

המפתח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאתגליא לעתידי-לבא
י"ט בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האזנה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים פאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 104 - ימי הפורים האלה

פרשת תצוה-פורים תשפ"א

עניני פורים ומגלת-אסתר | עם לקוטי תפלות

פורים ומגלת אסתר
על-פי סדר הפסוקים של 'מגלת-אסתר'

"ויין מלכות רב" (אסתר א, ז)

א. ח"א יב, בסוף - יש שני בחינות 'יין'. א) בחינת 'תורה שבעל-פה', בחינת 'יין מלכות רב' (אסתר א, ז). ב) בחינת 'בינה לבא' (תקוני-זוהר יז, 'פתיח אליהו'), 'שמחת הלב', 'ויין ישמח ללב' (תהלים קד, טו).

"מדינה ומדינה פכתבה" (אסתר א, כב; ג, יב; ח, ט)

ב. ח"א יז, ה - נמצא להלך בפסוק (אסתר ו, ב): 'וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי'.

"להיות כל איש שירר בביתו" (אסתר א, כב)

ג. ח"א נו, א-ב - יש בכל אחד מישראל בחינת 'מלכות', לפי בחינתו. יש שהוא 'שורר בביתו' (אסתר א, כב), ויש שהוא 'מושל ביותר', וכן יש שהוא 'מושל על כל העולם וכו'.

וצריך כל אחד לבלי להשתמש עם בחינת ה'מלכות' שלו להנאתו ולצרכו - רק ש'המלכות' יהיה אצלך 'בן-הורין', בבחינת (קהלת י, יז): "אשריך ארץ שמלכך בן-הורין".

וזו בחינת (שמות ל, כג - חליו קלט): "מרדכי, מר דרור" - ש'מרות' הינו ה'מלכות', יש לה 'דרור' ו'חרות', שלא להשתמש בה להנאתו ולצרכו, כי אם להשם-יתברך, בבחינת (עבדיה א, כא): "והיתה לה' המלוכה" - דהינו: להזהיר ולהזכיר את הנשמות שנכנעים אליו.

ד. ח"א קסג - ה'דבור' הוא בחינות 'שרה' לכל אחד לפי ערכו. יש שהוא בחינות (ברכות יג): "שרה לאמתי" - שהוא מושל בדבור שלו על עיר ומדינה. ויש שהוא בחינת (ברכות שם): "שרה על כל העולם כלו". ויש שהוא "שרר בביתו" (אסתר א, כב).

"איש יהודי היה בשושן הבירה, ושמו מרדכי" (אסתר ב, ה)

ה. ח"א יז, ה - 'מרדכי' הוא בחינת ה'פפירה בעבודה-זרה', כמו שכתוב (אסתר ב, ה): "איש

יהודי, כמו שאמרו רז"ל (מגלה יג): **"כל הופר בעכו"ם נקרא יהודי"**.

ו. ח"א ית, ב - "בירשא" (בבא-בתרא עד.), זה בחינות **'אמונה'**, כמאמר (מגלה י: על ישעיה נה, יג): **"תחת הנעצוץ יעלה ברוש"** - **"זה מרדכי"**. ונקרא: **"יהודי"** (אסתר ב, ה), על-שם שקפר בעבודת אלילים, כמאמר (מגלה יג): **"כל הופר בעכו"ם נקרא יהודי"**.

ז. ח"א ס, בסוף - "תחת הנעצוץ יעלה ברוש" (ישעיה נה, יג), **"זה מרדכי"** (מגלה יג) - רבנו ז"ל מביא ראיה ש'חרוב' (חרובין) הוא בחינת 'ברושים' - ו'חרוב' הוא בחינת 'קן' עתיק).

ו'**מרדכי** הוא בחינת (שמות לד, ז): **"רב הסד"**, כי הם במספר-השנה [274] (מחברת-הקדש להאריז"ל, פורים), בחינת **'עתיק'**, שזה בחינת: **'ספורי-מעשיות של שנים-קדמוניות'**, שעל-ידם מעוררין מהשנה אפלו אותם שנפלו חס-ושלום מכל השבעים-פנים לתורה. ונעין ב'לקוטי-הלכות', הלכות פורים א': ש'מגלת אסתר' הוא בחינת **'ספורי-מעשיות של שנים-קדמוניות'**.

"ויהי אמן את הדסה" (אסתר ב, ז)

ח. ח"א י, ח - על-ידי הארת מרדכי ואסתר, הינו בחינת ה'**ידין**' ו'**רגליו**' - נתבטלו ה'**כפירות**, ונתרבה **'אמונה'** בעולם על-ידיהם, כמו שכתוב (אסתר ב, ז): **"ויהי אמן את הדסה"**, ובה פתיב (שם ב, ט): **"פאשר היתה באמנה אתו"** - כי שניהם הם בחינת **'אמונה'**. [תפלה א - פורים]

ט. ח"א קנה - 'אמונה' היא בחינת **'פחיהגודל'** ו**'כח-הצומח'**, כמו שכתוב (אסתר ב, ז): **"ויהי אמן את הדסה"** - לשון **'גדול'**, וכמו שאמרו רז"ל (שבת לא): **"אמונה זה סדר זרעים"**.

ועל-כן **בשיש לו 'אמונה'** - אין מזיק לו שום דבר, ואינו ירא משום אדם ושום דבר, ומתפלל בחיות **פראוי**, ונוסע להצדיק! - כי אינו מתירא ומתפחד משום ענין שבעולם, ואינו משגיח על שום בטול ובלבול בעבודתו, ואין שום דבר יכול לבלבל אותו! - כי לא אכפת לה שום דבר, רק עושה את שלו בעבודתו את השם-יתברך!

"היא אסתר בת דוד" (אסתר ב, ז)

- כלליות עניני **'אסתר המלכה'** -

י. ח"א י, ח - על-ידי הארת מרדכי ואסתר, הינו בחינת ה'**ידין**' ו'**רגליו**' - נתבטלו ה'**כפירות**, ונתרבה **'אמונה'** בעולם על-ידיהם.

וזה בחינת (מגלה ז): **"אסתר ברוח-הקדש נאמרה"**, בחינת (בראשית-רבה ע, ט): **"לבו נשא את רגליו"** - כי עקר העכו"ם תלוי בה, שהיא בחינת (משלי ה, ה): **"רגליה ירדות מות"**, ועל-כן **'על-ידיה' עקר התקון**.

ועל-כן נקראת ה'**מגלה'** על שם **'אסתר'** - כי העקר תלוי בה ב'**רגלים'**, בחינת **'אסתר'**, בחינת (סכה מט:): **"מה ירף בסתר"** וכו'. [תפלה א - פורים]

יא. ח"א יב, ד - "אסתר ירקרקת היתה" (מגלה יג) - בחינת ה'**שכינה'**, ש'**בתחלה היא ירקה כהבצלת"** (זהר ויחי רכא. אמור קז.), כמו שכתוב (שיר-השירים ב, א): **"אני כבצלת השרון"**, בחינת **'חבוק'**, בחינת **"קו-הירוק שמקיף את כל העולם"** (חגיגה יב). - ו'אחר ה'יחוד' נקראת **'שושנה'**. שם בזהר ובלקוטי-מוהר"ן - ועין להלן ח"ב תורה ע"ד, מענין **'אסתר'** שנקראת **'שושנה'**).

יב. שיחות-הר"ן קז - "אסתר בינונית היתה, לא ארפה ולא קצרה" (מגלה יג) - הענין שאמרו רז"ל (שם:): **"בשביל צניעות שהיתה ברחל, זכתה ויצאה ממנה שאול, ובשביל צניעות שהיתה בשאול, זכה ויצאה ממנו אסתר המלכה"**.

וב'רחל' פתיב (בראשית כט, יח): **"רחל בתך הקטנה"**. וב'שאול' נאמר (שמואל-א ט, ב): **"משכמו ומעלה גבה מכל העם"**. ו'**אסתר'** ממצע בין שאול ורחל, **'בינונית היתה'**.

"ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים, לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה" (אסתר ב, יא)

יג. ח"א נו, ג - על-ידי 'עסקי-התורה', ממשיכין **'אריכות-ימים'** לתוך ה'**מלכות'**, כל-אחד לפי-בחינת ה'**מלכות'** שיש לו - שלא תהיה בבחינות (פסחים פז:): **"הרבנות מקברת את בעליה"** - כי על-ידיה ממשיכין ה'**חיות'** לתוך ה'**ימים'**

וה'מדות' - שבלאיזה לא היה אפשר לקבל את ה'חיות', מחמת רבוי-אור.

ועל-ידייזה זוכין ל'דעת' - פי ה'דעת' וה'שכל' הוא בעצמו ה'חיות', כמו שכתוב (קהלת ז, יב): "החכמה תחיה את בעליה".

ועל-ידייזה ה'דעת' - יכולים לקרב ולהוכיח את מי שצריכין להוכיח - אפלו את הרחוקים מאד מהשם-יתברך בבחינת ה'סתרה שבתוך הסתרה'.

וזה פרוש (אסתר ב, יא): "ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים, לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה".

"מרדכי" - זה בחינת ה'מלכות'.

"ובכל יום ויום" - זה בחינת ה'תורה' - שעל-ידיה ממשיכין ה'חיות' לה'ימים' וה'מדות'.

"חצר בית" - זה בחינת ה'יצוניות ופנימיות', הינו: 'מחשבות ודבורים' - שבכלם נסתר השם-יתברך שם, אף המחשבות והדבורים של הרחוקים מהשם-יתברך.

וזה: "חצר בית הנשים" - פנגד שלש בחינות:

(א) אותן שנתרחקו מהשם-יתברך. 'נשים', מלשון (רש"י בראשית לב, לג): "שנשו וקפצו ממקומו של עולם".

(ב) אותן שכבר היו קצת אצל השם-יתברך, אך שכבר שכחו אותו יתברך - ה'נשים', לשון 'שכחה', כמו שכתוב (בראשית מא, נא): "פי נשני אלקים".

(ג) אותן שגם עתה זוכרים את השם-יתברך - אך "שנשתה גבורתם" (לשון הכתוב ב'ירמיה נא, לא: "נשתה גבורתם היו לנשים"), ואין לאל-ידם להתגבר על יצרם.

ובשביל זה נקראים בשם 'נשים' - מחמת שלש בחינות הנ"ל. ועל-ידייכליזה הם רחוקים מהשם-יתברך, והשם-יתברך נסתר מהם בבחינת הסתרות.

"ומרדכי" - הינו בחינת ה'מלכות' - הוא יכול להוכיח ולהזהיר אותם, על-ידי 'עסקה-תורה', שהוא בחינת 'ימים ומדות' כנ"ל - שעל-ידייזה זוכין ל'דעת', שעל-ידי ה'דעת' הזה, מגלין

ה'הסתרה שבתוך הסתרה', ועושין ממנה 'תורה', ואזי: "אורייתא מכרזת קמיהו" (זהר אחרי נח).

וזה: "לדעת את שלום אסתר" - שעל-ידייזה עושה 'דעת', מ'הסתרה שבתוך הסתרה', שהיא בחינת 'אסתר', בחינת (דברים לא, יח): "הסתר אסתיר".

וזה: "ומה יעשה בה" - שעושה מ'ההסתרה' - בחינת 'מה' - הינו 'תורה', כמו שכתוב (דברים ו, כ):

"מה העדת" וכו' כנ"ל. פי מזה בעצמו שיודע שגם בתוך ה'הסתרה שבתוך הסתרה' יש שם השם-יתברך - מזה בעצמו נעשה 'דעת', דהינו 'תורה'.

יד. ח"א רג - מ'ספורי-דברים' של ה'נשים', יכולים לידע 'מעמד השכינה' איך היא אוהזת בעת.

וזה שכתוב אצל 'מרדכי' (אסתר ב, יא): "שהיה מתהלך לפני חצר בית הנשים, לדעת את שלום אסתר" - ו'אסתר' היא ה'שכינה' - פי 'מרדכי' היה משיג זאת, לידע 'שלום השכינה', מ'חצר בית הנשים', על-ידי 'ספורי-דבריהם'.

"פי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם" (אסתר ב, יד)

טז. ח"ב א, ה - ב'חג השבועות' נתתקן 'תאות משגל' - 'משגל' בחינת (אסתר ב, יד): "פי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם" - שכל אחד מהשלוש רגלים נקרא 'שם', כמו שכתוב (במדבר טז, ב): "קראי מועד אנשי שם".

"ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל ראייה" (אסתר ב, טו)

טז. ח"ב א, יג - 'ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל ראייה' (אסתר ב, טו) - בחינת 'נשיאות-חן', "שכל אחד ואחד נדמה לו כ'אמתו'" (מגלה יג).

פי זה ה'בעל-תפלה' שאוהז בבחינת (תהלים לג, ו): "דבר ה'", ה'שרשי-העליון' שכל הפחות וכל צבא השמים מקבלים ממנו - "כל אחד ואחד נדמה לו כ'אמתו" - שהוא 'נושא חן' בעיני כל צבא השמים וכל השרים-העליונים - וכל אחד ואחד נדמה לו, שהוא עוסק עמו לבד, פי כלם מקבלים ממנו.

"כַּאֲשֶׁר הִיְתָה בְּאִמְנָה אֹתוֹ" (אֶסְתֵּר ב, כ)

יז. ח"א י, ח - נמצא לעיל בפסוק (אֶסְתֵּר ב, ז):
"וַיְהִי אִמֵּן אֶת הַדָּפָה."

"וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מְרֻדְכָי" (אֶסְתֵּר ב, כב)

יח. ספר-הַמְּדוּת, 'פְּדִיּוֹן-שְׁבוּיִם' ג -
"הָאוֹמֵר דְּבַר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ, מִבִּיא גְּאוּלָּה לְעוֹלָם" (אבות פ"ו מ"ו; מגלה טו. - על הפסוק באֶסְתֵּר ב, כב:
"וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מְרֻדְכָי").

"הֲמֵן בֶּן הַמְּדֻתָּא הָאֲגָגִי" (אֶסְתֵּר ג, א)

- כַּלְלוּיּוֹת עֲנִיבֵי הֲמֵן הַרְשַׁע' -

יט. ח"א י, י - **"וְאֵלֶּה הַמְּשַׁפְּטִים אֲשֶׁר תָּשִׂים לְפָנֶיהֶם"** (שמות כא, א), **"הִשְׁווּ אִשָּׁה לְאִישׁ לְכָל דִּינִים שְׁבִתוֹרָה"** (מכילתא משפטים, נזיקין ז); פְּרוּשׁ:
'לְכָל דִּינִים שְׁבִתוֹרָה' שְׁצַרְיָה לְהַמְתִּיקֶם - צַרְיָה לְהַשְׁווֹת, לִיְחַד 'קְדָשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ, בְּחִינַת 'אִשָּׁה וְאִישׁ', בְּחִינַת 'מְרֻדְכָי וְאֶסְתֵּר'.

וְזֶה פְּרוּשׁ: **"וְאֵלֶּה הַמְּשַׁפְּטִים"**, **"וְאֵלֶּה מוֹסִיף עַל הָרִאשׁוֹנִים"** (שמות רבה ל, ג) - בְּחִינַת 'תּוֹסֶפֶת וְרִבּוּי', **'גְּאוּלָּה', עֲבוּדָה-זָרָה.**

"הָרִאשׁוֹנִים" - בְּחִינַת 'הֲמֵן-עַמְלֶק', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (במדבר כד, כ): **"רִאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֶק."**

וְתַקּוּנוֹ: **"הַמְּשַׁפְּטִים"** - בְּחִינַת 'רוּחַ', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ישעיה כח, ו): **"וְלָרוּחַ מִשְׁפָּט"**. כִּי עַל-יְדֵי הַרוּחַ - נִתְּפָקן הַגְּאוּלָּה וְהָעֲבוּדָת-אֱלִילִים; וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְּיַחַד קְדָשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ; וְנִמְתְּקִין הַדִּינִים; וְנִסְתַּלַּק חֲרוֹן-אַף מִן הָעוֹלָם. **[תְּפִלָּה א - פּוּרִים]**

כ. ח"א נו, ה - **"זֶה לַעֲמַת זֶה"** (קהלת ז, יד) - **'מַלְכוּת-הַרְשָׁעָה' הֲמֵן-עַמְלֶק', הוּא כְּנֻגַד 'מַלְכוּת-דְּקַדְשָׁה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (במדבר כד, כ): 'רִאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֶק'.**

כִּי **'מַלְכוּת-דְּקַדְשָׁה', הוּא (במדבר י, כח): 'מֵאִסָּף לְכָל הַמַּחֲנוֹת' דְּקַדְשָׁה. וְ'מַלְכוּת דְּסַטְרָא-אַחֲרָא', הוּא מֵאִסָּף מְמוֹן, וּמִתְגַּבֵּר בְּתַאוּת-מְמוֹן, כְּדֵי לְתַפֵּס עַל-יְדֵי-זֶה כָּל נִיצוּצֵי הַקְּדָשָׁה, וְלַהֲגַבִּיר בִּיּוֹתֵר הַהֶסְתֵּרוֹת שְׁבִתוֹךְ הַסְּתֵרוֹת, עַד שְׂרוּצָה לְהַעֲלִים וְלַהֲסַתִּיר אֶת הַקְּדָשָׁה, בְּהַעֲלָמָה יִתְרָה מְאֹד.**

וְאֶף-עַל-פִּי-כֵּן אֵינּוּ מוֹעִיל לוֹ כָּלל - כִּי יֵשׁ כַּח בְּ'מַלְכוּת-דְּקַדְשָׁה', בְּחִינַת 'מְרֻדְכָי' - לְהַלְחֵם כְּנֻגְדּוֹ, וְלַהּוֹצִיא מֵאִתּוֹ כָּל הַמְּמוֹן, וְכָל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים שְׂבֻלְעַ, וְלַחֲמִשִּׁיךְ 'דַּעַת' גְּדוֹל וְקְדוּשׁ כְּזֶה - עַד שְׁנִתְגַּלִּין כָּל הַהֶסְתֵּרוֹת וְנִעֲשִׂין מֵהֶם 'תּוֹרָה'.

וְזֶה שְׂאֵמְרוֹ חַז"ל (מגלה י: - על קהלת ב, כו): **"כִּי לֹאֲדַם שְׂטוּב לְפָנָיו נָתַן חֲכָמָה וְדַעַת" - "זֶה מְרֻדְכָי"; וְלַהּוֹטָא נָתַן עֲנִיּוֹן לְאַסָּף וְלַכְּנוּס" - "זֶה הֲמֵן."**

"טוֹב לְפָנָיו" - בְּחִינַת הַתּוֹרָה, כִּי (אבות פ"ו מ"ג): 'אֵין טוֹב אֶלָּא תּוֹרָה'.

הֵינּוּ: שִׁ'מְרֻדְכָי, 'מַלְכוּת-דְּקַדְשָׁה', נָתַן לוֹ חֲכָמָה וְדַעַת" - וּמוֹצִיא מִ'הֲמֵן' 'מַלְכוּת דְּסַטְרָא-אַחֲרָא', שֶׁהוּא מֵאִסָּף מְמוֹן - כָּל הַעֲשִׂירוֹת וְכָל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים, בְּבְחִינַת (איוב כ, טז): **"חֵיל בָּלַע וַיִּקְאֲנוּ" - וְעוֹשָׂה מִזֶּה 'תּוֹרָה' שְׁנִקְרָאתָ (משלי יב, ד): 'אִשֶּׁת חֵיל'. [תְּפִלָּה ג - פּוּרִים]**

"הַפִּיל פּוּר הוּא הַגּוֹרֵל" (אֶסְתֵּר ג, ז)

כא. ח"א י, ח - עַל-יְדֵי הַצְּדִיק, בְּחִינַת 'רוּחַ' שְׂבֻלְב' - נִתְגַּלָּה הָאֲרַת הַיָּדִים וְהַרְגָּלִים, בְּחִינַת 'רְקוּדִין וְהַמְחַאת-כַּף' - וְנִתְבַּטַּל הַגְּאוּלָּה וְהַכְּפִירוֹת, וְנִתְרַבְּה הָאִמּוּנָה.

וְהַתּוֹרָה' - הִיא גַּם-כֵּן בְּחִינַת 'יָדִין וְרַגְלָיו', בְּחִינַת 'נִגְלָה וְנִסְתָּר'.

כִּי **"הֲמֵן שְׁעָשָׂה עֲצָמוֹ עֲבוּדָת-אֱלִילִים"** (מגלה י:), **"הַפִּיל פּוּר הוּא הַגּוֹרֵל"** (אֶסְתֵּר ג, ז), **"בַּחֲדָשׁ שְׁמַת בּוֹ מִשָּׁה"** (שם יג:) - כִּי חָשַׁב שְׂכַבֵּר מֵת מִשָּׁה הַמְּבַטַּל כַּח הָעֲבוּדָת-אֱלִילִים' - כִּי הוּא קָבַל הַתּוֹרָה, בְּחִינַת 'יָדִין וְרַגְלָיו, שְׁעַל-יְדֵיהֶם נִתְבַּטַּל הָעֲבוּדָת-אֱלִילִים' - וְחָשַׁב שְׂאֵין עוֹד מִי שְׂיֻכַּל לְבַטְלוֹ.

אָבַל 'מְרֻדְכָי וְאֶסְתֵּר' הָיָה לָהֶם הַכַּח הַזֶּה.

וְזֶה בְּחִינַת (שמות ל, כג - חֲלִין קַלְט:): **"מְרֻדְכָי, מֹר דְּרוּר" - 'דְּרוּר' לְשׁוֹן 'חֲרוּת', בְּחִינַת 'יָדִים'. וְ'אֶסְתֵּר' בְּחִינַת 'רַגְלִים', "מִה יָרַךְ בַּסֵּתֵר" וְכו' (ספד**

ב'באור-הלקוטים' ח"א י: מבאר לפי-זה: שאף-על-פי שגם בכל השנה מסגל המהאת-פה ורקודין להמתקת-הדינים - אבל עקר סגלתם, הוא בפורים, שאז הארת מרדכי ואסתר. וכן מבאר משיחתו שקדם המאמר (שיחות-הר"ן קלא - מובא לקמן). [תפלה א - פורים]

"להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים" (אסתר ג, יג)

כב. ח"ב סו - "הוא אינו שש" (מגלה י: - "שהשם-יתברך לא שש פשנת-חיבו פליה בימי המן" [על-פי רש"י]) - פי פשיש לישראל איזה עגש חס-ושלום, זה נוגע בעצמו יתברך כביכול - פי "שמו משתף בשמנו" (ירושלמי תענית פ"ב).

"ותלבש אסתר מלכות" (אסתר ה, א)

כג. ח"א עח - 'רוח-הקדש' הוא בחינות מלכות, כמו שכתוב (אסתר ה, א): "ותלבש אסתר מלכות", ודרשו חז"ל (מגלה יד): "שלבשתה רוח-הקדש".

(רבונו ז"ל מדבר שם מה'דבור-דקדשה, הינו דבורי תורה ותפלה ויראת-שמים, שהוא גבוה ויקר מאד - פי ה'דבור-דקדשה' הוא בחינת ה'שכינה', בחינת ההגלות מלכותו ואמונתו ויתברך, בחינת רוחו של משיח, בחינת רוח-הקדש, בחינת 'תהי'ת-המתיים, בחינת 'יחוד קדש-בריך-הוא ושכינתיה').

"ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו" (אסתר ה, יא)

כד. ח"א סט - פשאחד גוזל מחברו ממון, גוזל ונוטל ממנו ענפים של האילן שלו, הינו התנוצצות אורי-נפשה, שמשם הממון. על-כן על-ידי-זה "גוזל ונוטל ממנו נפש בניו ובנותיו" (בבא-קמא קיט), שהם תלויים וגדלים ויונקים מאור הענף הזה, פי הם הם הפרות הגדלים על הענפים אלו, וכשנוטל הענף נוטל הפרות.

וזה שכתוב (אסתר ה, יא): **"ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו"** - פי זה תלוי בזה. וכמו שכתוב (איוב כא, דח): **"[מדוע ושעים יחיו] עתקו גם גברו חיל, זרעם נכון לפניהם [עמם], וצאצאיהם לעיניהם".** **"עתקו גם גברו חיל"** - זה 'עשירות' - על-ידי-זה: **"זרעם נכון" וכו'.**

"יעשו עץ גבה חמשים אמה" (אסתר ה, יד)

כה. ח"א י, ח - המן חשב שכבר מת משה המבטל כח ה'עבודת-אלילים', ואין עוד מי

שיוכל לבטלו. אבל מרדכי ואסתר היה להם כח לבטל ה'עבודת-אלילים' של המן - פי על-ידי הארת מרדכי ואסתר, הינו בחינת הידין ורגליו - נתבטלו ה'כפירות', ונתרבה 'אמונה' בעולם על-ידיהם.

וזה בחינות **"עמר שעורים"**.

"עמר"ר - זה בחינת מרדכי, עי"ן מו"ר, מר דרור" (שמות ל, כג - חלין קלט), דרור' - לשון חרות' (ראש-השנה טז), הינו בחינת (שמות לב, טז): **"חרות על הלחת"**, כמו שאמרו רז"ל (ערויין נד): **"אל תקרי חרות אלא חרות"**, שהוא בחינת התורה-בנגלה, שהוא בחינת: **"עין בעין"** (במדבר יד, יד).

"שעורים" - זה בחינת אסתר ברוח-הקדש" (מגלה ז), כמו שכתוב (דברים לב, ב): **"כשעירם עלי דשא"**, לשון רוח' (רש"י שם) - בחינת ה'צדיק' שהוא ה'רוח-שבלב'.

ובשביל זה (מגלה טז. אסתר-רבה י, ד): **"כשבא המן למרדכי, מצאו עוסק בעמר שעורים, אמר להם: עמר שעורים דיכנו, אתי ונצח אותו ואת בניו"** - פי על-ידי עמר-שעורים, בחינת ידיו ורגליו, בחינת המהאת-פה ורקודין - נתבטל ה'עבודת-זרה', בחינת המן, בחינת גאות'.

ובשביל זה צוה המן לעשות **"עץ גבה חמשים אמה"** (אסתר ה, יד) - פי רצה לבטל כח ה'חמשים יום' של ספירת-העמר, שהוא הכח של מרדכי ואסתר. [תפלה א - פורים]

"וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי" (אסתר ו, ב)

כו. ח"א יז, ה-ח - על-ידי צדקה, הוא לוקח נפשות, פי לוקח לעצמו רעים ואוהבים. וכל מה שנותן צדקה ליותר אנשים, קונה לו רעים ואוהבים יותר, בבחינת (משלי יט, ד): "הון יסיף רעים רבים", ונתגדל ונתרבה יותר ויותר השטח של האויר הנח והזד וכו'.

פי 'אהבה' הוא את-דבקות רוחא ברוחא, דהינו רוח האוהב' ב'רוח הנאהב'. וישנאה' היא בחינת רוח-רעה, בלבול האויר - שעל-ידי-זה אין יכולין לשמע הדבור. ולהפך: אהבה ורעות' הוא

בְּחִינַת 'אוֹר הַנֶּחַ וְהַזֶּד', שְׁעַל־יְדֵי־זָה נִשְׁמַע הַדְּבַר לְמַרְחוֹק.

וְעַל־כֵּן הָעַקֵּר לִתּוֹן צְדָקָה, לְצַדִּיקִים־אֲמִתִּים וְלַעֲנִיִּים־הַגּוֹנִים, שְׁכָלוּלִים מִכֹּמֶה נִפְשׁוֹת־יִשְׂרָאֵל - כִּי בָּזֶה מְגִדִּיל מְאֹד הַשְּׂטֵחַ שֶׁל הָאוֹר הַנֶּחַ וְהַזֶּד.

וְאִזִּי כִּשְׁהָאוֹר נֶחַ וְזֶד - אִזִּי כִּשְׁמַדְבַּר זֶה שֶׁיְכוּל לְדַבֵּר דְּבַר הַיִּשְׂרָאֵלִי, הֵינּוּ דְבוּר־הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַצַּדִּיק - אִזִּי זֶה הַדְּבַר נִכְתָּב וְנַחֲקָה בְּהָאוֹר, וְהוֹלֵךְ הַדְּבַר וְנִשְׁמַע לְמַרְחוֹק, בְּבְחִינַת (אֶסְתֵּר ט, ז): **"וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינֹת"** - כִּי מִחֲמַת שְׁהָאוֹר נֶחַ וְזֶד, יְכוּלִים לִשְׁמַע לְמַרְחוֹק.

וְאִזִּי זֶה הַדְּבַר נִכְתָּב בְּסִפְרֵיהֶם שֶׁל הָעַבּוּרִים, **"מְדִינָה וּמְדִינָה כִּכְתָּבָה"** (אֶסְתֵּר א, כב; ג, יב; ח, ט), וּמוֹצְאִים הָעַבּוּרִים בְּסִפְרֵיהֶם, 'הַפֶּךָ אֲמוּנָתָם', כְּמוֹ שֶׁמְצִינּוּ כִּמְהָ גָרִים שֶׁנִּתְגַּדְּרוּ מִחֲמַת זֶה, מִחֲמַת שֶׁמְצָאוּ בְּסִפְרֵיהֶם 'הַפֶּךָ אֲמוּנָתָם'.

וְזֶה בְּחִינַת (אֶסְתֵּר ו, ב): **"וַיִּמְצָא כָּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מְרֻדְכָי"**. 'מְרֻדְכָי' הוּא בְּחִינַת ה'פִּפְרִיהַ בַּעֲבוּדָה־זָרָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (אֶסְתֵּר ב, ח): **"אִישׁ יְהוּדִי"**, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (מְגִלָּה יג): **"כָּל הַכּוֹפֵר בַּעֲבוּרֵם נִקְרָא יְהוּדִי"**.

הֵינּוּ שֶׁהַדְּבוּרִים 'שֶׁהִגִּיד מְרֻדְכָי', שֶׁהֵם דְּבוּרִים שֶׁל כְּפִירַת עַבּוּרִים - נִכְתָּבִים בְּהָאוֹר, עַד שֶׁנִּמְצָא כָּתוּב בְּסִפְרֵיהֶם כִּנ"ל.

וְזֶהוּ: **"וַיִּמְצָא כָּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מְרֻדְכָי"** - שֶׁהַדְּבוּרִים 'אֲשֶׁר הִגִּיד מְרֻדְכָי', שֶׁהֵם דְּבוּרֵי־אֲמוּנָה' שֶׁל ה'צַדִּיקֵי־הָאֲמִת' - נִמְצָא כָּתוּב בְּסִפְרֵיהֶם.

כִּי הַדְּבַר שֶׁל הַצַּדִּיק הֵלֵךְ לְמַרְחוֹק, עַד שֶׁנִּכְתָּב וְנַחֲקָה שֵׁם בְּסִפְרֵיהֶם, שְׁעַל־יְדֵי־זָה נִמְצָא בְּסִפְרֵיהֶם 'הַפֶּךָ אֲמוּנָתָם' - כִּי נִמְצָא בְּסִפְרֵיהֶם הַדְּבוּרִים־קְדוֹשִׁים **"אֲשֶׁר הִגִּיד מְרֻדְכָי"**, שֶׁהוּא בְּחִינַת ה'צַדִּיק, כִּנ"ל.

וְאִזִּי כִּשְׁבָאִים אֵלוֹ הָעַבּוּרִים וּמוֹצְאִים שֵׁם 'הַפֶּךָ אֲמוּנָתָם' - מִזֶּה נִעֲשִׂים גָּרִים, בְּבְחִינַת (אֶסְתֵּר ח, יז): **"וְרַבִּים מֵעַמִּי הָאָרֶץ מִתִּיהָדִים"**.

וּמֵאִין בָּא: שְׂאֵלוֹ דִּיקָא יִמְצָאוּ בְּסִפְרֵיהֶם 'הַפֶּךָ אֲמוּנָתָם, וְיַחֲזְרוּ וְיִפְיְרוּ אֲמוּנַת־יִשְׂרָאֵל, וְאַחֲרַיִם אֵינָם מוֹצְאִים כָּלְכָל?

אֵךְ דַּע: שֶׁזֶה מִחֲמַת בְּחִינַת ה'טוֹב־הַכְּבוֹשׁ' תַּחַת יָדָם, הֵינּוּ: בְּחִינַת 'הַלְקֵי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל'. כִּי עַל־יְדֵי גְזֻרָתֵיהֶם וְהַמְּסִים וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה שְׁמוֹנְעִים טוֹבוֹת מִיִּשְׂרָאֵל וְאֵינָם מְנִיחִים אוֹתָם לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ - נִכְבָּשׁ הַטוֹב תַּחַת יָדָם.

וּבַתְּחִלָּה זֶה הַטוֹב זוֹכֵר: **"שְׂבָא מִמְּקוֹם קְדוֹשׁ וְעַלְיוֹן מְאֹד"**! - אֵךְ אַחֲרֵי־כֵן הֵם מִתְגַּבְּרִין עַל זֶה הַטוֹב וְכוֹבְשִׁין אוֹתוֹ תַּחַת יָדָם, עַד שֶׁנִּתְפָּס וְנִקְשָׁר אֶצְלָם, וְשׂוֹכֵחַ מֵעֲלָתוֹ.

וְעַל־יְדֵי הַדְּבַר הַיִּשְׂרָאֵלִי שִׁיּוֹצֵא וְנִכְתָּב בְּסִפְרֵיהֶם - אִזִּי זֶה ה'טוֹב־הַכְּבוֹשׁ' מוֹצֵא אוֹתוֹ שֵׁם, שְׁמוֹצֵא שֵׁם הַפֶּךָ אֲמוּנָתָם.

וְאִזִּי נִזְכָּר זֶה הַטוֹב אֵת מֵעֲלָתוֹ: אֵיךְ שְׂבָא מִמְּקוֹם קְדוֹשׁ וְעַלְיוֹן מְאֹד, דְּהֵינּוּ שֶׁהוּא 'הַלְקֵי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל', שְׁכָל הָעוֹלָמוֹת נִבְרָאוּ בְּשִׁבְלָם, **"וְהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נִמְלֵךְ בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְבָרָא אֵת הָעוֹלָם"** (בְּרָאשִׁית־רַבָּה ח, ז; רוֹתֵרֶבָּה ב, ג), וְהֵם לְמַעַלָּה מִכָּל הָעוֹלָמוֹת.

וְעַתָּה הוּא כְּבוֹשׁ בְּגֻלוֹת כְּזֶה, וְיְכוּל לִילֵךְ לְכַלְיוֹן וְהַפְּסֵד חִסּוֹשְׁלוֹם. וּמִתְחִיל לְהַצְטַעַר וּלְהִתְגַּעְגַּע וּלְרַחֵם עַל־עַצְמוֹ: **"עַל שֶׁנִּפְּל מִמְּקוֹם גְּבוּהָ כְּזֶה, לְמִקּוֹם עֲמוּק כְּזֶה"**! - וְעַל־יְדֵי־זָה שָׁב וְחוֹזֵר אֶל הַקְּדוּשָׁה. וְכַל־זֶה נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי צְדָקָה הַנ"ל.

וּמִחֲמַת שֶׁכִּבְּר נִקְשָׁר וְנִתְפָּס מְאֹד הַטוֹב אֶצְלָם בְּקִשְׁרֵי־קִשְׁרִים, עַל־כֵּן כִּשְׁמִתְחִיל הַטוֹב לְחַזֵּר, אִזִּי מוֹשֵׁךְ וְתוֹלֵשׁ עִמּוֹ עוֹד מִהֲרַע שְׁלָחָם, וְזֶה הוּא בְּחִינַת ה'גָּרִים' שְׂבָאִים לְהִתְגַּדֵּר, שֶׁהֵם בְּחִינַת הָרַע שֶׁנִּתְלַשׁ מֵהֶם עִם הַטוֹב, עַל־יְדֵי שֶׁחֲזַר הַטוֹב לְמִקּוֹמוֹ וְכו'.

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁעִיָּה מו, ה): **"זֶה יִכְתֹּב יְדוֹ לָהּ"** - פֶּרֶשׁ רַש"י: **"אֵלוֹ בַּעֲלֵי־תְשׁוּבָה"** - הֵינּוּ בְּחִינַת ה'טוֹב' שֶׁשָׁב וְחוֹזֵר לְמִקּוֹמוֹ, וְזֶה נִעֲשֶׂה עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'כְּתָב' כִּנ"ל, בְּחִינַת: **"וַיִּמְצָא כָּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מְרֻדְכָי"** כִּנ"ל.

וְזֶה פֶּרוּשׁ (בְּבֵאֲתָרָא עד): **"וְאֵית לָהּ קַרְנֵי, וְחִקִּיק עֲלֵיהֶן: אֲנָא בְּרִיָּה קְלָה שְׂבִים" וְכו'.**

"קַרְנָא" - זֶה בְּחִינַת 'צְדָקָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת: **"הוֹן יִסִּיף רַעִים"**, שֶׁהוּא עַקֵּר הַקַּרְנֵי־הַקִּימַת לְעוֹלָם־הַבָּא, כְּמֵאֲמַר מוֹנַבֵּז (בְּבֵאֲתָרָא יא): **"אֲבוֹתַי גָּנְזוּ לְמִטָּה וְאֲנִי גָּנַזְתִּי לְמַעַלָּה"**.

"וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינוֹת" (אֶסְתֵּר ט, ד)

כב. ח"א יז, ה-ח - נִמְצָא לְעִיל בְּפֶסוּק (אֶסְתֵּר ו, ב): **"וַיִּמְצָא כָּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מֵרַדְּכִי"**.

"לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יָמֵי מִשְׁתָּה וְשִׁמְחָה" (אֶסְתֵּר ט, כב)

כג. ח"א לג, ג - **"עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין אָרוּר הָמֶן לְבָרוּךְ מֵרַדְּכִי"** (מגלה ז): - **"סוּד פּוֹנוֹת הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוֹרִים"** - **"שִׁימְשִׁיךְ שִׁפְע לְהַקְלֹפוֹת רַק בְּדֵי חֵינוֹ וְלֹא יוֹתֵר"** (פְּרִיעֵץ-חַיִּים, פּוֹרִים פ"ו).

[וּכְשֶׁהָאָדָם נוֹפֵל שָׁם לְתַקְוָה הַרְעָה, קָלַפְתָּ הַמְּנַעַמֶּלֶךְ - אֲזִי כְּשֶׁזֹּכָה לְשׁוּב מִשָּׁם, יְכוּל לְהַגִּיעַ לְקִדְשָׁה גְבוּהָ מְאֹד, פִּי דִיקָא שָׁם מְצַמֵּץ וּמְלַבֵּשׁ אֹזֶר גְבוּהָ מְאֹד, אֹזֶר-הַגְּנוּזִי, בְּחִינַת אֹזֶר הָאֶהָבָה שְׂבָדְעָתָּ שִׁתְּגַלֶּה לְעֵתִיד-לְבָא, וְזֶהוּ עֵצָם מַעֲלַת יוֹם הַפּוֹרִים. (עַל-פִּי לְקוּטֵי-הַלְכוּת, פּוֹרִים ה, עֵנֹשׁ בְּאַרְיֹכוֹת)].

כד. פּוֹכְבֵי-אֹזֶר שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה א, בְּהַעֲרָה; שִׁיחַ-שְׂרָפֵי-קֹדֶשׁ ה, ג; ח"ב תַּקְעָה - רַבְּנוּ ז"ל אָמַר: **"שֶׁהַשְּׂכָרוֹת בְּפוֹרִים, הוּא תְקוּן לַפְּנֵם הַבְּרִית"**. וּמִצְוָה לְקַיֵּם מֵאֲמָר חֲז"ל 'חַיֵּב אֵינִישׁ לְבִסוּמִי כְּפֶשׁוּטוֹ.

וְאָמַר: **"עוֹד יִינִי-שָׂרָף, עוֹד תְּקוּן הַבְּרִית"** [נֶאֱדָר 'בְּרֵאנְפוֹ, נֶאֱדָר 'תְּקוּן-הַבְּרִית']. (בְּרוֹסִיָּה לֹא הָיָה יוֹן מְצוּי כְּלַפָּי, וְהָיוּ שׁוֹתִים יִינֵי-שָׂרָף. שִׁיחַ-שְׂרָפֵי-קֹדֶשׁ הַחֲדָשׁ ח"ג תְּקִיד).

וְכֵן נִהְיָ מוֹהֲרַנִּי"ת ז"ל, לְקַיֵּם בְּפֶשִׁיטוֹת צוּוּי חֲז"ל 'חַיֵּב אָדָם לְבִסוּמִי בְּפוֹרִיא'. וְעַיִן בְּלְקוּטֵי-הַלְכוּת' עַל גְּדֹל מַעֲלַת הַשְּׂכָרוֹת בְּפוֹרִים.

- עֵנִין ה'שִׁמְחָה' וְה'רְקוּדִין' בְּפוֹרִים -

כה. שִׁיחוֹת-הַר"ן קלא - אָמַר לִי: **"כֶּךָ אָמַרְתִּי! - שֶׁעַכְשָׁיו נִשְׁמַע גְּזֵרוֹת חֲסִידֵי-שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל, וְהִנֵּה הוֹלְכִים וּמְשַׁמְשִׁים לְבוֹא יָמֵי הַפּוֹרִים הָאֵלֶּה** (כִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת (ח"א י) - נֶאֱמָרָה סְמוּךְ לְפוֹרִים) וְיִהְיוּ יִשְׂרָאֵל מְרַקְדִים וְיִמְחָאוּ-בָּהּ, וְעַל-יַדֵּי זֶה יִמְתִּיקוּ הַדֵּינִים!"

וְחָזַר וְכַפַּל דְּבָרָיו וְאָמַר בְּפֶה מְלֹא: **"כֶּךָ אָמַרְתִּי!"** וּפְנוּתוֹ הָיְתָה כְּפֶשׁוּטוֹ: שִׁיחֲזָקוּ עֲצָמָן לְשִׁמְחָה בִּימֵי שִׁמְחָה, כְּגוֹן 'פוֹרִים' וְחֲנֻכָּה' וְיָמִים-טוֹבִים' אוֹ 'חֲתָנָה', וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה כָּל מִינֵי שִׁמְחָה שֶׁל מְצוּוֹת - שִׁיחֲזָקוּ עֲצָמָן בְּשִׁמְחָה גְּדוּלָּה, עַד שִׁיזְכּוּ לְהַתְּעוֹרֵר לְרַקּוּדִין וְהַמְּחָאֵת-בָּהּ, וְעַל-יַדֵּי זֶה יִמְתִּיקוּ הַדֵּינִים.

"וְחָקִיק עֲלֵיהֶו" - הֵינּוּ: עַל-יַדֵּי ה'צְדָקָה, נַעֲשֶׂה 'חָקִיקָה, בְּחִינַת ה'כְּתָב' הַנֶּ"ל כְּפִ"ל, בְּבְחִינַת: "וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינוֹת" - לְהַטּוֹב-הַכְּבוֹשׁ בֵּין הָעַפּוֹ"ם, וּמַעוֹרְרוּ בְּתִשׁוּבָה לְשׁוּב לְשָׂרְשׁוֹ, כִּי הַטּוֹב זֹכֵר אֶת-עַצְמוֹ.

"וְחֻמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה" (אֶסְתֵּר ז, י)

כז. ח"א יג, ג - **"וְחֻמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה"** (אֶסְתֵּר ז, י) - **"שְׂכָכָה" גִּימַטְרִיא 'מִשְׁ"ה'** (זֶהוּ בְּהַר קִיא: פְּנֻחַס (לד.), שֶׁהוּא מְשַׁבֵּךְ "אֵלִילִי כֶסֶף וְזָהָב" (יִשְׁעִיָּה ב, כ; לא, ז), הַחֲמִימוֹת שֶׁל 'תְּאוֹת מְמוּן'.

כח. ח"א מב - **"עַל-יַדֵּי נְגִינָה נִמְתְּקִין הַדֵּינִין"** - וּמִי שֶׁמְנַגֵּן אוֹתִיּוֹת הַתְּפִלָּה, וְקוֹלֵה-הַנְּגִינָה הֵם בְּזָכוֹת וּבְבִהָירוֹת גְּדוּל - אֲזִי מְלַבֵּישׁ אֶת ה'שְׂכִינָה', הֵינּוּ ה'אוֹתִיּוֹת' - ב'לְבוּשֵׁי-דְנִהֲרִין', הֵם ה'שְׁלֹשָׁה אָבוֹת' - וְקֹדֶשׁ-אֲבִירֵי-הוּא רוֹאֵה אוֹתָהּ - אֲזִי "וְחֻמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה" (אֶסְתֵּר ז, י) - וְנִמְתְּקִין הַדֵּינִין.

"לִיהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה וְשִׁמְחָה וְשִׁטְוֹן וִיקָר" (אֶסְתֵּר ח, טז)

כט. ח"ב ה, ז - **ה'תְּפִלִּין' נִקְרְאוּ 'יקָר', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲז"ל** (מגלה טז: עַל אֶסְתֵּר ח, טז): **"וִיקָר" - "אֵלוֹ תְּפִלִּין"**. כִּי ה'תְּפִלִּין' נַעֲשִׂין עַל-יַדֵּי 'תְּקוּן תְּאוֹת-נְאוּף', שֶׁהִיא בְּחִינַת (מְשֻׁלִי ו, כו): **"אֵשֶׁת אִישׁ נִפְשׁ יִקְרָה תְּצוּד"** (עַיִן הָעֵרַת מוֹהֲרַנִּי"ת בְּסוּף קִטֵּעַ הַבָּא).

ל. ח"ב ה, יד - **'תְּשׁוּבָה', הִיא בְּחִינַת (יְרֻמְיָה טו, יט): "אִם תּוֹצִיא יָקָר מִזּוּלְל", בְּחִינַת 'תְּפִלִּין' שֶׁנִּקְרְאוּ 'יקָר', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (מגלה טז: עַל אֶסְתֵּר ח, טז): "וִיקָר" - "אֵלוֹ תְּפִלִּין"**.

[הָעֵרַת מוֹהֲרַנִּי"ת: כִּי ה'תְּפִלִּין' נַעֲשִׂין עַל-יַדֵּי 'תְּקוּן-הַמַּחֲיִין', שֶׁהֵם נַעֲשִׂין עַל-יַדֵּי שְׁמֵתִקְנִין וּמַעֲלִין מִבְּחִינַת (וִיקָרָא טו, ג): "הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ", לְבְחִינַת 'הַתְּסִדְקֻשָּׁה', בְּחִינַת 'מַחֲוֵי-תְּפִלִּין'. וְזֶהוּ בְּחִינַת: "אִם תּוֹצִיא יָקָר מִזּוּלְל", שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה'. (בַּח"א סוּף תּוֹרָה יד: לְהַחֲזִיר בְּנֵי-אָדָם בְּתִשׁוּבָה, שֶׁזֶה בְּחִינַת: "אִם תּוֹצִיא יָקָר מִזּוּלְל" - הוּא 'תְּקוּן-יקָר', אֶתְעוֹרְדִין פְּאֶתְעוֹרְדִין)].

"וְרַבִּים מַעֲמֵי הָאָרֶץ מִתִּיהָדִים" (אֶסְתֵּר ח, יז)

לא. ח"א יז, ה - **כְּשֶׁבָּאִים הָעַפּוֹ"ם וּמוֹצֵאִים בְּסַפְרֵיהֶם 'הַפֶּךָ אֲמוֹנָתָם' - מִזֶּה נַעֲשִׂים 'גָּרִים', בְּבְחִינַת (אֶסְתֵּר ח, יז): "וְרַבִּים מַעֲמֵי הָאָרֶץ מִתִּיהָדִים"**.

"על-בן קראו לימים האלה פורים על שם הפור"
(אסתר ט, כו)

לט. ח"א י, ח - מרדכי ואסתר' היה להם פח לבטל העבודת-אלילים' של 'המן' וכו'. וזה לשון 'פורים', הינו 'בטול העבודת-אלילים', כמו שכתוב (ישעיה סג, ג): "פורה דרכתי לבדי, ומעמים אין איש אתי". [תפלה א - פורים]

מ. ח"ב עד - "אחר פורים' קורין פ'רשת פרה', פדי שיהיו טהורין לעשות הפסח" (מגלה כט.) - ובתחלה הוא בחינת 'פור', כי "פורים על שם הפור" (אסתר ט, כו), ואחר-כך נעשה 'פרה' - כי גם 'פורים', הוא בודאי הלוח ודרך לפסח. וזהו בחינת (שיר-השירים ה, יג): "שפתותיו שושנים נטפות מור עבר".

"שפתותיו" - זה בחינת 'פסח' - 'פה-סח' (פריעץ חיים, חג המצות פ"א).

"שושנה" - היא אסתר, ו'שושנה' גימטריא אסתר' (שם פורים פ"ו).

"נטפות מור עבר" - זה בחינת (שמות ל, כג - חליו קלט:): "מרדכי, מור דרור", לשון 'חרות', בחינת 'חרות של פסח'.

ועל-בן צרוף של 'פורים' מרמז ב'פסח', בפסוק (שמות כג, טו): "שבעת ימים תאכל מצות פאשר צויתך למועד חדש האביב, פי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם". "מ'מצרים ולא יראו פני ריקם" - ראשי-תבות 'פורים', כי 'פורים הוא דרך לפסח', שיהיו יכולים להיות נוהרין מחמץ.

[בלקוטי-עצות, מועדי ה' 'פורים' ב: "על-ידי מצוות של פורים, זוכין להיות נשמרין מחמץ בפסח"].

כי בתחלה היו כל ההתחלות מפסח, ועל בן כל המצוות הם זכר ליציאת מצרים! - 'ועכשו' וכו'!

(ורבנו ז"ל לא סיים את דבריו - ובלקוטי-הלכות, ברכת-הריח ה, כה: פי עכשו ההתחלה של הגאולה ותקון כל העולמות, הוא מפורים, כמו שמוכן מרמזי דבוריו הקדושים של רבנו ז"ל, בעת שאמר התורה על פסוק: "מ'מצרים ולא יראו פני ריקם" וכו', ועכשו" וכו'. ופסק באמצע ולא סיים דבריו. ומתוך דבריו הבנתי: "שעכשו ההתחלה מפורים, שהוא מחיית עמלק, שהיא עקר הגאולה של משיח" וכו'). [תפלה ז - פורים]

כי כל דברי-התורה, "לא בשמים הוא לאמר" (לשון הפתוח ב'דברים' ל, יב): "שאינ מי שיכול לזכות לזה להמתיק הדינים על-ידי המחאת-כף ורקודין ב-אם גדולים בני עליה!" - רק כל אחד מישראל יש לו פח הזה, פשיקים הדברים בפשוטן באמת ובתמימות. (ועין-שם בפנים בתורה י - מובא לעיל כמה פעמים).

לו. שיחות-הר"ן רצט - פי הפצו ורצונו היה מאד: שנהיה שמחים בכל השנה בלה, בפרט ב'שמחת-תורה, ו'פורים', ובשבת יום-טוב.

לז. חיי-מוהר"ן קטז-רסג - רבנו ז"ל לא היה שכיח שיעשה 'רקודין' כי אם בעתים רחוקות מאד, אך בשנת תקס"ג היה מרקד כמה פעמים פדי להמתיק הדינים ולבטל הגזרות של 'פונקטן'.

הינו: בשמחת-תורה, ובשבת-הנכה, ואחר-כך בפורים במעדוועדיווקע, ואחר-כך על חתנת בתו. ואמר בעצמו: "זאת השנה רקדתי הרבה".

"לקים עליהם להיות עשים וגו', ואת יום חמשה עשר בו" (אסתר ט, כא)

לח. אבני"ה-ברזל יב; טובות-זכרונות ה; שיח-שופי-קדש ח"א תרכח - מוהרנ"ת אמר בקובלנא לרבנו ז"ל ב'שושן-פורים': "כפי שאמרתם שעל-ידי רקודין והמחאות-כף ממתיקין הדינים, עוד לא יצאתי כל-כך בפורים לקים כל-זה בנכון!"

ענה לו רבנו ז"ל בקפיידא ובתמיה: "נו, שושן-פורים אין אצלך פורים?! גם שושן-פורים שמו פורים!" [שושן-פורים, איז אויף 'פורים!']

ואגב נתאספו עוד כמה אנשים לרבנו ז"ל, וכמעט כל היום הזה עד אחר מנחה היו שמחים כל-כך, עד שאדמו"ר אמר למוהרנ"ת ז"ל: "מעתה תדע, איך ש'שושן-פורים' הוא גם-בן 'פורים', היינו להיות הארת מרדכי ואסתר מאירים לה, שתחדש בהתורה שקבלו מחדש בפורים, חדושים חדשים!" [שאז גלה לו המשך תורה ו' קרא את 'הושע', על הגמרא "שלש מצוות שנצטוו ישראל"].

"קיימו וקבלו" (אסתר ט, כז)

מא. ח"א י, ח - 'מרדכי ואסתר' היה להם פה לבטל העבודת-אלילים של 'המן'. ובשביל זה בימיהם קבלו ישראל התורה מחדש, כמאמר חז"ל (שבת פח. - על אסתר ט, כז): "קיימו וקבלו" - "קיימו מה שקבלו כבר".

וזה: "קיימו וקבלו". "קיימו" - זה בחינת 'רגליו'. "וקבלו" - זה בחינת 'ידין'. בחינת התורה בנגלה ונסתר. [תפלה א - פורים]

- נלליות עניני פורים -

מב. לקוטי-עצות, מועדי ה' פורים' א (על-פי 'לקוטי-מוהר"ן ח"א י, ח) - על-ידי שמחת פורים ב'המחאת-בה ורקודין' - ממשיכין בחינת 'קבלת-התורה' בנגלה ונסתר, שהיא בחינת הארה הנפלאה של 'מרדכי ואסתר'.

וזוכין לקיים מצות 'ספירת-העמר' כראוי. ומכניעין קלפות 'המן-עמלק' ימח-שמן. ונתבטל הגאווה, והעבודה-זרה, והכפירות. ונמשך אמונה גדולה, וחכמה דקדשה, וחיים, ואריכות ימים. וממתיקין כל הדינים, ונתבטלין כל הגזרות מ'ישראל'. [תפלה א - פורים]

מג. חיי-מוהר"ן נט - מאמר 'משפטים' סימן י' (בלקוטי-מוהר"ן ח"א המדבר מפורים), נאמר קדם פורים שנת תקס"ג.

מד. חיי-מוהר"ן נט-ס - מעשה ח (בספורי-מעשיות) מהכם ותם, ספר קדם פורים שנת תקס"ט (בסוף הספור סים רבנו ז"ל מענין 'עמלק' שהיה 'חכם' - וב'וכבי-אור' מפרש כל הספור על 'עשו' ו'עמלק').

מה. חיי-מוהר"ן פט - רבנו ז"ל אמר: "כל סדר הזמנים של כל השנה, דהיינו: ראש-השנה יום-כפורים וכו', ופורים וכו' - בכל זמן וזמן מאלו הזמנים, אין אני כמו מקדם!" [אז ס'קומט די צייט, בין איך נישט דאס וואס פריער].

שבכל אלו הזמנים בכל שנה ושנה, הוא בא על השנה ודעת-חדש לגמרי. ואינו עובד את השם-יתברך באלו הזמנים, עם העבודה שעבד כבר באלו הזמנים בשנים שעברו, ויש לו עבודה חדשה באלו

הזמנים. ועבודתו בהם הוא על-פי התורה שנאמר אז.

מו. חיי-מוהר"ן צ - "בפורים נודע לי נפלאות" - פי בתחלה נתגלה לי ענין של 'פורים' בקטנות ובהעלם, ואחר-כך עזרני השם-יתברך, ונתגלה לי הענין. והענין של 'פורים' שנתגלה אז - היה סתום ונעלם מכל העולמות, רק בעולמות עליונים שהם רחוקים מאד מאד, רק שם יודעים זאת. פי עבודה שלי בפורים הנ"ל, היה לתקן פגם קרה.

וכשנתגלה לי זאת היה רחוק בעיני מאד מה סמיכות יש לפורים עם קרה, עד שעזר לי השם יתברך וכו', ונתגלה לי: שאותיות 'פורים' הם ראשי-תבות (ויקרא יג, מדמא), "ו'אם מ'פאת פ'ניו י'מרט ר'אשו קרה הוא", בחינת 'קרה' וכו'. והדברים סתומים ונעלמים מאד.

מז. שיח-שו"פי-קדש החדש ח"ג תקי - מוהרנ"ת ז"ל אמר: אם מבקשים ומתפללים שלשים יום קדם הפורים: "הצילני מקלפת המן עמלק!" - אפשר לזכות לראות את 'מרדכי הצדיק' בשעת קריאת המגלה!

[ב'לקוטי-הלכות, תפלין ו, כז: 'מקרא מגלה', הוא בחינת 'הארת פני מרדכי ואסתר' - כי לשקורין המגלה ומפרסמין תקף הנס שנעשה על-ידי מרדכי ואסתר, על-ידי מעשיהם והנהגותיהם, שנהגו אז בחכמה נפלאה ובצדקות נורא ובקדשה גדולה - בזה מראין ומאירין אור-פניהם-הקדושים, שהוא גנוז בתוך המגלה הקדושה, שהוא ספר שלחם הקדוש, על-פן על-ידי-זה מאיר עלינו 'הארת-פניהם-הקדושים', שעל-ידי-זה היה תקף הנס וכו'].

מח. שיח-שו"פי-קדש החדש ח"ג תקיא - ספר מוהרנ"ת ז"ל: פעם-אחת בערב-פורים ב'תענית-אסתר' - צעקתי להשם-יתברך: "הצילני מקלפת המן עמלק!" - ודומה היה עלי הדבר: באלו 'המן-עמלק' עומד עלי להבותני ב'מוט-ברזל' [מיט א' ד'ראנג'!]

עניני 'מחית-עמלק' נמצא ב'פרשת זכור'

המפתח ל'לקוטי הלכות' - פורים

- קצת מתחלת חלק 'חשן משפט' -

מט. דינים ג, נ (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ט, 'תהומת יכסימו') - באמת היתה אז צרה גדולה מאד מאד, אבל השם-יתברך היטיב עמנו, ועשה עמנו נסים ונפלאות, גדולות ונוראות בכל דור ודור, ושלה אז 'מרדכי ואסתר', שהם בחינת 'חמה ולבנה', אמת ואמונה.

ולא די שלא נבגמה אסתר חסוֹשָׁלוֹם, על-ידי "שגלוקה לבית המלך" (אסתר ב, טז) - אדרבא, על-ידי-זה הוציאה האור מן החשך, כי "אחשורוש לא נגע בה בכל" (תקוני-זהר נז).

ועקר הצלתה שנצלה ממנו, היה על-ידי האמת, כמו שאמרו רז"ל (מגלה טו): "נשוננסה אסתר לבית אחשורוש שהיה מלא גלולים, היתה צועקת: 'א-לי, א-לי, למה עזבתני'" (תהלים כב, ב) - שזהו עקר התקון לצאת מן החשך.

הינו: כשמתגבר גדל החשך על איש הפשר הרוצה להתקרב להשם-יתברך, ובפרט בשעת התפלה, והחשך מסבב אותו מכל צד ומצדי צדדים, שזהו בחינת 'פניסת אסתר', בחינת 'מלכות', בחינת 'נקדה הקדושה' המסתרת בכל אחד ואחד מישראל - לתוך 'בית אחשורוש הרשע', לתוך 'בית מלא גלולים וטנופים', בחינת 'עצם התגברות החשך' - ואינו יודע שום דרך ועצה, ותחבולה להנצל מהם.

ואז עקר העצה: היא רק 'אמת' - שידבר הדבור באמת, ויצעק להשם-יתברך באמת - שזהו בחינת מה שצעקה אסתר "פשווננסה לבית מלא גלולים שהיתה צועקת: 'א-לי, א-לי, למה עזבתני'!?"

ועל-ידי-זה האיר לה 'אורי-האמת', שנמשך עליה מבחינת 'מרדכי', הצדיק-הדור, בחינת 'עצם האמת'.

ועל-ידי-זה נצולה ממשכב הערל, כי "לא נגע בה, בגין דאח נטיר לה, דאיהו קוצא דאות ד' דאחד' (האותיות 'אח' מהמלה 'אחד' שומרות עליה על הקוץ של אות ד') (תקוני-זהר שם) - הינו: 'עצם האמת', שהוא

'יחוד השם-יתברך', בחינת 'קריאת-שמע', בחינת "ה' אחד".

שזה שמר את אסתר, וזה שומר את כל אחד ואחד מישראל כשצועק להשם-יתברך באמת, אפלו אם נפל למקום שנפל חסוֹשָׁלוֹם. אפלו אם החשך מסבב אותו מכל הצדדים.

אך-על-פי-כן כשמאמין בהשם-יתברך באמת בפשיטות, שמאמין בה' אחד וצועק אליו באמת: "א-לי א-לי למה עזבתני", ומתחנן אליו באמת - אזי האמת מאיר לו, ורואה הפתחים ויוצא מאפלה לאורה.

ואז לא די שאין הסטרא-אחרא והחשך יכולים למנעו ולבלבל תפלתו, חס ושלום - אף גם זוכה לעשות פתח גם לאחרים, להוציא גם אחרים מהחשך, ולהחזירם בתשובה, כמו שמבאר בסימן קי"ב (לקוטי-מוהר"ן ח"א).

שזהו בחינת (אסתר ח, יז): "ורבים מעמי הארץ מתיידיים", שזכתה אסתר על-ידי האמת שלה, שעל-ידי-זה נצולה מאחשורוש, ובררה האמת מן השקר, ולא נתרחקה מן מרדכי חסוֹשָׁלוֹם.

ג. גבית-חוב מהלקוחות ואפותיקי ד, ט-יב (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב א, 'תקעו-ממשלה') - 'מרדכי' הוא בחינת: "מר דרור" - "מרי דכיא" (שמות ל, כג - מגלה י), שהוא בחינת הצדיק-האמת שיכול לעשות ראשי-השנה, שהוא דן את הפל לכף-זכות, שהוא ההפך מ'בזוי אנשים'.

כי הוא מקיים (אבות פ"ד מ"ג): "אל תהי בז לכל אדם" - וחותר בכל פחו להוציא את הפל מ'חרפות ובזיונות', ולהכניסן לתוך 'כבוד-דקדשה', כי הוא מקיים (שם פ"ב מ"ד): "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו", וכמו שכתוב שם בהתורה (ח"ב א, יד), עין-שם.

כי "מר דרור בשמים ראש" (שמות שם), שהוא 'שמך-המשחה' - על-ידי-זה מעלין כל הדברים לתוך ה'כבוד-דקדשה', כי על-ידי 'שמך-המשחה' נמשחו כל עבודת המשכן וכליו וכל הכהנים והמלכים - שכלם קבלו כבודם ויצאו מחל לקדש,

מבזוי לכבוד, על-ידי שמן המשחה שמקדש הכל, כי כל הכבוד דקדשה היה במשכן וכו'.

ועל-כן ה'גואל-צדק' נקרא בשם 'משיח', על-שם שנמשח ב'שמן-המשחה' - פי 'משיח' יעסק בזה ביותר - להעלות הכל מבזיון לכבוד, ולקיים בתכלית השלמות: "אל תהי בז לכל אדם" - לבלי לבזות שום אדם שבעולם, רק לעסוק עם הכל לתקנו, להעלותו מ'בזיון' ל'כבוד' דקדשה'.

ומשם היה שרש 'מרדכי הצדיק' בחינת "מר דרור בשמים ראש" של 'שמן-המשחה' - שזה הפך 'המן' שהיה מבזה את הכל - פי הוא משתדל להעלות את כל אדם מ'בזיון' ל'כבוד' כנ"ל.

פי הצדיק-האמת בחינת 'מרדכי' - טרח ויגע ובזה עצמו בכל הבזיונות, פי 'מרדכי ידע את כל אשר נעשה' (אסתר ד, א) - מראש ועד סוף, ועד היכן הדבר מגיע בכל דור ודור, בכל שנה ושנה, ויציא בתוך העיר, ויקרע את בגדיו, וילבש שק ואפר, ויזעק זעקה גדולה ומרה" (שם), וכן הכנים בכל ישראל לצום ולזעק הרבה, כמו שכתוב (שם ט, לא): "ודברי הצמות וזעקתם" - פי הצדיק מבזה את-עצמו, בבחינת (תהלים טו, ד): "גבזה בעיניו נמאס".

אבל שאר בני-אדם, כלם חשובים בעיניו מאד, אפלו הגרוע והפחות מאד - פי הוא מקיים בשלמות: "אל תהי בז לכל אדם" - פי הוא בבחינת "מקומו-של-עולם" (בראשית-רבה סח, ט) - שדן את הכל לכה-זכות. ועל-ידי-זה הציל את ישראל, ונעשה תקף הגם של פורים, בכל דור ודור, ו"בכל שנה ושנה" (אסתר ט, כא).

ועל-כן עשה המן "עץ גבה תמשים אמה" (אסתר ה, יד) - לקלקל ולפגם חסו-שלום בבחינת 'יובל', שהוא שנת החמשים, שאז "מעבירין שופר תרועה" (ויקרא כה, ט), [לצאת מעבדות ל'חרות'], שהוא ההפך מ'בזוי אנשים', בחינת 'קלפת עמלק'.

ועל-כן באמת בתקף פחו של מרדכי - נתהפך הגלגל עליו ותלוהו עליו - פי הצדיק-האמת בחינת 'מרדכי', רוצה לזכות את הכל, אפלו

הגרוע-שבגרועים, כי הוא מקיים בשלמות: "אל תהי בז לכל אדם".

אבל פל-זה: אם זה הבזוי רוצה בתקונו של הצדיק.

אבל פשזה הבזוי, אינו חפץ בברכת תקון של הצדיק, אדרבה! הוא מבזה ומחרף את הצדיק בכל הבזיונות, ושופך דמו בבושות ובזיונות רבות, עד שרוצה גם לשפך דמו ממש חסו-שלום, עם כל הנלוים אליו, חסו-שלום, כמו 'המן' שבזה את 'מרדכי' כנ"ל, עד שלא נחשב בעיניו אפלו לנקם בו לבדו, כמו שכתוב (אסתר ג, ו): "ויבז בעיניו" וכו', כנ"ל. על-כן איש פזה, בודאי אסור לזכותו, ואסור לחמל עליו, פי "הבא להרגך" וכו' (סנהדרין עב.).

וכל מה שמכניעין ועוקרים יותר 'קלפת המן' שמבזה הכל - כמו-כן מתגבר כח הצדיק, שמקיים "אל תהי בז" וכו' - שמכבד ומזכה את הכל, וממשיך 'קדשת השופר של ראשי-השנה ויובל', שעל-ידי-זה דנים את הכל לכף-זכות וכו'.

נא. העושה שליח לגנות חונו ג, ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-טו-טז-יז-יח-יט-כ-כא-כב-כג (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ה, דאיתי מנורת זהב) - "המן מזרע עמלק חשב על היהודים לאבדם" (אסתר ט, כד) - פי ראה שישראל בגלות זה כמה שנים שאז ה'רוח דסטרא-אחרא של העכו"ם מושל עליהם.

וסבר: שעל-ידי שישתתף עם אחשוורוש מלכות-הרשעה, והוא מזרע-עמלק שכולל מכל הצנורות הרעים של כל העכו"ם, ועל-כן יוכלו לבלע את ישראל לגמרי חסו-שלום.

ועל-כן קבץ את כל פחות הסטרא-אחרא "שהם כל העשר פתרון דמסאבותא שהם עשרת בניו" (תקוני-זהר נח), ורצה להתגבר על ישראל להאבידם לגמרי חסו-שלום, וגזר להשמיד להרג ולאבד וכו'.

כי רצה לגזל מהם כל הרוח-חיים שמקבלים מה'רבי דקדשה, ולהתגבר עליהם ב'רוח-הטמאה של רוח דסטרא-אחרא, ולבלע אותם לגמרי חסו-שלום - פי סבר שאין נמצא מי שיוכל לירד לתוך הרע שלו, לשבר הצנור שלו, מחמת שהוא כולל מכל הצנורות רעים, כנ"ל.

ועל־כן באמת היתה אז סכנה גדולה - אבל השם יתברך חמל על עמו ושלח להם את מרדכי ואסתר, אשר בעצם פחם ירדו גם לתוך הצנורות הרעים של המן ואחשורוש, ושברום והכניעום והצילו את ישראל מהם, **"וְנִהְיֶה הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ"** וכו' (אסתר ט, א).

ועל־כן היה הנס על־ידי **"שְׁנֹלְקָהּ אֶסְתֵּר אֵל הַמֶּלֶךְ אַחְשׁוּרוֹשׁ"** (אסתר ב, טז) - זה בחינת הסוד שצריך הצדיק הגדול לירד לתוך הצנור הרע של הרשע וכו', שהוא המדה רעה שלו וכו' - זה בחינת שירדה לתוך הצנור הרע שלהם לשברו ולהכניעו, **"פִּי לֹא נָנַע בָּהּ"** (תקוני־זוהר נז:).

וְכִלְזָה הָיָה עַל־יְדֵי עֵצָם פָּחוּ שֵׁל מְרַדְכֵי שֶׁהִיָּה יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ וכו' (אסתר ב, יט), **"וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם וְכוּ', לְדַעַת אֶת שְׁלוֹם אֶסְתֵּר"** (שם ב, יא).

פי בעצם פח קדשת שניהם של מרדכי ואסתר, שברו הצנור הרע שלהם - פי מרדכי היה זך וצח ולא היה בו שום אחיזת הרע כלל וכו', והיה יכל לשמר את אסתר שהיא עצם מעצמיו שלא יגע בה זה, רק אדרבא על־ידי שנלקחה אצלו תכניעו ותשפילו.

ועל־כן התגברות של מרדכי בנגד המן היה על־ידי תפלה, כמו שכתוב (אסתר ד, א): **"וַיִּזְעַק זַעֲקָה גְדוֹלָה וּמְרָה"**, וכמו שאמרו רז"ל (מגלה יב: - על אסתר ב, ה): **"בֶּן קִישׁ - שֶׁהָקִישׁ עַל דַּלְתֵי רַחֲמִים"**.

פי עקר הרוח־חיים מקבלים מהתורה, והתורה ממשיכין על־ידי תפלה, כמו שכתוב שם (בהתורה) וכו'. ועל־כן בנגד עמלק אי־אפשר לעמד, כי אם על־ידי תפלה, להתרבות בתפלה ובתחנונים מאד מאד וכו', פי הוא מתגבר בכל־פעם וכו', שאי־אפשר לשברו לגמרי בפעם־אחת וכו'.

וזה בחינת (אסתר ה, טז): **"וּמְרַדְכֵי יֵצֵא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת"** וכו' - רמז על 'תְּכֵלֶת שְׁבַצִּיצִית'. פי 'צִיצִית' הוא בחינת רוח־חיים של הצדיק־האמת, בחינת 'מרדכי', שעל־ידי־זה הוא מתגבר על ה'רבי־דקלפה' שהוא בחינת 'המן' עמלק, עין שם (בהתורה).

כלל הדבר: ש'מלחמת המן־עמלק' בכל דור ודור - הוא העקר בענין 'התקרבות לצדיקי־אמת. פי

עקר ה'חיות־דקדשה' בגשמיות ורוחניות, הוא על־ידי ה'צדיק־האמת', שהוא ה'רבי־האמת', שאצלו כל הרוח־חיים של התורה, שהוא משלים כל החסרונות שבעולם וכו'.

אבל לעמת זה יש בכל דור ודור 'מתנגדים וחולקים' על ה'צדיק־האמת', שיניקתם מבחינת ה'רבי־דקלפה', שהוא בחינת 'עשו', בחינת 'המן־עמלק', בחינת (בראשית לג, ט): **"יֵשׁ לִי רֵב"**, שכל אחד ואחד שאינו חפץ בהאמת לאמתו אומר **"יֵשׁ לִי רֵב"** - שבוחר לו רב מי שטוב בעיניו שאינו יכול להוציאו ממקומו ולהקימו מנפילתו, אדרבא, הוא מרחקו מהצדיק שהוא נקדת־האמת וכו'.

וזה בחינת 'המן' שהוא 'עמלק מזרע עשו', שהוא עקר ה'רבי־דקלפה', שרוחו היה גדול מאד מאד בשעתו - כמבאר בהמגלה מעצם גדלותו בשעתו, כמו שכתוב (אסתר ג, אב): **"גָּדַל הַמֶּלֶךְ אֶת הַמֶּן וַיִּנְשְׂאֵהוּ וַיֵּשֶׁם אֶת פָּסָאוֹ וְכוּ', וְכָל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְכוּ', פָּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהָמֵן וְכוּ'"** - מחמת ששמנו נמשך להם כל החיות להשלים כל החסרונות שלהם.

אבל (שם שם, ב): **"וּמְרַדְכֵי לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה"** - פי ידע שהוא 'עבוד־הזרה', בחינת ה'רבי־דקלפה', שבאמת חיות שלו אינו חיות כלל, ואינו יכול להשלים שום חסרון באמת, רק מרמה ומטעה בני־אדם לפי שעה קלה.

ועל־כן נתקנא בו המן הרבה - וזהו (שם ה, יא): **"וַיִּסְפָּר לְהֵם הָמֵן אֶת כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרֵב בְּנָיו"** - **"וְרֵב" דִּיקָא**.

דהינו: שבניו שהם **"עֲשֵׂרֵת בְּנֵי הָמֵן"** (שם ט), בחינת **"עֲשָׂרֵת בְּתָרִין דְּמִסְאָבוּתָא"** שהם בנגד 'עֲשֵׂרֵת־הַדְּבָרוֹת' שהם 'כָּל־לִי־הַתּוֹרָה' ששם ה'רוח־חיים דקדשה'. ו'בניו עשרה', היו לעמת זה בקלפה, שמשם ה'רוח־חיים דסטרא־אחרא' שנמשך מ'הרבי־דקלפה', בחינת **"וְרֵב בְּנָיו"**, רב' דיקא, בחינת ה'רבי־דקלפה' וכו'.

פי המן נתקנא מאד על שראה שמרדכי אינו **"כָּרַע"** ומשתחוה לו, ואינו רוצה לקבל ה'רוח־חיים' ממנו - פי סבר שכבר כל הרוח־חיים אצלו חסו־שלום, ואי אפשר לשום צדיק בחינת 'מרדכי' לקבל חיות, כי־אם ממנו, ועל־כן 'נתמלא חמה על

מְרַדְכֵי וְרָצָה לְהַרְגוֹ" (שם ה, ט), כי סבר שיש בידו להמיתו ולגזל הרוח־חיים שלו, כי סבר שכל הרוח־חיים הוא אצל סטרא דידיה חס־ושלום.

ועל־פּוֹן יַעֲצוּ אוֹתוֹ "לַעֲשׂוֹת עֵץ גְּבַהַּ חֲמֻשִּׁים אָמָה" (שם שם, יד), זֶה בְּחִינַת (בראשית ב, ט): **"עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע"** - **"שְׁמֶשֶׁם יְנִיקַת הַמֶּן־הַרְשָׁעִי יִמְחֶ־שְׁמוֹ"** (חליון קלסז): - **כִּי 'אֵילָנָא־דְחַיִּי', הוּא בְּחִינַת 'חֲמֻשִּׁים שְׁעָרֵי־קִדְשָׁה. וְ'אֵילָנָא־דְמוֹתָא, בְּחִינַת 'חֲמֻשִּׁים שְׁעָרֵי־טְמָאָה.**

כִּי 'הֶמֶן' יִמְחֶ־שְׁמוֹ שֶׁהוּא 'עֲמֹלֵק, הוּא בְּבְחִינַת 'שְׁעָרֵי־הַחֲמֻשִּׁים' שֶׁל הַטְּמָאָה, שְׁשֶׁם נֶאֱמַר (איכה א, ט): "וַתֵּרֶד פְּלָאִים", שֶׁהוּא בְּחִינַת הַגְּלוּת הָאֲחֵרוֹן הַזֶּה שֶׁהִקְפָּז סָתוּם וְנִעְלָם מְאֹד.

וְסִבַּר הַמֶּן: **שִׁיתַּגְּבַר כְּנֶגֶד מְרַדְכֵי בְּכָל ה'חֲמֻשִּׁים שְׁעָרֵי־טְמָאָה. וְעַל־כֵּן נִתְעַץ "לַעֲשׂוֹת עֵץ גְּבַהַּ חֲמֻשִּׁים אָמָה וְלַתְּלוֹת אֶת מְרַדְכֵי עִלְיוֹ"** (אסתר ה, יד) - **שְׂרָצָה לְהַשְׁלִיכוֹ וּלְהַפִּילוֹ חֶסֶד־וְשָׁלוֹם, עַל־יְדֵי הַתַּגְּבֵרוֹת הַסְטְרָא־אֲחֵרָא שֶׁל 'שְׁעָרֵי־הַחֲמֻשִּׁים, שְׁמֶשֶׁם יִנַּק הֶמֶן וְכוּ'.**

וּבִאֲמַת הִיָּתָה עֵת צָרָה גְּדוּלָּה אֲשֶׁר כָּמָהוּ לֹא נִהְיָתָה, וְכָל הָעוֹלָם הָיָה מְתַמוּטָט, כְּמַעֲט כְּמַעֲט שִׁיכְלָה אִם חֶסֶד־וְשָׁלוֹם הָיָה מְצֻלָּח מַעֲשֵׂה שְׁטָן - שֶׁהַצְּדִיק יִסְתִּיר פָּנָיו וַיַּעֲלִים עֵינָיו מִיִּשְׂרָאֵל, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁהַסְטְרָא־אֲחֵרָא בְּחִינַת הֶמֶן הָיָה רוֹצֵה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה הָיָה יִשְׂרָאֵל כָּלִים מִמִּילָא חֶסֶד־וְשָׁלוֹם, בְּחִינַת (שם ג, יא): **"לֵה־שְׁמִיד לְהַרְגוֹ וּלְאַבְדוֹ"** וְכוּ', כִּי כָּל חַיּוֹתָם וְקִיּוּמָם בְּגַשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת הוּא רַק עַל־יְדֵי הַצְּדִיק הָאֲמַת שְׁמֶמְנוּ נִמְשָׁךְ כָּל הָרוּח־חַיִּים לְכָלֶם, כַּנֶּ"ל.

אֲבָל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ חָמַל עַל עַמּוֹ, וְנָתַן בְּלִב מְרַדְכֵי בְּחִינַת הַצְּדִיק־הָאֲמַת, לְהַתְּגַבֵּר כְּנֶגְדּוֹ, כִּי "מְרַדְכֵי יָדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה" (שם ד, א) עַד הֵיכֵן הִדְבָּר מְגִיעַ, וְרָאָה: שְׂאִין עֲצָה וְתַחֲבוּלָה לַעֲמֹד כְּנֶגֶד קַלְפָּה קָשָׁה וְחִזְקָה כְּזֹאת מִכָּל הַצְּדִיקִים, כִּי־אִם עַל־יְדֵי רַבּוּי תַפְּלָה וְתַחֲנוּנִים וַעֲזֵקוֹת וְזַעֲקוֹת וְשׁוּעוֹת. וּמִיָּד (שם): **"וַיֵּצֵא בַתּוֹךְ הָעִיר וַיִּזְעַק זַעֲקָה גְּדוּלָּה וּמְרָה" וְכוּ'.**

וְעַל־יְדֵי־זֶה הַתְּגַבֵּר כְּנֶגֶד קַלְפַּת הַמֶּן־עֲמֹלֵק, וְהַשִּׁיב לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ, **"וְתָלָה אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו עַל הָעֵץ"** (שם ט, כה) - שְׂזָכָה לְהַכְנִיעַ וּלְהַשְׁפִּיל עַדִּי

אֲרָץ אֶת כָּל ה'רַב־דְּקַלְפָּה' וְכוּ' - כִּי הַתְּגַבֵּר כְּנֶגְדָם עַל־יְדֵי 'תַפְּלָה־וְתַחֲנוּנִים', שֶׁהֵם בְּבְחִינַת 'שְׁעָרֵי־הַחֲמֻשִּׁים שֶׁל הַקִּדְשָׁה'.

וְזֶה בְּחִינַת 'מִצּוֹת סַעֲדַת פּוּרִים' - כִּי אַז הָאֲכִילָה בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָּה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ הָרוּח־חַיִּים וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינַת (שם שם, יט־כב): **"וּמִשְׁלַח מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ"** - כִּי ה'מְנוֹת שֶׁל פּוּרִים' שֶׁהֵם ה'אֲכִילָה שֶׁל פּוּרִים', שֶׁהֵם בְּחִינַת הָרוּח־חַיִּים דְּקִדְשָׁה שֶׁמְקַבְּלִין מֵהַצְּדִיק כַּנֶּ"ל - הֵם נִשְׁלַחִין מֵאֶחָד לְחֵבְרוֹ בְּבְחִינַת 'שְׁלִיחוֹת'.

כִּי יֵשׁ כְּמָה שֶׁרְחוּקִים מֵהַצְּדִיק וְאִינֶם יְכוּלִים לְקַבֵּל הָרוּח־חַיִּים מֵהַצְּדִיק בְּעַצְמוֹ - עַל־כֵּן מְקַבְּלִין אֶחָד מִחֵבְרוֹ, וְחֵבְרוֹ מִחֵבְרוֹ, וּמְקַבְּלִין זֶה מִזֶּה, וּמֵאִירִין זֶה לְזֶה הָרוּח־חַיִּים - עַד שֶׁנִּמְשָׁךְ לְכָלֶם הָרוּח־חַיִּים מֵהַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מְרַדְכֵי', **"שְׁמֵאִיר אַז בְּאוֹר גְּדוּל וְנִפְלָא לְכָל הָעוֹלָם עַד שְׁמַגִּיעַ הַהֲאָרָה לְתַכְלִית הַעֲשִׂיָּה"** (פְּרִיעֵץ־חַיִּים, פּוּרִים ה'זו), עַד שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד, אֲפִלּוֹ הָרְחוּקִים מֵהַצְּדִיק מְאֹד, מְקַבְּלִין הָרוּח־חַיִּים מִמֶּנּוּ.

וְזֶה בְּחִינַת (שם): **"וּמִתְּנוֹת לְאַבְיוּנִים"** - **"שְׂאָרֵיכֵן לְהַרְבוֹת בַּצְּדָקָה מְאֹד בְּפוּרִים"**. כִּי עֵקֶר הַתְּקַשְׁרוֹת לְהַצְּדִיק, הוּא עַל־יְדֵי 'צְדָקָה', שֶׁבְּזֶה אוֹחֶז בְּמִדְתּוֹ שֶׁל צְדִיק, שֶׁהוּא נִקְרָא 'צְדִיק', עַל שֵׁם הַצְּדָקָה שֶׁמִּשְׁפִּיעַ לְכָל, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לז, כא): **"צְדִיק חֹנֵן וְנוֹתֵן"**. וְכָל אֶחָד כְּפִי מַה שְׁמַרְבֵּה בַּצְּדָקָה, כֵּן הוּא מִתְקַשֵּׁר בְּבְחִינַת 'צְדִיק' שְׁמֶמְנוּ הָרוּח־חַיִּים. וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי ה'צְדָקָה' זוֹכִין ל'חַיִּים' וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן בְּפוּרִים שְׂאֵז נִמְשָׁךְ וּמֵאִיר הָרוּח־חַיִּים שֶׁל הַצְּדִיק, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה הָיָה 'מִפְּלַת הֶמֶן' כַּנֶּ"ל - צְרִיכִין אַז לְהַרְבוֹת בַּצְּדָקָה, כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו עַל־יְדֵי־זֶה הָרוּח־חַיִּים שֶׁל הַצְּדִיק, שֶׁעָקְרוּ נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי 'צְדָקָה'.

וְזֶה בְּחִינַת **'גְּדֹל הַשְּׂמֵחָה שֶׁל פּוּרִים'**, בְּחִינַת (שם ט, יט): **"שְׂמֵחָה וּמִשְׂתָּה וַיּוֹם־טוֹב"** - כִּי "הָרוּח־חַיִּים" הוּא בְּבְחִינַת 'שְׂמֵחָה' (לְקוּטִי־מִזְהָרֵן ח"א כג) וְכוּ', וּמִחֲמַת שְׂאֵז נִמְשָׁךְ הָרוּח־חַיִּים שֶׁל הַצְּדִיק בְּחִינַת 'מְרַדְכֵי', בְּשִׁפְעַ גְּדוּל וּבְהֲאָרָה נִפְלָאָה - עַל־כֵּן אַז הַשְּׂמֵחָה גְּדוּלָּה וְעַצּוּמָה מְאֹד - כִּי עֵקֶר הַגְּדֻלָּת וְהַתְּגַבֵּרוֹת הָרוּח־חַיִּים, הוּא 'שְׂמֵחָה'.

וְזֶה שְׁאָמְרוּ רַז"ל (מגלה יב): **"מִפְּנֵי מָה נִתְחַיְבוּ וְכוּ? מִפְּנֵי שֶׁנִּהְיָנוּ מִסְפְּעָה שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע"** - כִּי עַל־יְדֵי 'אֲכִילָה דְסִטְרָא־אֲחָרָא, מִתְגַּבֵּר הַרוּח־חַיִּים שְׁלָהֶם, שְׁמִשְׁם עֵקֶר כַּחֵם עַל יִשְׂרָאֵל חֲסִידֵי־שְׁלוֹם.

וְעַל־כֵּן הִיָּתָה עֵקֶר הַיְשׁוּעָה, עַל־יְדֵי הַתַּעֲנִית שֶׁצָּרָו אִז שְׁלֹשָׁה יָמִים וְכוּ - שְׁעַל־יְדֵי־זֶה שֶׁבְּרוּ 'תְּאוֹת־אֲכִילָה, וְהַכְּנִיעוּ הַרוּח־חַיִּים דְסִטְרָא־אֲחָרָא - עַד שֶׁזֹּכִין בְּפוּרִים שְׁנִמְשָׁךְ וּמְאִיר הַרוּח־חַיִּים דְקִדְשָׁה בְּשִׁפְעָה גְדוּלָה, וְאִז הָאֲכִילָה בְּקִדְשָׁה, שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינָת 'סְעֻדַת פּוּרִים, וְכַנ"ל.

וְזֶה שְׁפָתוֹב בְּכַתְּבִים (מִחֲבַרְת הַקִּדְשׁ לְהַאַרְיִז"ל, פּוּרִים): וּמוֹבָא בְּדַבְרֵי אֲדֻמוּר ז"ל (ח"א ס): **"ש'מְרַדְכ'י בְּגִימְטְרִיא ר'ב חֶס"ד"**.

הֵינּוּ כַּנ"ל: כִּי **'מְרַדְכ'י** הוּא בַּחֲנִינָת ה'צַדִּיק־הַדּוֹר' שְׁמִמְנוּ נִמְשָׁךְ ה'רוּח־חַיִּים' וְכוּ, שֶׁזֶה ה'צַדִּיק' הוּא בַּחֲנִינָת **"רַב חֶסֶד"**, שֶׁזֶה כָּל עֵינֵן 'פּוּרִים' שְׁנִמְשָׁךְ ה'רוּח־חַיִּים' מִה'ר"ב דְקִדְשָׁה, בַּחֲנִינָת **'מְרַדְכ'י**, בַּחֲנִינָת **ר'ב חֶס"ד** - שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִכְנָע וְנוֹפֵל **'הֶמֶן־עַמְלֵק'** שֶׁהוּא ה'ר'ב דְקִלְפָה, וְכַנ"ל.

וְעַל־כֵּן **"מִצּוּה לְהַשְׁתַּמֵּר בֵּינָן בְּפוּרִים"** (שְׁלַח־עֲרוּף אַרְח־חַיִּים, תְּרַצַּת, ב) - **לְהַכְנִיעַ הַרוּחַ שֶׁל הָרַב־דְקִלְפָה**, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת (בְּבִא־בְתָרָא ע"ג): **"וְדָמִי כְּמֵאן דְּמִבְּסָמִי"** - **"פְּנִיָּהֶם צְהָבוֹת כְּשִׁתּוּיֵי־יִוִן"** (רַשְׁב"ם ש"ס), כְּמִבְּאָר שֶׁם בְּסוּף הַתּוֹרָה. וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי ה'יִוִן־דְקִדְשָׁה' שֶׁל **'שְׁתִּית פּוּרִים, מִכְּנִיעִין אוֹתָם בְּשִׁרְשָׁם** וְכוּ.

וְזֶה בַּחֲנִינָת **'קְרִיאַת הַמְּגִלָּה'** - שֶׁהִיא בַּחֲנִינָת **'קַבְּלַת־הַתּוֹרָה' "שִׁזְבוּ אִז לְקַבְּלָהּ מִחֲדָש"** (אֶסְתֵּר ט, כז - שְׁבַת פַּח). כִּי **"הַמְּגִלָּה צְרִיכָה לְהַפְתֵּב כַּכְּתִיבַת סִפְר־תּוֹרָה"** (מגלה טז).

הֵינּוּ: **כִּי עֵקֶר הַגֵּם הָיָה עַל־יְדֵי רַבּוּי הַתַּפְּלוֹת וְהַזְּעֻקוֹת וְהַשְׁוֹעוֹת** וְכוּ, כַּנ"ל, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה זֹכִין לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה לְבָרֵךְ פֶּסֶק הַהֲלָכָה בְּאֵמֶת. וְעַל־כֵּן **"אִז זָכוּ לְקַבְּלַת־הַתּוֹרָה מִחֲדָש"** וְכוּ. וְזֶה בַּחֲנִינָת **'קְרִיאַת הַמְּגִלָּה'** שֶׁהִיא בַּחֲנִינָת **'הַתְּחַדְּשׁוֹת־הַתּוֹרָה'** שֶׁזֹּכִין לְהַמְשִׁיךְ בְּפוּרִים וְכוּ.

וְעַל־כֵּן מְסִימִין הַמְּגִלָּה (ש"ס י, ג): **"דִּרְשׁ טוֹב לְעִמּוֹ"** - זֶה בַּחֲנִינָת **'בְּרוּר פֶּסֶק הַהֲלָכָה'** שֶׁזֹּכִין עַל־יְדֵי בַּחֲנִינָת **'מְרַדְכ'י** וְכוּ.

וְזֶה בַּחֲנִינָת (ש"ס ח, טו): **"וּמְרַדְכ'י יֵצֵא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ, בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת, תְּכַלֵּת, וְחוּר, וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָה, וְתַכְרִיף בּוּץ, וְאַרְגָּמָן"** - וּמוֹנָה **'שִׁשָּׁה לְבוּשִׁים'**, שֶׁהֵם: א) **לְבוּשׁ מַלְכוּת**, ב) **"תְּכַלֵּת"** (ג) **וְחוּר**, ד) **וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָה**, ה) **וְתַכְרִיף בּוּץ**, ו) **וְאַרְגָּמָן**.

כַּנְּגֵד **'שִׁשָּׁה סִדְרֵי מִשְׁנָה'**, שֶׁהֵם בְּבַחֲנִינָת **'שִׁשַּׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית'** שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם, עַל־יְדֵי 'הַתּוֹרָה שֶׁכְּלוּלָה מִשִּׁשָּׁה בַּחֲנִינוֹת, שֶׁהֵם בַּחֲנִינָת: **"כָּשָׁר וּפְסוּל, טָמֵא וְטָהוֹר, אָסוּר וּמִתָּר"** (תַּקּוּנֵי־הַר־חֲדָשׁ קו:י) - שֶׁכְּלִזְמֵן שָׂאִין מְבַרְרִין אוֹתָן, הֵם בְּבַחֲנִינָת **'תַּעֲרַבְת טוֹב וְרַע'**, שְׁמִשְׁם אַחֲזִיזַת **"עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע"** (בְּרֵאשִׁית ב, ט).

וְזֶה כָּל עֲבוּדַת הָאָדָם - שֶׁצָּרִיךְ לְבָרֵךְ הַטוֹב מִהֲרַע עַל־יְדֵי שְׁמִתִּיגַע בַּתּוֹרָה עַד שֶׁמְבַרֵר הַפֶּסֶק־הַלְכָה, שֶׁמְבַרֵר הָאָסוּר מִהַמִּתָּר, הַטָּהוֹר מִהַטָּמֵא, הַכָּשָׁר מִהַפְּסוּל - וְאִז נַעֲשִׂין מְזָה לְבוּשִׁין קְדוּשִׁים לְנַשְׁמָתוֹ וְכוּ.

וְעַל־כֵּן **'מְרַדְכ'י**, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת ה'רַב־דְקִדְשָׁה, ר'ב חֶס"ד' - שֶׁזֹּכֶה לְבָרֵךְ הַפֶּסֶק־הַלְכָה עַל־יְדֵי רַבּוּי הַתַּפְּלוֹת כַּנ"ל, וְכִמּוֹ שְׁאָמְרוּ רַז"ל (מְנַחוֹת סה): **"שְׁמְרַדְכ'י הָיָה גְדוּלָה בַּתּוֹרָה מְאֹד, כִּי הָיָה פּוֹתֵחַ בְּדַבְרֵים וְדוֹרְשָׁן"**, וְהָיָה רֹאשׁ הַסְּנֵהֲדָרִין שֶׁהֵם פּוֹסְקִין לְיִשְׂרָאֵל כָּל הַהֲלָכוֹת - עַל־כֵּן זָכָה לְכָל הַלְבוּשִׁין הַנ"ל, בַּחֲנִינָת: **"וּמְרַדְכ'י יֵצֵא"** וְכוּ - שֶׁהֵם **'שִׁשָּׁה, כַּנְּגֵד 'שִׁשָּׁה בַּחֲנִינוֹת הַנ"ל**.

כִּי עֵקֶר הַגֵּם וְהַיְשׁוּעָה לְהַתְּגַבֵּר עַל הָרַב־דְקִלְפָה, בַּחֲנִינָת ה'הֶמֶן' וְכוּ - הוּא עַל־יְדֵי שֶׁזֹּכִין לְבָרֵךְ **'פֶּסֶק הַהֲלָכָה' עַל־יְדֵי 'תַּפְּלָה'** וְכוּ - כְּמִבְּאָר הֵיטֵב בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל, עֵינֵן שֶׁם הֵיטֵב [עֵינֵי־שֶׁם בְּלִקּוּטֵי־הַלְכוֹת, כָּל הַהֲלָכָה בְּפָנִים בְּאַרְיִכוֹת, מֵאוֹת ז' וְלַהֲלֹךְ - כִּי קֶצְרָנוּ מְאֹד].

מְרֵאֵי־מְקוֹמוֹת ל'לְקוּטֵי־הַלְכוֹת' - פּוּרִים
(פּוֹלֵל הַנִּמְצָאִים לְעִיל)

[אַרְח־חַיִּים ח"א] הַשְּׁכַמְת־הַבְּקָר ד, יד | צִיצִית ה, כה | כּוֹכָז | צִיצִית ז, יא־יב | תַּפְּלִין ו, כג־כה־כו־כז־כח־כט־לִילו | תַּפְּלִין ז, טז | נְשִׂאֵת־כַּפָּסִים ד, ז | נְפִילַת־אִפָּסִים ד, ד־הֲיוֹז | קְרִיאַת־הַתּוֹרָה א, א־ב

[ארה"יים ח"ב] נטילת ידים לסעודה ו, גדיהיוז | ברפתהפרות ג, ח | ברפתהפרות ה, ד | ברפתהרין ד, היוזכבכהכוזכחכטל | ברבותהראיה וברכות פרטיות ד, יביג | תפלתהמנחה ז, טזיטיככאכ

[ארה"יים ח"ג] שבת ג, י | שבת ה, טיאיביטוטז | שבת ז, סח | ערוביתחומין ד, וזיחטייאיביגידי | זיחטייככאכב | ראשיחדש ג, בסופו | חלהמועד ד, זיחי | תענית ד, יטיככאכבכגכדכהכו | ענין ארבע פרשיות א | פורים א | פורים ב | פורים ג | פורים ד | פורים ה | פורים ו

[יורה"דעה ח"א] שחיטה ד, זיחיגיז | שחיטה ה, יז | יח | דם א, יב | סימני בהמה וחיטההורה א, ה | סימני בהמה וחיטההורה ד, יב | בשרבחלב ה, זיחטייככאכ | עבודהזרה ג, ידטוטזיחטייככד | תקותהעבוסם ב, היט | קרחה וכתבתקעקע ג, ידטוטזיחטייככאכ

[יורה"דעה ח"ב] מילה ד, כאכככדכו | ערלה ה, ט | ייאיביגיטוטזיחטיי | בכור בהמהטהורה ד, וזיחטיידיטייחטייכככגכדכהכוכט

[אבןהעזר] יבום ג, טוטזיחטייככאככגכדכז כהיכח

[השןמשפט ח"א] דינים ג, יטיככאכב | גביתחוב מהיתומים ג (בהשלמה מפתביד - נמצא בהוצאות התדשות של קרו אודסר) | גביתחוב מהלקוחות ואפותיקי ה, חטי ייאיביגי | העושה שליח לגבות חובו ג, גזיחטייאי | יביגידיטוטזיחטייככאכבכגכדכהכו | ערב ב, ט | שתפיםפקרקע ה, יטיככאכבכג, ובראשי פרקים בסופו

[השןמשפט ח"ב] מתנה ג, דהיזיחטייאיטו | אבדהומציאה ב, גדיה | פריקהזטעינה ד, לחלט | נחלות ד, ייאיביגיטוטזיחטייככדכה | אפטרופוס ב, היזיחטייאי | שוכר ג, יג

לקוטי תפלות לפורים נמצא בסוף הגליון

פרשת תצוה

"וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שִׁמּוֹן זֵית זָךְ, בְּתֵית לְמָאוֹר, לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד" (שמות כז, ב)
"בְּתֵית לְמָאוֹר" - "בְּתֵית" דִּיקָא. פִּי צְרִיכִין לְבַטֵּשׁ וּלְכַתֵּת הַגּוֹף, וְלִסְבֵּל פִּמָּה יִגְיעוּת גְּדוּלוֹת, וְכַמָּה מִינֵי מְרִירוֹת, עַד שֶׁיִּצְפֶּה שְׂיֻכַּל הָאוֹר לְתַפֵּס בְּנִשְׁמָתוֹ - בְּבַחֲיִנַת (זֶהר שְׁלַח קַסְח): "אֲעָא דְלָא סְלִיק בַּה נְהוּרָא, מְבַטְשִׁין לָהּ. גּוֹפָא דְלָא סְלִיק בַּה נְהוּרָא דְנִשְׁמָתָא, מְבַטְשִׁין לֵיהּ." (בְּצִיעַת־הַפֶּת ה, כד - מוּבָא לְהַלְוִן)

הדבר לעשות מ'מחין דקטנות', 'מחין דגדלות' - דהינו: להאיר בה'קטן', להגדיל דעתו, שיתגדל מקטנותו ויהיה נעשה 'גדול', דהינו: שיבוא ל'מחין דגדלות', שיהו בחינת 'המתקה'.

ולפעמים מאיר בו עליוני הארת פנים ונחמות, שמאיר לו פניו בפנים שזחקות, אנפין נהירין. ולפעמים אינו יכול לקבל עליונייה - והוא בבחינת (זֶהר שְׁלַח קַסְח): "אֲעָא דְלָא דְלִיק, מְבַטְשִׁין לָהּ" - שצריך להאיר בו עליוני יסורין, שצריך לסרו ולבזותו, כדי לבטל אותו שיוכל לקבל.

ג. לקוטי הלכות, בציעת הפת ה, כד - "וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שִׁמּוֹן זֵית זָךְ" וכו'. "וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ" דִּיקָא - פִּי 'מִשָּׁה' הוּא 'פְּלִי־הַתּוֹרָה', בְּחִינַת 'הַצְּדִיקֵי־הָאֲמֵת', שְׂיֻכַּל לְעוֹרֵר וּלְהָאִיר 'שְׂרָשֵׁי נִשְׁמוֹת שְׁבַת־הַתּוֹרָה', שְׁעַל־יְדִי־זָה מְבִיא 'הָאָרֶה' לְכַל־אָדָם, שְׁמִשָּׁם נִדְלָקִין 'שְׁבַע קַנֵּי הַמְּנוֹרָה', שְׁהֵם בְּחִינַת 'פְּלִל נִשְׁמוֹת־יִשְׂרָאֵל' שְׂכֻלוֹלִים בְּשִׁבְעַת־פְּתוֹת.

וזהו: "וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - "תְּצַוֶּה" לְשׁוֹן 'צוּתָא וְהַתְּחַבְּרוּת', הֵינּוּ: שְׂאֵתָה תְּצַוֶּה וְתַחֲבֵר וְתִיַחַד אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דְּהֵינּוּ: 'שְׂרָשֵׁי נִשְׁמוֹתֵיהֶם שְׁבַת־הַתּוֹרָה', כְּדֵי שְׂיֻגֵעַ 'הָאָרֶה' עַל כָּל אֶחָד בְּנֵי־ל.

א. ח"א קע - עליוני היסורין נכנע גופו. פִּי כָּל הַיְסוּרִין נִקְרָאִים 'צְרוּת', עַל־שֵׁם שְׁהֵם מְצַרִּין וּמְעִיקִין לְהַגּוֹף. וְכַשְׁנִכְתַּת הַגּוֹף עַל־יְדֵי הַצְּרוּת, עַל־יְדִי־זָה מְאִירָה וְנִתְגַּדְּלָה הַנְּפֶשׁ, פִּי בְּהַכְּנַע הַחֲמֵר תִּגְדֹּל הַצְּרוּה'.

וכמו שכתוב בזֶהר (שְׁלַח קַסְח): "אֲעָא דְלָא סְלִיק בַּה נְהוּרָא, מְבַטְשִׁין לָהּ. גּוֹפָא דְלָא סְלִיק בַּה נְהוּרָא דְנִשְׁמָתָא וְכו' [מְבַטְשִׁין לֵיהּ]". [עץ שלא עולה בו האור כשהדליקו אותו - מכתשים אותו, עד שיאיר. כמוכן גוף שלא עולה בו אור הנשמה - כותשים אותו ב'יסורים', עד שיעלה בו אור הנשמתו].

ועליון נקראת 'צרה', לשון 'צורה' - פִּי עַל־יְדֵי הַצְּרָה, נִכְנַע הַגּוֹף וּמְאִירָה הַצְּרוּה', הֵינּוּ הַנְּפֶשׁ.

ב. ח"ב לח - והנה כשהקטן בא לפני הגדול כְּדֵי לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ, וְאִזִּי הַגְּדוֹל מְאִיר בּוֹ. וְעַקֵּר

ועל ישראל מטל: "ויקחו אליה שמן זית זך" - כי הם צריכין להתעורר מלמטה. על-כך צריך כל-אחד, לקח ולהביא לה' צדיק' - בחינת: "שמן זית זך" - הינו: בחינת הטוב שבדעתו ומחו', שנקרא (שמות ל, כח): "שמן משהת קדש", כי עקר הפרור על-ידי ה'דעת', כי "כלא במחשבה אתברירו" (זהר פקודי רנד:).

וצריך כל-אחד לראות לקח בחינת "שמן זית זך" - הינו הנקדה טובה שבדעתו שנמצא בו עדין - כי אפלו בפושעי ישראל, עדין נמצא בו איזה נקדה טובה, שהוא בחינת "שמן זית זך", שצריך להכין עצמו להביאו להצדיק, על-ידי שיכריח עצמו לעסק בתורה ותפלה ומצוות.

וכל פונתו יהיה: כדי שיהיה נתפס בו אורי הצדיק' - כדי שתהיה נשמתו נדלקת ומאירה כמו נר' ממש, בבחינת (משלי כ, כז): "נר ה' נשמת אדם".

וזהו: "פתית למאור" - "פתית" דיקא. כי צריכין לבטש ולכתת הגוף, ולסבל כמה יגיעות גדולות, וכמה מיני מרירות, עד שיזכה שיוכל האור לתפס בנשמתו.

בבחינת (זהר שלח קסח): "אעא דלא סליק בה נהורא, מבטשין לה. גופא דלא סליק בה נהורא דנשמתא, מבטשין ליה" [עץ שלא עולה בו האור כשהדליקו אותו - מכתשים אותו, עד שיאיר. כמו-כן גוף שלא עולה בו אורה הנשמה - פותשים אותו בנסורים, עד שיעלה בו אור-נשמתו].

וכן מבאר במדרש בפרשה זאת (שמות רבה לו, א): "שבשביל מה נמשלו ישראל לזית?! - אלא מה הזית הזה עד שהוא באילנו מנגרין אותו, ואחר-כך מורדין אותו מן הזית ונתפט, ומשחובטין אותו מעלין אותו לגת, ונותנין אותן במטחן ואחר-כך טוחנין אותן, ואחר-כך מקיפין אותן בחבלים, ומביאין אבנים ואחר-כך נותנין את שמן - כך ישראל" וכו'.

הינו: שצריכין לסבל כמה וכמה מיני יגיעות גדולות, עד שזוכין להפשיט מעצמו ה'בגדים' הצואים שמהם כל המגיעות, כדי שיהיה נתפס בו הארת הצדיק, בבחינת: "פתית למאור", כנ"ל.

וזהו: "להעלות נר תמיד" - 'תמיד' דיקא. שצריכין להכריח עצמו לעסק בתורה תמיד בכל יום, כמו שכתוב (יהושע א, ח): "והגית בו יומם ולילה" - כי כל-פעם חוזרין ונעורין ה'מגיעות' וכו', שהם בחינת ה'בגדים' הצואים. ועל-כך צריכין בכל-פעם להתגבר כנגדם על-ידי התורה, וכנ"ל.

ד. לקוטי הלכות, ברפת הפרות ג, ד - זית שמן מורה על בחינת גוף ונפש, שהם בחינת שכחה וזכרון.

כי איתא (הוריות יג): "שיזיתים מביאין לשכחה, ושמן היוצא מהזיתים הוא להפך, כי שמן הוא מסגל לזכרון". נמצא: שיזית ו'שמן' המלבש בתוכה, הם בבחינת שכחה וזכרון, שהוא בחינת גוף ונפש וכו'. והנפש בחינת זכרון, הוא בחינת תורה, בחינת דעת'.

ועל-כך "כל השעורין של תורה בכזית" - כי התורה שהיא בחינת נפש, בחינת זכרון - היא בבחינת זית שמן, כמו השמן המלבש בתזית, שהוא בחינת זכרון המלבש בהשכחה, בחינת נפש המתלבש בהגוף'.

וכמו שאי אפשר לגלות ולהוציא השמן-למאור מהזית, כיון על-ידי פתישה שפותשין וכותתין הזיתים להוציא מהם השמן - כמו-כן ממש אי אפשר לגלות התורה והנפש והזכרון וכו' - כיון על-ידי שפותשין ומכתתין הגוף, שעל-ידי-זה פותשין ומשפרין הסכלות של החמר, ומבטלין ומכניעין השכחה, ואז נתגלה אור הנפש והתורה והזכרון מתוך הגוף והשכחה וכו' - כי נתבטל הגוף והשכחה, לגבי הנפש והתורה והזכרון וכו'.

וכמו שאמר רז"ל (ברכות סג): "אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה" - כי צריך להמית עצמו על התורה, לכתת ולשפר הגוף, ואז דיקא נתגלה התורה והנפש והזכרון וכו' כנ"ל.

וזה בחינת (שמות כז, ט): "שמן זית זך פתית למאור" - בחינת מה שאיתא בזהר הקדוש (שלח קסח): "אעא דלא סליק בה נורא, מבטשין לה. גופא דלא סליק ביה נהורא דנשמתא" וכו'.

נמצא: שיזית ושמן הוא בחינת גוף ונפש כו'. ועל-כך "כל שעורין של תורה בכזית" - כי כל

מַצוֹת הַתּוֹרָה, דִּיקָא עַל־יְדֵי אַוּה וְנַפְשׁ, דְּהֵינּוּ: 'כִּשְׁהַנֶּפֶשׁ מְלַבֵּשׁ בְּגוּד' אַז עֵקֶר 'קִיּוּם־הַתּוֹרָה', כִּי עֵקֶר 'הַתְּגַלּוּת הַתּוֹרָה וְהַנֶּפֶשׁ' הוּא 'מִתּוֹךְ הַגּוּד' דִּיקָא, בְּבַחֲיַנַּת (קַהֲלַת ב, יג): "כִּי־תֵרוֹן הָאֹזֶר מִן הַחֹשֶׁךְ" וְכוּ', כַּמּוּבָא (זֵהר פִּזְרִיע מ:ז).

"לְהַעֲלֹת נֵר תְּמִיד" (שְׁמוֹת כז, כ)

"כִּי נֵר מִצְוָה וְתוֹרָה אֹר" (משלי ו, ג). מהו "כִּי נֵר מִצְוָה"? - אֵלָּא כִּל מִי שְׁעוֹשֶׂה מִצְוֹת, הוּא כְּאֵלוּ מִדְּלִיק 'נֵר' לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וּמִתְחִיָּה נִפְשׁוֹ, שְׁנִקְרָאת 'נֵר', שְׁנִנְאָמֵר (שְׁס כז): "נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם". (שְׁמוֹת־רַבָּה לוג.)

ה. ח"א ערה - דע: שְׁכַל מִצְוָה וּמִצְוָה שְׁעוֹשִׂין, נַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה נֵר אֶחָד. וְכַשְׁנִסְתַּלַּק הָאָדָם, אִם הִיא נִשְׁמָה גְדוּלָה שְׁהִיא יִקְרָה מְאֹד בְּעֵינֵי הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ, אַזִּי נוֹתְנִין לָהּ לְהִיּוֹת מְחַפֵּשׁ בְּגַנְזֵיא־דְּמַלְכָּא, שְׁיַחֲפֵשׁ וַיִּקַּח לוֹ מֵה שְׁיִרְצָה מִגַּנְזֵי הַמֶּלֶךְ יִתְבָּרַךְ, וְזֵהוּ 'תְּכֵלִית כָּל תַּעֲנוּגֵי עוֹלָם־הַבָּא'.

וְכִ'חַפּוּשׁ צְרִיכִין 'נֵרוֹת', כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַז"ל (פְּסָחִים י:): "שְׁחַפּוּשׁ בְּנֵרוֹת", וְלִמְדוּ מִפְּסוּק (מְשַׁלִּי כ, כז): "נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בֵּטוּן", וְהַ'נֵּרוֹת' נַעֲשִׂין מִן הַ'מִּצְוֹת', בְּבַחֲיַנַּת (שָׁם ו, כג): "נֵר מִצְוָה". וְאַצֵּל אֵלוֹ הַ'נֵּרוֹת', מְחַפֵּשֶׁת הַנִּשְׁמָה אַחֵר הַהִסְתַּלְקוּת בְּגַנְזֵיא־דְּמַלְכָּא.

וְזֵה בְּחִינַת (שְׁבַת קנא: עַל תְּהִלִּים פח, ו): "בְּמִתִּים חֲפְשִׁי" - "כִּיּוֹן שְׁמַת אָדָם, נַעֲשֶׂה חֲפְשִׁי מִן הַמִּצְוֹת". "חֲפְשִׁי" - הֵינּוּ בְּחִינַת: הַ'חַפּוּשׁ' שְׁנַעֲשֶׂה מִן הַ'מִּצְוֹת', כִּי הַ'מִּצְוֹת' הֵם 'נֵרוֹת' שְׁעַל־יְדֵם הַ'חַפּוּשׁ' כְּנ"ל.

אָבֵל יֵשׁ צְדִיק שְׁמִמִּית עֲצָמוֹ בְּחַיָּיו, וְגַם בְּעוֹדוֹ בְּחַיִּים הוּא מְחַפֵּשׁ בְּגַנְזֵיא־אֲבִיו. (עַנְיָן זֵה מוּבָא בְּאַרְיִכוֹת בְּלִקְוֹטֵי מוֹהֲרַ"ךְ ח"ב ה, טו).

[וּב'שִׁיחוֹת הַר"ן קלד (שְׁנָה לַתּוֹרָה הַנִּל, ח"א ער"ה): יֵשׁ אֶחָד שְׁנַר שְׁלוֹ אֵינּוּ יָכוֹל לְדַלֵּק כִּי־אִם אֵיזָה שְׁעָה, מְחַפֵּשׁ עִם הַנֵּר אוֹתָהּ שְׁעָה שְׁדוּלֵק, וְאַחֲרֵי־כֵן נִכְלָה הַנֵּר וַאֲיִן לוֹ בְּמָה לְחַפֵּשׁ. וַיֵּשׁ אֶחָד שְׁנַר שְׁלוֹ דוּלַק אֵיזָה שְׁעוֹת יוֹתֵר, וַיּוֹכֵל לְחַפֵּשׁ יוֹתֵר, אָבֵל אַחֲרֵי־כֵן נִפְסַק. וַיֵּשׁ שְׁנַר שְׁלוֹ דוּלַק יוֹם אֶחָד. וַיֵּשׁ שְׁדוּלַק עוֹד יוֹתֵר וַיּוֹתֵר.

אָבֵל יֵשׁ אֶחָד - שְׁיֵשׁ לוֹ הַרְבֵּה נֵרוֹת נִפְלְאִים כְּאֵלוּ, שְׁדוּלְקִים וּמְאִירִים לְעוֹלָם וְעוֹד וְאֵינֶם נִכְבָּים לְעוֹלָם, וְהוּא זוֹכֵה לְחַפֵּשׁ בְּגַנְזֵיא־דְּמַלְכָּא תְּמִיד לְעוֹלָמִי עַד וּלְנִצְחַת נְצָחִים - אֲשֶׁרֵי לוֹ.

וְהִנֵּה מִזָּה מוּבָן: שְׁגַם אֲנָשִׁים כְּשֶׁרִים פְּשוּטִים, זוֹכִים בְּעוֹלָם־הַבָּא לְחַפֵּשׁ בְּגַנְזֵיא־דְּמַלְכָּא, אָבֵל הַחַפּוּשׁ שְׁלָהֶם הוּא רַק לִפְנֵי שְׁעָה, כְּפִי הַמִּצְוֹת שְׁלָהֶם, וּבְיֹדָאֵי גַם זֵה הוּא זוֹכֵה גְדוּלָה וּנְפִלְאָה מְאֹד מְאֹד, כִּי אֵפְלוּ כְּשֶׁמְחַפֵּשׁ בְּגַנְזֵיא־דְּמַלְכָּא אֵיזָה

שְׁעָה, יוֹכֵל גַּם־כֵּן לְמַצֵּא שָׁם אוֹצְרוֹת נִפְלְאִים שְׁיִוָּכַל לְחַיּוֹת בָּהֶם חַיֵּי עוֹלָם־הַבָּא לְנִצְחַת. אָבֵל חַיָּיו יִהְיֶה רַק כְּפִי מַה שְׁיִמְצָא בְּאוֹתָהּ הַשְׁעָה.

אָבֵל מִי שְׁזוֹכָה שְׁנֵרוֹת מִצְוֹתָיו מְאִירִין וְדוּלְקִין יוֹתֵר וַיּוֹתֵר - בְּיֹדָאֵי יִמְצָא רַב טוֹב בְּגַנְזֵיא־דְּמַלְכָּא יוֹתֵר וַיּוֹתֵר. וְכֵן כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מַה שְׁנֵרוֹת מִצְוֹתָיו דוּלְקִין יוֹתֵר.

אָבֵל הַצְּדִיק הַגְּדוֹל - זוֹכֵה לְחַפֵּשׁ תְּמִיד בְּגַנְזֵיא־דְּמַלְכָּא, וְנֵרוֹת שְׁלוֹ לֹא יִכְבוּ לְעוֹלָם וְעוֹד. וְעוֹד יֵשׁ בְּזֵה דְבָרִים בְּגוּ. וְדִי בְּזֵה].

- עַנְיָן 'נֵר תְּמִיד' -

ו. סֵפֶר־הַמִּדּוֹת, נֵר־תְּמִיד ח"ב א - בְּזִכּוֹת 'נֵר־תְּמִיד' הַדוּלְקִים בְּשִׁמְן־זֵית, נִצּוּלִין מִגַּזְרַת 'שְׁמֵד'.

[בְּלִקְוֹטֵי־הַלְכוֹת, בְּרַכְת־הַשַּׁחַר ה, מ:ז: 'נֵר־תְּמִיד' הוּא בְּחִינַת הַ'רְצוּן', שְׁעַל־יְדֵי־זֵה נִתְבַּטֵּל בְּחִינַת 'שְׁמֵד', כִּי עוֹלָם מִ'שְׁמֵד' לְרְצוּן. וְעַיִן־שָׁם עוֹד: שְׁכַל דְּבַר שְׁהוּא 'כְּנֶגֶד רְצוּן־הַשָּׁם', נִקְרָא 'שְׁמֵד'].

ז. יְמֵי־מוֹהֲרַ"ת ח"א עַד - בְּיוֹם חֲמִישִׁי ח"י שְׁבַט (שְׁנַת תַּקע"א), הָיָה הַתְּחֵלַת הַיְסוּד שֶׁל הַהַדְּלָקָה, לְהַדְּלִיק 'שְׁמֵן־זֵית' עַל קִבְרוֹ, נֵר־תְּמִיד לֹא יִכְבֶּה - כְּאֲשֶׁר אָנוּ נוֹהֲגִין מֵאִז וְעַד הַנֵּה.

וְגַם־זֵה הָיָה עַל־פִּי מַעֲשֶׂה בְּקַהֲלַת־קֹדֶשׁ טְפִלִּיק, וְאִי־אֲפֹשֶׁר לְבָאֵר כָּל הַפְּרָטִים, כִּי בְּכִלְזָה הָיוּ עוֹד כְּמֵה דְבָרִים נוֹרְאִים שְׁרָאִינוּ הַשְּׁגָחַתוֹ וּנְפִלְאוֹתָיו יִתְבָּרַךְ בְּכִלְעֵת, אֵיךְ הוּא יִתְבָּרַךְ בְּעֲזָרְנוּ לְגַמֹּר עִסְקֵי רַבְּנֵינוּ ז"ל, שְׁהֵם זְכוֹת־הַרְבִּים לְדוֹרוֹת, אֲשֶׁר הַמְּנִיעוֹת נִשְׁתַּטְּחוּ בְּנִגְדֵנוּ בְּלִי גְבוּל, וְלוֹלֵא ה' שְׁהָיָה לָנוּ, לֹא הָיָה בְּאֲפֹשְׁרֵי לְגַמְרֵם בְּשׁוּם אֶפְן.

ח. חַיֵּי־מוֹהֲרַ"ן יג - בַּתְּחֵלָה יֵשׁב וְדַבֵּר עִמָּנוּ כְּדַרְכוֹ, וּמִקֵּדָם צוּה לְאִישׁ אֶחָד לְהַבִּיא לוֹ שְׁמֵן וּפְתִילָה לְתַקֵּן לוֹ נֵר שֶׁל 'שְׁמֵן־זֵית', וְאַחֲרֵי־כֵן הַדְּלִיק הַנֵּר בְּעֲצָמוֹ.

כִּי כֵן הָיָה דְרָבּוֹ כְּמֵה פְּעָמִים, שְׁהָיָה פְּתָאֵם מִדְּלִיק 'נֵר שֶׁל שְׁמֵן־זֵית', וְהַדְּבַר הָיָה מוּבָן שְׁהָיָה מִמֵּתִיק דִּינִים בְּזֵה. וְאִז סְמוּךְ לְהַהַדְּלָקָה, וְהַנֵּר הָיָה דוּלַק סְמוּךְ לְשִׁלְחָנוֹ, וְהוּא דַּבֵּר עִמָּנוּ בְּאִימָה גְדוּלָה וְכוּ'.

ט. עֲלִים־לְתֵרוּפָה, יוֹם ג' וְאֵרָא תר"א - וְתַהֲלָה לְקַל גַּם כְּבֵר מִקֵּדָם דְּלַק הַ'נֵּר־תְּמִיד' עַל 'צִיּוּן־הַקְּדוֹשׁ', מִכְּל־שִׁפּוֹן עֵתָה שְׁהוּא

מאיר תמיד. ולהשם התקנה שהוא צמיחת קרן ישועה שלא תכבה נרו לעולם ועד. ועל ידי זה יהיה נמתקים כל הדינים מעליכם ומעלינו, פי ההדלקה הקדושה על 'ציון הקדוש' שלו, הוא המתקה נפלאה מאד.

ומאליכם תבינו להזהיר את כל אנשי שלומנו, שיתגדבו כל אחד בביתו בכל עת, איזה נדבות עליזה, כאשר נהגו מקדם. וגם פה בסביבותינו התחלתי מחדש להזהירם עליזה, ולהשם הישועה שיאיר נרו שם תמיד לא תכבה. וכמו כן יאיר אורו הקדוש ברוחניות תמיד וכו', כמו שאמר בלשוננו הקדוש (ת"י מוה"ר"ן מו; רכט; שו): **"מיין פייערל וועט שוין טליען ביז וכו' (משיח וועט קומען).** [האש שלי תוקד עד ביאת המשיח].

י. עלים לתרופה, יום ג' וישלח תר"ב - ומה שמרבה להפליא על ידינו רבי אברהם בער נרו יאיר, בדבר המעות בעד השמן זית' - האמת אתה. אך דע: שבודאי לא תפסיד אפלו פרוטה אחת, אך מה שיתעבב המעות איזה זמן, מכרח אתה לסבל.

וכדאי וכדאי לסבל בשביל המצוה רבה שזכות שיהיה לך חלק בזה בהדלקת נר תמיד בשמן זית, על 'ציון הקדוש', אשר אנו חוסים ב'אורו הקדוש'.

יא. עלים לתרופה, יום ו' בהר תר"ג - והנה בבואי לפה מצאתי שפלה השמן, ולא דלק ה'נר תמיד' על ה'ציון הקדוש'! - על כן באתי להודיעכם: שתראו להביא שמן אם תאבו בעצמכם, או לשלח ליד בני רבי איציק נרו יאיר לטולטשין מעות על שמן, כדי שלא יתבטל ה'נר תמיד' חס ושלום, פי הוא המתקת הדינים - לכם, ולנו, ולכל הקבוץ הנ"ל. ולעת עתה הכרחתי לקח בהקפה שמן, עד שתבואו ותסלקו, ויראו לבל ישנו, ולהשם הישועה.

יב. פונכי אור, אנשי מוה"ר"ן מז - ובענין ה'נר תמיד', עין ב'ספר המדות' וכו' [מובא לעיל]. וממילא מובן מזה באלפי אלפים קל וחמר, לה'נר תמיד' שאצל קבוצת הקדוש. ותבין מזה למה שמובא בלקוטי מוה"ר"ן (ח"א רטו): בענין קברו של משה והסתלקותו, שעוסק בזה להעלות משמד לרצון.

וב'לקוטי הלכות' (ברפת השחר ה) מבאר משם: שגם כל התאוות והמדות רעות, בפרט האפיקורסות - הכל כלול בענין 'שמד' הנ"ל. ומצרוף כל הענינים האלה ביחד, הפליג מוה"ר"ן ז"ל בדבר ה'נר תמיד', עד אין שעור וערף, כן שמעתי בפרוש מאבי [רבי נחמן מטולטשין] ז"ל.

וזה ידוע: שסגלות כל מצוה והנהגה של הצדיקי אמת, הוא דוקא כפי הפרטים שניצטוו מזה בכל דבר.

פי כמו שבגשמיות אי אפשר שתצא אל הפעל מהרכבת הסמים, כח הרפואה להמחלה, פי אם עשו מכון ממש בכל הפרטים שיצאו מפי הרופא (אם היה בנמצא הרופא האמתי). כמו כן ממש בחלי הנפש, למשל בענין העשרה קפיטל תהלים שהם מסגלים לפגם הברית רחמנא לצלח, וכן בענין ה'נר תמיד' שדקדק אדמו"ר זצ"ל, ופרט בפרט: 'שמן זית'.

יג. פונכי אור, חכמה ובינה ג - א) "נר תמיד" עם האותיות, כמספר שמו במלואו כזה: "נ"ו ח"ית מ'ם נ"ו" (ב) "שמן זית זך פתית", גימטריא שמו בארבעה פנים: (1) "נחמן". (2) "נחמן בן שמחה", עם האותיות והתבות. (3) "נחמן בן פינא", עם האותיות והתבות. (4) "נחל נבע מקור חכמה", עם האותיות.

"ואתה הקרב אליה, את אהרן אחיך ואת בניו אתו, מתוך בני ישראל, לכהנו לי" (שמות כח, א) - ענין 'פהנים' -

יד. ח"א ב, בסוף - 'פהנים' הם בחינת 'תורה', בחינת 'נשמות', כמו שכתוב (מלאכי ב, ז): "פי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה" וכו'.

טו. ח"א טו, ז - 'פהנים' זו בחינת 'תפלה', בחינות 'אברהם', כמו שאמרו חז"ל (נדרים לב): שאמר הקדוש ברוך הוא לאברהם: "אתה כהן לעולם" וכו' (תהלים קי, ד).

טז. ח"א לג, ו - "פי שפתי כהן ישמרו דעת" (מלאכי ב, ז). "כהן" - הוא בחינות 'חסד' (זהר נשא קכא: קמה: פנחס רמו: תקוני זהר יב). "ישמרו דעת" - הינו: שיתגלה על ידי הרב הזה, ה'אהבה שבדעת', שהוא לפי מדרגתו: 'אהבה שהוא למעלה'.

מהזמן, שהוא (זכריה יד, ז): "יום אחד יודע לה" וכו'.

יז. ח"א לד, ז - וזהו שאמרו חז"ל (נדרים לב): "בקש הקדוש-ברוך-הוא להוציא פהנה מ'שם, ובשביל שהקדים ברפת-אברהם לברפת המקום, נטלה מ'שם, ונתנה ל'אברהם, שנאמר (תהלים קי, ד): 'אתה כהן לעולם על דברתי מלפי צדק'".

וזהו פשהקדוש-ברוך-הוא נתן הפהנה לפינהס, אמר (במדבר כה, יב): "הנני נתן לו את בריתי שלום" - כי ה'פהנה' היא בחינת 'אהבה', הוא 'אברהם' - שורה במקום ברית שלום, הינו: "צדיק יסוד עולם" (משלי י, כה).

יח. ח"א לד, ח - בזה הבחינה שיש בחברו יותר ממנו, זאת הבחינה הוא בחינת 'נקדה'. ו'שם בהנקדה' הזאת, שורה ה'אהבה', הנקרא 'כהן'. וה'נקדה הזאת', הוא בחינת 'צדיק' לגבי חברו. וה'נקדה הזאת', מאיר ללב חברו, הנקרא 'ואו'.

וזהו פרוש (שמות יט, ו): "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים" - הינו בחינת 'אהבה הקדושה', בחינת 'כהן'.

כי פשתקבל מן כל הנקדות הללו - א הן מנה ובה. ב) והן מהנקדות שבכל אחד מישראל. ג) הן מנקדה כלליות - שם אצל כל הנקדות, שורה 'אהבה קדושה' הנקרא 'כהן', כמו שכתוב (במדבר כה, יב): "הנני נתן לו את בריתי שלום", וה'נקדה' הוא 'ברית שלום' וכו'.

יט. ח"א מז - ימין - זה ע"ב. ו'שמאל' - זה רי"ו. ו'שכלש פעמים ע"ב - גימטריא רי"ו. ו'שכלשה פעמים ע"ב - זה בחינת 'כהן גדול' ו'כהן הדיוט' ו'סגן הכהן' (עין בפנים בענין מקאת פנים בתפלה).

כ. ח"א נד, ה-בסוף - ה'כח-המדמה' בא על-ידי 'לשוני-הרע' - כי 'כח-המדמה' הוא 'כח-הבהמיות', פי גם 'בהמה' יש לה זה ה'כח-המדמה'. וה'מוציא דבה', נופל ל'בהמיות', ועל-פן נתגבר עליו 'כח-המדמה', 'כח-הבהמיות' - כי 'מוציא דבה הוא כסיל' (משלי י, יח).

וכשה'דעת' נסתלק ממנו - נופל מ'אהבת השם' יתברך ל'אהבת הבהמיות', בבחינת (הושע ד, ו): "כי אתה הדעת מאסת, ואמאסף מבהן לי".

"כהן" - הינו בחינת (ישעיה מא, ח): "אברהם אהבי", בחינת (תהלים קי, ד): "אתה כהן", בחינת (ויקרא ה, יב): "וקמץ הפהן" - פי על-ידי 'פגם-הדעת', נופל מ'אהבות-דקדושה', שהם בחינת 'כהן'.

[ג"ב. 'קמץ-קמיצה' הוא בחינת 'אהבה', על-ידי ה'כהן' שהוא בחינת 'חסד'. כמו דאיתא ב'תקוני-זוהר' (ה): "קמץ מימינא, וקמץ מבהן משם". ועוד (יט): "והאי נקודה וכו' אתקרי קמץ, קמץ סתים, בגין וקמץ הפהן משם מלא קמץ". ועוד (כט): "ונקודה דילה קמץ, דאתמר ביה וקמץ הכהן, וכהנא איהו לימינא".]

ואז מתגבר עליו 'כח-המדמה', 'כח-הבהמיות', בבחינת (הושע שם): "נדמו עמי מבלי הדעת". "נדמו" - הינו 'כח-המדמה'.

ו"מוציא דבה" (במדבר יד, לז) - על-ידים נתקלקל ונפגם בחינת 'אהבה-דקדושה', שהוא בחינת: "וקמץ הפהן", כנ"ל.

כא. ח"ב ד, ג-ד - מאחר שהוא יתברך היה יכול לברא עולמות פאלו בלי אתערוותא-דלתתא' כלל, רק על-ידי חסדו - בודאי הוא יכול להחיות ולקיים העולמות רק על-ידי חסדו, ולא היינו צריכים לעשות כלל שום עסק ומלאכה, ואפלו ההכרחיות היו נעשין על-ידי אחרים, כמו שכתוב (ישעיה סא, ה): "ועמדו זרים ורעו צאנכם, ובני נכר אפריכם וכרמיכם, ואתם כהני ה' תקראו".

"כהני ה'" דיקא, בחינת 'חסד', בחינת (תהלים פט, ג): "עולם חסד יבנה" - הינו שיהיו נקראים "כהני ה'", בחינת "חסד", שאין צריכים לעשות שום מלאכה, רק העולם מתקיים בחסדו כנ"ל.

אך כשהחסד נתעבב חסד-ושלום, ואין משפיע עלינו חסדו, אזי צריכין לעשות בשביל אתערוותא-דלתתא' כנ"ל.

אך צריך לקבל ה'חסד' בהדרגה - פי רב החסד אי אפשר לקבל, פי היו בטלים במציאות מחמת רב החסד וכו'. וצריך לעשות 'כלי וצנור' לקבל על ידו ה'חסד' - וזה נעשה על-ידי 'יראה' וכו'.

וְזֶה בְּחִינַת (במדבר יז, כג): **"וְהָיָה פֶרֶחַ מִטָּה אַהֲרֹן לְבֵית לֵוִי"** - הֵינּוּ שֶׁהַחֶסֶד, בְּחִינַת 'אַהֲרֹן' - צְרִיף לְקַבְּלוֹ עַל-יְדֵי הַכְּלִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'יִרְאָה', 'סִטְרָא דְלוִי'.

כב. ח"ב ז, בסוף - על־יְדֵי בְּחִינַת 'חֶסֶד', בְּחִינַת 'פֶּה' - נִסְגָּר 'פִּי הַמּוֹפֵה' לְגַמְרֵי וְנִתְרַפָּא בְּשִׁלְמוֹת, בְּבְחִינַת (ויקרא יג, ד): 'וְהִסְגִּיר הַפֶּהן אֶת הַנֶּגַע'. (שעל־יְדֵי שֶׁהַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹפֵעַ עַל־יְדֵי חֶסֶדוֹ, עַל-יְדֵי הִירְאָה שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן - עַל-יְדֵי זִכְיוֹן לְרַפּוּאָה).

כג. ח"ב ז, יא - מִשֶּׁה רַבְּנוּ נִתְּן לְבוֹ לְהַסְתַּכֵּל בְּצִרְתָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ כְּשִׂרְאָה שֶׁהוּא נוֹתֵן לְבוֹ עַל-זֶה, קָרָאוּ אֱלֹוִי (שְׁמוֹת ג, ד): 'וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מִשֶּׁה וַיֹּאמֶר הַנְּנִי' - 'הַנְּנִי לְכַהֲנָה, הַנְּנִי לְמַלְכוּת' (שְׁמוֹת-רַבָּה ב, ו).

"הַנְּנִי לְכַהֲנָה" - זֶה בְּחִינַת 'חֲנֻכַּת הַבַּיִת', כִּי (זְבַחִים קב. שְׁמוֹת-רַבָּה שם): **"מִשֶּׁה שֶׁמֶשׁ בְּשִׁבְעַת יְמֵי הַמַּלְוָאִים"**, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים צט, ו): **"מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן בְּכַהֲנֵיו"**.

גַּם 'פֶּה' הוּא בְּחִינַת 'פְּלִלְיוֹת בֵּין וְתַלְמִיד' (בְּחִינַת 'דְּרִימְעָלָה' וְדְרִימְטָה' - בְּחִינַת 'אִיָּה מְקוּם כְּבוֹדוֹ, וְיִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ') - כִּי בְּ'כַהֲן נֹאמֶר' (ויקרא י, יא): **"לְהַזְרוֹת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"** - 'לְהַזְרוֹת' לְשׁוֹן 'הוֹרְאָה', זֶה בְּחִינַת 'תַּלְמִיד'. גַּם 'לְהַזְרוֹת' לְשׁוֹן 'הִרְיוֹן', בְּחִינַת 'בֵּין'.

"הַנְּנִי לְמַלְכוּת" - זֶה בְּחִינַת 'מַלְכוּת', שֶׁעַל-יְדוֹ נִמְשָׁךְ הַ'פְּרִנְסָה' שְׁבוֹ נִתְּנָה 'אוֹרֵי-הַפְּנִינִים'.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית יד, יח): **"וּמַלְכִי צָדֵק מְלֶךְ שָׁלֵם הוֹצִיא לָחֶם וַיִּינֶן, וְהוּא כַהֵן לְאֵל עֵלְיוֹן"**.

"מַלְכִי צָדֵק מְלֶךְ שָׁלֵם" - זֶה בְּחִינַת 'מַלְכוּת'.

"הוֹצִיא לָחֶם וַיִּינֶן" - הֵינּוּ בְּחִינַת 'פְּרִנְסָה' שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל-יְדֵי הַ'מַּלְכוּת'.

"וְהוּא כַהֵן" - זֶה בְּחִינַת 'כַּהֲנָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'פְּלִלְיוֹת בֵּין וְתַלְמִיד', שֶׁמֶשֶׁם נִמְשָׁךְ הַ'פְּרִנְסָה' עַל-יְדֵי הַ'מַּלְכוּת'.

כד. שְׁבַחֵי-הָרִ"ן ח"ב ט (רַבְּנוּ ז"ל בְּדֶרֶךְ נִסְיַעְתּוֹ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל) - אָמַר הוּא ז"ל, לְהַאֲשִׁיחַ שֶׁהָיָה עִמּוֹ: **"אֲנִי מִזְהִיר אוֹתְךָ לְבַל תִּגְלַח אוֹתִי כֹּל וְלֹא תִגִּיד כֹּל מִי אֲנֹכִי, אִם יִשְׁאַלּוּ עָלַי"**.

וְהִלְכוּ אֲצֻלוֹ ז"ל בְּעֵצְמוֹ לְחַקֵּר אֲצֻלוֹ: **"מִי הוּא וּמֵאִיזָה מְקוּם הוּא וּמֵאִיזָה מִשְׁפָּחָה"!** - וְלֹא רָצָה לְגַלּוֹת כֹּל וְכוּ'.

וּבְכָל-פַּעַם נִדְמָה לָהֶם לְאִישׁ אַחֵר. לְמַשָּׁל: שֶׁשְּׂאֻלוֹ אוֹתוֹ: **"אִם הוּא 'פֶּה'!"**! הַשִּׁיב: **"הֵן!"** - אַחֲרֵיכֵן בְּיוֹם שֶׁאַחֵר זֶה שְׂאֻלוֹ אוֹתוֹ פְּתָאם: **"אִם הוּא יִשְׂרָאֵל!"**! הַשִּׁיב: **"הֵן!"**

שְׂאֻלוֹ אוֹתוֹ: **"אֶתְמוּל אִמְרַתְּ שֶׁאַתָּה 'פֶּה'! וְעַכְשָׁיו אַתָּה אוֹמֵר שֶׁאַתָּה יִשְׂרָאֵל!"**

וְהַשִּׁיב: **"'פֶּה' זֶה מִדַּת 'חֶסֶד'! וְיִשְׂרָאֵל מִדַּת אַחֲרַת! - וּבְרוּךְ-הַשֵּׁם שֶׁיֵּשׁ בִּי מִדַּת זֹאת! וְגַם מִדַּת זֹאת!"** (עֵינִן בְּפָנִים כָּל הַסְּפּוֹר).

"וְעֲשִׂיתָ בְּגָדֵי קֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן אַחֶיךָ לְכַבוֹד וּלְתַפְאֻרַת" (שְׁמוֹת כח, ב)

כה. סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, מוֹהֵל ד - 'מִצּוֹת מִלְּה' יֵשׁ לָהּ כַּח שִׁישׁ לְבַגְדֵי כַהֵן-גְּדוּל' (עַל-פִּי שְׁמוֹת-רַבָּה לַח, ה; וְעוֹד רַמְזוּ בְּוִיקְרָא-רַבָּה כּא, י).

"וְאַתָּה תִּדְבַר אֶל כָּל חַכְמֵי לֵב, אֲשֶׁר מִלְּאֲתֵי רוּחַ חֲכָמָה" (שְׁמוֹת כח, ג)

כו. ח"א נא, ג - 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ' נִקְרָא עַל שֵׁם הַ'חֲכָמָה', שֶׁהִיא "רוּחַ חֲכָמָה" (שְׁמוֹת כח, ג; דְּבָרִים לד, ט; יִשְׁעִיָּה יא, ב) הֵבֵא מִ'קֹּדֶשׁ' (זֶהר אַחֲרֵי סֵא - וְעֵינִן הַזֶּהר בְּפִרְשֵׁתוֹן קַעֲטוֹ).

כז. ח"א נא, ג - צְרִיף הַמְּקַבֵּל 'שִׁפְעֵי-אֱלֹקִי, בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ' - לְהִיּוֹת 'חֶכֶם'. כִּי הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא "יֵהֵב חֲכָמָתָא לְחַפְיָמִין" (דְּנִיָּאל ב, כא), בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת לא, ו): **"וּבְלֵב כָּל חֶכֶם לֵב נִתְּתִי חֲכָמָה".**

כח. ח"א מט, א - הַ'לֵּב' הוּא הַ'צִּיר' שֶׁל הַמִּדּוֹת, הֵינּוּ הַ'חֲכָמָה שֶׁבְּלֵב', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת לא, ו): **"וּבְלֵב כָּל חֶכֶם לֵב נִתְּתִי חֲכָמָה". וְעַקֵּר הַ'צִּירָה' הִיְתָה בְּ'חֲכָמָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים קד, כד): **"כָּל־חֲכָמָה עֲשִׂיתָ"**. נִמְצָא: שֶׁהַ'לֵּב' הוּא הַ'צִּיר', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שֵׁם עג, כו): **"צוּר לִבִּי"**.**

כט. ח"א נט, ה - "וְנִתְּתִי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֻמוֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבְּנִים וּמִבְּנוֹת" (יִשְׁעִיָּה נו, ה). "יָד" - הֵינּוּ: שִׁיְהִיָּה לוֹ כַּח לְהַעֲמִיד 'תַּלְמִידִים' הַגּוֹנִיִּים, וְלְהַמְשִׁיךְ בָּהֶם 'רוּחַ חֲכָמָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב

דברים לד, ט): "ויהושע בן נון מלא רוח חכמה, כי סמך משה ידיו עליו".

ל. ח"א סא, ח - "הולך רכיל מגלה סוד" (משלי יא, ג), "דלית רוחה רוחא דקיומא" (זהר נשא קכח). - הינו: "רוח חכמה" (שמות כח, ג; דברים לד, ט; ישעיה יא, ב).

לא. ספר המדות, בנים צה - מי שמטיל אימה יתרה על דורו, אין מתקימין לו בנים "חכמי לב" (שמות כח, ג).

"וכתנת תשבץ" (שמות כח, ד)

לב. ספר המדות, בושה ה - פתנת של צדיקים, מכפרת על שפיכות דמים' (על פי זבחים פח: ערכין טז).

"ואבנט" (שמות כח, ד)

לג. ספר המדות, הרהורים ח - ה'הגורה' שחגור בה איזה צדיק, כשתחגר בה - הוא סגלה לבטל הרהורים'.

לד. ספר המדות, הרהורים נט - 'אבנט', תקון על ה'רהורים' (על פי זבחים פח: ערכין טז).

"ועשית חשן משפט" (שמות כח, טו)

לה. ספר המדות, המתקת דין ג - 'פרשת חשן' (שמות כח, טו-ל; לט, חכא), תקון ל'דינים' (על פי זבחים פח: ערכין טז).

"רבוע יהיה כפול" (שמות כח, טז)

לו. ח"א נט, ג - על ידי שמקרב נפשות להשם יתברך, ועל ידי התבודדות' שמתבודד ומשיח בינו לבין קונו ושופט ודן עצמו על כל מה שעשה (על פי קצור לקוטי מוהר"ן) - זוכה ל'שמירת שבת', שהוא בטול הרע והקלפות'.

וזהו בחינת (הקדמת הזהר ח: - על שמות לא, יג; ויקרא יט, ל; כו, ב): "את שבתותי תשמרו" - "שבתותי דא עגולא ורבוע דלגו". עגולא בחינת 'פסא כבוד', בחינת (מלכים א י, יט): "וראש עגל לכפא". ו'רבועא דא משפט', בבחינת (שמות כח, טז): "רבוע יהיה כפול", הנאמר ב'חשן המשפט'.

כי בחל, השכינה מבררת ברורים, ובשבת היא שובתת. ולעתיד שיתבטל כל הרע, אזי יהיה 'יום שכלו שבת'. עליכן על ידי 'עגולא ורבועא', שעל ידם נתבטל הרע, על ידי זה נתהווה בחינת "שבתותי", בחינת 'עגולא ורבועא'.

ועל ידי זה יהיה לו פח להעמיד 'תלמידים' הגונים, ולהמשיך בהם 'רוח חכמה'.

"והאבנים תהיין על שמת בני ישראל, שתיים עשרה על שמתם פתוחי חותם איש על שמו, תהיין לשני עשר שבט" (שמות כח, כא)

לז. לקוטי הלכות, גית הננסת ו, נא - וזה בחינת 'בגדי כהנה אפד וחשן', שהיו 'שנים' עשר אבנים' שחקק עליהם 'שמות בני ישראל' (שמות כח, ט) - שהם בחינת 'אבני קדש של בית התפלה', שהם בחינת 'קבוץ נפשות ישראל'.

לח. לקוטי הלכות, ברכת המזון ומים אחרונים ד, י - 'אבני האפוד והחשן', הם בחינת 'התגלות ההתפארות' שהשם יתברך מתפאר בישראל.

כי עקר ה'התפארות', על ידי ה'גונין', על ידי "שישראל כלולין מגונין סגיאין" (לקוטי מוהר"ן ח"א כח). ו'כלליות הגונין של ישראל', היו מתגלין ב'אבני החשן והאפוד' - שכל אבן היה לו גון מיוחד כפי שבטו שהיה פתוב עליו. הינו: כפי הגון וההתפארות שהשם יתברך מקבל מזה השבט.

כי כל שבט ושבט יש לו גון מיוחד, וכל אלו הגונין היו ב'אבני החשן והאפוד': אדם לראובן, פטדה לשמעון וכו'. "ואלו הגונין היו מצירין בדגלים" (במדבר רבה ב, ז).

לט. לקוטי הלכות, תשעה באב ושאר תעניות ד, יג - "שנים עשר אבני יעקב" (בראשית כח, יא), שהם 'כלל ישראל', הם בחינת (לקוטי מוהר"ן ח"א סא): "שנים עשר בני יעקב" שנכללו יחד ב'אבן שתיה', שזהו בחינת 'שלמות העצה', שכל זה תלוי ב'אהבה ושלוש', בחינת "אנן ב'חביבותא תליא".

"וְנָשָׂא אֶהְרֵן אֶת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּחֹשֶׁן-הַמִּשְׁפָּט עַל לְבוֹ וְגו' . וְנָתַתְּ אֶל חֹשֶׁן-הַמִּשְׁפָּט אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתְּמִימִים, וְהָיוּ עַל לֵב אֶהְרֵן וְגו' , וְנָשָׂא אֶהְרֵן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבוֹ לִפְנֵי ה' תְּמִיד" (שְׁמוֹת כח, כט-ל)

מג. ח"א ב, בסוף; ח"א טו; תי-מוהר"ן תריג - 'אהרן' הוא בחינת 'משפט', כמו שפיתוב (שמות כח, ל): 'ונשא אהרן את משפט בני ישראל'.

מד. ח"א נט, א"ב (על-פי קצור לקוטי מוהר"ן) - מי שמשתדל תמיד לקרב בני אדם לעבודת השם-יתברך, צריך לשמר עצמו שלא יתאחזו בו ה'קלפות' וה'רע' של אלו בני-אדם וכו'.

והעצה על זה: שיזמין 'מלאכי לבו', בחינת 'התלהבות הלב'. ש'התלהבות' הוא בחינת 'מלאכים', בבחינת (שמות ג, ב): "וירא אליו מלאך ה' בלבת אש".

ו'אש המלאך' ה'זה - נעשה מבחינת 'משפט', הינו: שיראה לשפט עצמו תמיד על כל מה שעשה, אם הוא כהגן או לאו. ויזכיר ויספר עצמו על כל מה שעשה שלא כהגן!

ועל-ידי בחינת 'משפט' ה'זה - נתלהב ה'לב'. ו'אש' של 'התלהבות' הזאת, שרף ה'קלפות' מלהתאחז בו! ואז גם מכניע אותם, מלהתאחז באלו הנפשות שקרבן לעבודת השם-יתברך!

וזהו בחינת (ישעיה סו, טז): "כי באש ה' נשפט". וה'משפט' הוא ב'לב', בבחינת (שמות כח, ל): "ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו תמיד".

מה. ח"ב ב, בסוף - וזהו בחינת ה'שמך' של 'נר הנפה', בבחינת (דברים לג, ח): "תמיה ואוריה לאיש חסידך" - שעל-ידי ה'חסדים', דהינו בחינת 'הלכות' - נתגלה 'אור-האמת', בחינת: "תמיה ואוריה". וזה בחינת ה'שמך', שהוא בחינת 'אור-האמת', בחינת (תהלים מג, ג): "שלח אורך ואמתך".

מו. ח"ב ה, יג-טז - על-ידי 'קלקולי-המשפט', שמזה נופלין 'אהבות נפולות' - מחממין הלב

וזהו בחינת (שמות כח): 'שנים-עשר אבני אפוד והחשן, שהיו פתובים בהם שמוות שנים-עשר שבטים', ששם היה שואלים כל העצות. **מ. לקוטי-הלכות, יין-נסך ג, ט - ה'שנים-עשר שבטים' היו להם 'שתיים-עשרה אבנים' שנשא הכהן הגדול על לבו, שהיו מפתחים "פתוחי חתם קדש לה" (שמות כח, לו) - שהם האורים-ותמים, שמהם היו שואלים כל העצות.**

ומאלו ה'שתיים עשרה אבנים' - משם נמשכין כל ה'חותמות-שבקדשה', ומשם הכח של 'הדפסת ספרי ישראל הקדושים', שהם בחינת 'חותם-דקדשה' - שעל-ידם עקר 'שלמות באורי התורה'.

פי מ'האורים והתמים' היו שואלים כל העצות והדרכים איך להתנהג - ועכשיו אין לנו 'כחן', ולא 'אורים ותמים', ואין לנו ממי לשאל עצות כ"י אם על-ידי הספרים-הקדושים של התורה, שנתרבין על-ידי ה'דפוס' שהוא 'חותם-דקדשה'.

נמצא: ש'חותם-הדפוס', הוא בחינת 'חותם-הקדוש' של 'שתיים עשרה אבני החשן והאפוד' - ומשם יקבל כחו.

מא. לקוטי-הלכות, עבודת-אלילים ג, ז - כל אחד מישראל יש בו גון מיוחד כפי שרשו ב'אבני החשן והאפוד' שהם 'עשירות-דקדשה' של ישראל - פי היו שונים הון רב ובהם היה כל הגונין.

וכשנכללין זה בזה ומאירין זה לזה על-ידי צדקה וחסד שעושה אחד עם חברו מממונו, ששם עקר הגונין (לקוטי-מוהר"ן ח"א כח) - אז הגונין נכללין זה בזה, ומאירין זה לזה, ואז עקר התגלות פארי-הגונין (שם).

מב. לקוטי-הלכות, ערלה ה, יג - 'החשן ואפוד שהיה בהם אבנים טובות יקרות מאד, ועליהם היו חקוקים שמות בני ישראל' - יש בהם 'חמשים אותיות', שהם בחינת 'כלל אותיות התורה', שכלולים ב'חמשים שערי-בינה' - פי "קדשא-בריך-הוא, ואורייתא, וישראל - כלל חד" (זהר אחרי עג).

"ועשית ציץ זהב טהור, ופתחת עליו פתוחי חתם קדש לה" (שמות כח, לו)

מח. ח"א צד - בעוונותינו הרבים הדבור בגלות וכו', וכשיגאלנו ישראל, אז הדבור גספן כביכול יהיה עם השם יתברך. ואמרו רז"ל (סנהדרין לז): **"חייב כל אדם לומר: בשבילי נברא העולם!" - וחיב לתקנו!**

ומהו התקון?! - הענין הוא כך: שיראה שיעלה כל הניצוצות שבעל דבר, והניצוצות הם 'אותיות', נמצא: מעלה 'אותיות'. וה'אותיות' נעשים 'דבורים'. ועל ידי הדבור, נשפע רב טוב ל'ישראל.

אך כיצד יכולין להעלות ניצוצות להשם יתברך?

העצה הוא כך: כשיסתכל בדבר מה, תכה יאמין באמונה שלמה: **"שיש בדבר הזה 'אותיות' ו'ניצוצות'!"** - ומן ה'אמונה' הזה נעשה 'זיין', שנאמר (תהלים לג, ד): **"וכל מעשהו באמונה"**, וה'עשיה' היא 'ששת ימי החל', וה'אמונה' היא ה'שביעית'.

ואחר כך יצרה אל ה'אמונה, ה'חכמה' - כמו שכתוב (דברי הימים א כח, ט): **"דע את אלקי אביך"**.

"אלקי אביך" - היא בחינת 'אמונה', כמו (חלין יג): **"מעשה אבותיהם בידיהם"** - שאנו מאמינים בו יתברך שהוא **"אלקי אבותינו"** (דברים כו, ז), שזהו העקר.

"דע" - היא ה'חכמה' וה'שכל'. ו'חכמה' היא 'יו"ד' וכו'.

ומה'יו"ד' וה'זיין' הנ"ל נעשה 'עיון' - פי ז' פעמים "בנימטריא ע". ועוד: ה'עיון' הוא 'חכמה', פי 'חכמי העדה' נקראים **"עיני העדה"** (במדבר טו, כד).

וממילא כשיש לו 'עיון' כזה - כשסתכל בדבר מהעולם - בודאי נתעלין הניצוצות! - כמו שכתוב (שמות כח, לו): **"ועשית ציץ זהב טהור"**.

"ציץ" - מלשון 'הסתכלות' - כשהוא "טהור" כנ"ל, ב'אמונה' וב'חכמה' - אז: **"ופתחת עליו פתוחי חותם"** - היינו: שתפתח על ידי 'עיון' כזה

ומטמאין ב'טמאה הידועה' הסושלום, על ידי ה'אהבות הנפולות'.

פי ה'לב' הוא מקום ה'משפט', כמו שכתוב (שמות כח, ל): "ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו".

ועל כן צריך להשקות הלב - על ידי בחינת (תהלים נא, יט; תקוני אהר מט): **"לב נשבר"** - לכבות 'המום הלב' שהוא כמו **"נור דלוק"** (אהר פנחס רלד. תקוני אהר שם; ע), בחינת (שם קד, יא): **"ישברו פראים צמאם"**.

גם ה'ראה' בשלמות, זה בחינת 'תקוני המשפט' - פי מקום ה'משפט' הוא ב'לב', כמו שכתוב: **"ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו"**.

ועל ידי 'קלקולי המשפט', שעל ידי זה נופלין 'אהבות נפולות' מן ה'מרקבה' [פי "כסאות למשפט" (שם קכב, ה), שהוא בחינת ה'מרקבה', שם הוא בחינת 'אהבה קדושה', בבחינת (שיר השירים ג, י): **"מרקבו ארנמן, תוכו רצוה אהבה"**. וכשנפגם ה'מרקבה', בחינת 'כסאות למשפט', על ידי 'עונות הדין' - אזי נופלים משם 'אהבות נפולות'. אות יא] - על ידי זה בא 'המום הלב' כנ"ל.

וה'ראה', מנשבת על ה'לב' ומקררת ה'המום' - שזהו בחינת 'תקוני המשפט'.

וזהו: 'ראה' - **"על שם שהיא מאירת עינים"** (חלין מט.) - זה בחינת (סנהדרין ו): **"אין לדין אלא מה שעיניו רואות"** - שזהו בחינת 'תקוני המשפט'.

מז. לקוטי הלכות, תפלה ד, נב (על פי ספורי מעשיות, מעשה יב מ'בעל תפלה' - ענין הי"ד) - **'השן המשפט שנשא הפהו על לבו ועל פתפיו בין שני ידי' - זה בחינת ה'ארת היד', שהוא ה'לאנד-קארט'** [המפה] של כל העולמות. ועל כן **"שם ב'השן המשפט', היה אותיות בולטות ומצטרפות"** (יומא עג) - שעל ידי זה נודע לכל כל הדרכים איך להתנהג.

ועל שם זה נקראים האורים ותמים' (שמות כח): **"השן המשפט"** - פי הם בחינת ה'ארת היד' הנ"ל, שעקר הכנעת תאות ממון על ידיה, ששם היה כתוב ה'דרוך של הגבור' וכו' שעל ידי זה מבטלין 'תאות ממון' (פמבאר שם בהמעשה) - שזהו בחינת 'משפט', שהוא בחינת 'תקוני תאות ממון'.

ה'ניצוצות החתומים' בכל הדברים, ותעלה אותם "קדש לה".

וה'ניצוצות' הם 'אותיות', ומ'אותיות' נעשה 'דבורים', ועל ידי ה'דבורים' משפיע רב טוב לישראל. וכשמעלה 'ניצוצות' מהדבר - אזי הדבר הזה נעשה 'אפס', כי ה'ניצוצות' הם ה'חיות' של הדבר. [תפלה א]

מט. ח"ב ה, בסוף - פתוחי חתם קדש לה"
 (שמות כח, ל) - הינו בחינת 'חותם דקדושה', בחינת 'תקוני המהין', 'תקוני הברית', בחינת 'תפלין'. ההפך מבחינת 'חותם דסטרא אחרא', בחינת (ויקרא טו, ג): "החתים בשרו", בחינת 'תאות נאוף'.

נ. לקוטי הלכות, בנור בהמה טהורה ג, ד
 (על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ה' הנ"ל) - "אחרן זכה לכהנה, בשכר וראך ושמה בלבו" (שמות ד, יד - שבת קלט), על ידי שיצא לקראת משה בשמחה, ולא נתקנא על גדלת אחיו אף על פי שהיה גדול ממנו. פי 'אחרן' היה מנהיג אמתי של ישראל, ואף על פי כן לא היה מתנאה נגד אחיו הקטן, אדרבא השפיל עצמו נגדו ובטל עצמו, ושיבר הגאווה, ושמה בלבו באמת על גדלת אחיו משה.

נמצא: שאחרן שיבר את הגאווה שמשם נמשך בחינת "החתים בשרו" (ויקרא טו, ג), ועל כן זכה אחרן על ידי זה לכהנה, שזכה שתהיה עבודתו תמיד, לשבר ולבטל מישראל בחינת "החתים בשרו", בחינת 'תאות נאוף', ולהעלות לבחינת (שמות כח, לו): "פתוחי חותם קדש לה", שזה נאמר על הציץ שהיה במצח אהרן.

פי אחרן זכה לזה - על ידי ששיבר את הגאווה, שעל ידי זה בטל בחינת "החתים בשרו" שנמשך מ'גאווה' - והעלה הכל לבחינת 'חותם דקדושה', בחינת "פתוחי חותם" וכו'.

פי אחרן היה מגיר גרים, כמו שכתוב (מלאכי ב, ו): "ורבים השיב מעון", וכמו שאמרו רז"ל (אבות פ"א מ"ב): "הוי מתלמידיו של אהרן וכו', אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".

אבל הגרים שמקרבן, יכולין להזיק - פי הם מכניסין 'גאווה', שעל ידי זה נמשך 'תאות נאוף' חס' ושלוש.

אבל אחרן שיבר את ה'גאווה' פנ"ל, ולא התנאה כנגד הצדיקהאמת כנגד אחיו משה - ואז מסר למשה כל הגרים והבעלי תשובה שלו, ובטל עצמו ומסר כל הגדלה לאחיו.

נמצא: שהעלה את הגרים והבעלי תשובה שלו למשה - שמסר כל הגדלה וההתנשאות וכל האנשים שלו שהחזירם בתשובה והיה מנהיג שלהם - מסר הכל למשה, שהוא ה'דעת הקדוש', בחינת 'תפלין', בחינת 'חותם דקדושה'.

"והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה'"
 (שמות כח, לח) - ענין 'מצח הרצון' ו'מצח הנחש'.

נא. ח"א רטו - דע: שיש 'פדיון' אחד, שכולל כל הכ"ד בתי דיניו, ויכול להמתיק כל הכ"ד בתי דינים. ולזה ה'פדיון', צריך 'עת רצון', בחינת התגלות 'מצח הרצון', כמו בשבת במנחה וכו'. ועל כן נסתלק משה רבנו עליו השלום בשבת במנחה" (זהר יתרו פח:), שאז הוא 'עת רצון' - כדי להמתיק כל הכ"ד בתי דינים. [תפלה ב]

נב. ח"ב ז, זח"ט - הכנעתם של ה'חיות רעות', 'הכמי הטבע' - הוא על ידי 'הכם גדול שבקדושה', שיכול לקשר כל ה'רצונות' ב'שרשי הרצון', ששם הוא בחינת 'הסתלקות משה' (זהר יתרו פח:). והוא בחינת 'מצח הרצון', בחינת (שמות כח, לח): "והיה על מצחו לרצון".

וצריך לקשר כל ה'רצונות' שיש בעולם ל'שרשי הרצון' - ועל ידי זה מתגבר ומכניע וסותר 'דעות חכמי הטבע', שפופרים ב'רצון'.

אך כנגד זה יש בחינת 'מצח הנחש', 'שרש חכמת הטבע', בחינת (שמואל א יז, ו): "ומצחת נחשת על רגליו", הנאמר ב'גלית' - הינו בחינת 'מצח הנחש' - פי 'גלית' היה 'פופר', והיה רוצה להראות: שכל הסבות הכל על פי ה'טבע' חס' ושלוש, שזה בחינת 'מצח הנחש' וכו'.

וכשהזקנים פוגמים ימיהם, ואין מאריכין ימיהם בקדושה ודעת - מזה יונק 'מצח הנחש', שהוא הפך 'מצח הרצון'.

אבל כשהזקנים פראוי - מתגבר 'התגלות הרצון', ועל ידי ה'צדקה' - מעלין פגם נפילת הדעת של ה'מאריכי ימים', שמזה הוא יניקת 'מצח'

הַנְּחַשׁ כִּנְל, וּמוֹצִיאִין כָּל הַיְּנִיקָה וְהַחַיִּית שֶׁל
 'מִצַּח־הַנְּחַשׁ', הַכֶּמֶת־הַטָּבַע' - וּמִתְגַּבֵּר בְּחֵינַת
 'מִצַּח־הַרְצוֹן'.

וְאִזִּי נִכְנָעִים וְנוֹפְלִים 'קוֹל הַחַיִּית־רְעוֹת' - וְנִשְׁמַע
 'קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם־טוֹב, שֶׁהוּא הַתְּגַלּוּת־
 הַרְצוֹן וְכוּ' וְכוּ'. [תַּפְּלָה ג]

"וְזָר לֹא יֵאכַל בִּי קֹדֶשׁ הֵם" (שְׁמוֹת כט, לג)

נַג. ח"א טו, ו - 'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, בְּחֵינּוֹת 'קֹדֶשׁ',
 "וְכָל זָר לֹא יֵאכַל קֹדֶשׁ" (וַיִּקְרָא כב, י), וְלֹא יֵאכַל
 בּוֹ אֶלָּא מִקְדָּשָׁיו וּמִקְרָאָיו, וְ'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ' הוּא
 בְּחֵינַת 'סִתְרֵי־אוֹרֵיתָא' - וְזוֹכִין לָהֶם עַל־יְדֵי
 הַתַּפְּלָה.

נַד. ח"א נז, ו - כְּשִׁזְכָּה לְבְּחֵינַת 'עֲנִי־שַׁבַּת',
 אִזִּי אֵין צְרִיךְ לְצוּם' - בִּי פוֹעֵל בְּאֲכִילָתוֹ, מֵה
 שֶׁפָּעַל עַל־יְדֵי הַצּוּם, הֵינּוּ: "לֵהֲשִׁבִית אוֹיֵב"
 (תְּהִלִּים ח, ג).

כִּי 'אֲכִילַת־שַׁבַּת' קֹדֶשׁ הִיא - "וְכָל זָר לֹא יֵאכַל
 קֹדֶשׁ" (וַיִּקְרָא כב, י).

וְאִזִּי נִכְנָע הַכֶּבֶד וְנִתְבַטַּל כְּחוֹ, בְּבְחֵינַת (זֶהָר תְּרוּמָה
 קלח:): "וְכָל שׁוֹלְטָנֵי רְגִזִּין", שֶׁהֵם בְּחֵינַת (בְּרִכּוֹת סא:):
 "כֶּבֶד פּוֹעֵס" - "כְּלָהוּ עֲרֻקִין וְאֲתַעֲבְרוּ" (זֶהָר שָׁם).
 וְנִתְגַּדַּל הַ'מַּח־הַחֶכְמָה' וּמֵאִיר בְּפָנָיו, בְּבְחֵינַת (זֶהָר
 שָׁם): "וְאִנְפָּהָא נִהֲרִין בְּנִהֲרֵיו עֲלָאָה".

וְאִזִּי: "וְכֹלָא אֲהַבָּה" (זֶהָר וְאֲתַחֲנַן רסז:), בְּבְחֵינַת (שִׁיר־
 הַשִּׁירִים ג, ז): "אֲהַבָּה בַתְּעֲנוּגִים".

"שִׁבְעַת יָמִים תִּמְלֵא יָדָם" (שְׁמוֹת כט, לה)

נַה. ח"א נב, ג - צְרִיךְ לְרֹאוֹת לְמַלְאֵת
 הַ'יָּדִים', שֶׁהִיא הַ'אֲמוּנָה' - עַל־יְדֵי הָאֲרָה
 מִ'שִׁבְעָה רוּעִים', שֶׁהֵם 'פְּלָלוּת שֶׁל כָּל מְנַהֲיֵי־
 הַדּוֹר' - בְּבְחֵינַת (שְׁמוֹת כט, לה): "שִׁבְעַת יָמִים
 תִּמְלֵא יָדָם".

כִּי הֵם 'רוּעִים' הַ'אֲמוּנָה', לְתַקְנָה וְלֵהֲשִׁימָה,
 וְעַל־שִׁם־זֶה נִקְרָאִים 'רוּעִים', עַל־שֵׁם (תְּהִלִּים לז, ג):
 "וְרַעַה אֲמוּנָה". וְכָל עַקֵּר 'אֲמוּנַת־יִשְׂרָאֵל',
 מִמְּשִׁיכִין הֵם לְהַדּוֹר.

וְזֶה בְּחֵינַת (דְּבָרִים לג, ג): "כָּל קֹדֶשׁוֹ בִּידָךְ" - שֶׁהֵם
 בְּחֵינַת 'פְּלָלוּת שֶׁל כָּל מְנַהֲיֵי־הַדּוֹר, וְ'מִשְׁה'

שֶׁהוּא אֶחָד מִ'שִׁבְעָה רוּעִים', נִקְרָא עַל־שִׁם־זֶה:
 'רַעִיא־מְהִימָנָא'.

**"את הכֶּבֶד הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבַקֵּר, וְאת הַכֶּבֶשׁ
 הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים" (שְׁמוֹת כט, לט)**

נּו. ח"א מד - עַל־יְדֵי 'מְחַאֲת־כְּפִים' בַּתַּפְּלָה -
 יֵשׁ כַּח בִּיּוֹדֵינוּ לְטַהֵר 'אוֹרֵי אֶרֶץ־הָעַמִּים', וְלְגַרֵּשׁ
 אוֹרֵי הַטָּמֵא. וְאִזִּי נִטְהַר 'אוֹרֵי הַמְּקוֹם' שְׂאִישׁ
 הַיִּשְׂרָאֵלִי מִתַּפְּלָל, וְשׁוֹאֵב 'אוֹרֵי־הַקְּדוּשׁ' כְּמוֹ
 בְּ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'.

וְזֶה פְּרוּשׁ (בְּרִכּוֹת כו:): "תַּפְּלוֹת כִּנְגַד תְּמִידִין
 תִּקְנוּם". "תְּמִיד" - זֶה בְּחֵינַת 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל',
 כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים יא, יב): "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ
 בְּה" -

הֵינּוּ: צְרִיךְ לְרֹאוֹת שִׁיתְפַּלֵּל תַּפְּלוֹתוֹ בְּ'אוֹרֵי
 דְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ: 'תִּקּוֹן מַחֲשַׁבוֹת־זְרוֹת
 שֶׁבַתַּפְּלָה, שֶׁהֵם בְּחֵינַת "תַּפְּלוֹת כִּנְגַד".

וְעַל־יְדֵי 'מְחַאֲת־כְּפִי' - אִזִּי הוּא דָר בְּ'אוֹרֵי דְּאֶרֶץ־
 יִשְׂרָאֵל, וְ'יֵשׁ לוֹ אֶלּוּקִים' (פְּתוּחַת קי:), וְנִתְבַטַּל
 'מַחֲשַׁבוֹת עֲבוּ"ם'. וְ'תַפְּלָה' הִיא בְּחֵינַת 'אֲמוּנָה',
 כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה עַד בֹּא
 הַשָּׁמַשׁ", וְתַרְגוּמוֹ: "פְּרִישׁוֹן בְּעָלוֹ". וְ'כִּנְגַד אֲמוּנָה',
 הֵם הַ'כְּפִירוֹת', 'מַחֲשַׁבוֹת עֲבוּ"ם'. וְתִקּוּנָם: עַל־
 יְדֵי 'תְּמִידִין', עַל־יְדֵי 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי
 'מְחַאֲת־כְּפִי'.

פְּרוּשׁ אַחֵר: "תַּפְּלוֹת כִּנְגַד תְּמִידִין" - שֶׁעַל־יְדֵי
 הַתַּפְּלָה, נִתְגַּלָּה 'סוּדוֹת־הַתּוֹרָה', הַנִּקְרָאִים
 'כְּבִשׁוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם', 'כְּבִשֵׁי דְרַחֲמָנָא', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
 (מְשִׁלִּי כז, כו): "וּכְבִשִׁים לְלִבּוֹשֶׁךָ". (כְּמוֹ שֶׁדְּרָשׁוּ רַצ"ל עַל
 פְּסוּק זֶה בַּחֲגִיגָה יג: 'דְּבָרִים שֶׁהֵם כְּבִשׁוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם' וְכוּ').
 וְ'תְּמִידִין' הֵם 'כְּבִשִׁים', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת כט, לט;
 בַּמִּדְבָּר כח, ד): "את הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבַקֵּר" וְכוּ'.
 פְּרוּשׁ אַחֵר: "תַּפְּלוֹת כִּנְגַד" - הֵינּוּ: הַ'מַּחֲשַׁבוֹת־
 זְרוֹת' שֶׁהֵם 'כִּנְגַד', שֶׁהֵם מִבְּלַבְּלוֹן תַּפְּלוֹתוֹ.
 וְנִקְרָאִים 'מְבוּל', שֶׁהֵם 'מִבְּלַבְּלוֹן' אֶת תַּפְּלוֹתוֹ.
 וְתִקּוּנוֹ: שִׁיתֵּן צְדָקָה לְ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'.

וְעַל־יְדֵי־זֶה הוּא נִכְלָל בְּ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר עָלֶיהָ
 נִאֶמַר (בְּזִבְחִים קיג. עַל הַפְּסוּק בִּיחֻזְקָאֵל כב, כד): "אֶרֶץ לֹא
 גִשְׁמָה בַּיּוֹם זָעָם". וְעַל־יְדֵי־זֶה נִצּוּל מִ'מַּחֲשַׁבוֹת־
 זְרוֹת'.

וזוה: "תמידין תקנום" - 'תקנום' על-ידי 'ארץ ישראל', שנאמר בה (דברים יא, יב): "ארץ אשר וכו' תמיד עיני ה' אלקיך בה".

גם "אורא דארץ-ישראל מחכים" (בבא-בבא קמח:), ועל-ידי-זה נזדבף 'מחו', הינו: 'מחשבתו'.

"עלת תמיד לדרתיכם" (שמות כט, מב)

נז. ח"א כח, פל התורה - המתנגדים והמביזים והמחרפים יראי-השם, זה מחמת שמקבלים תורה מ'תלמידי-חכמים שדין יהודאין'.

פי 'תלמידי-חכמים שדין יהודאין', מקבלים תורתם מה'שדין' שיש להם תורה נפולה מ'אלפין נפולין'. ובאלפין אלו פתיב בשלמה: "וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף" (מלכים-א ה, יב) פי שלמה זכה להם בקדשה. אבל הם מקבלין מהם דרך הקלפות וכו'. וצריכין להתרחק מאד מלשמע מהם תורה וכו'.

ועצה ותקון לזה: היא בחינת 'תולע', בחינת 'אמונה' וכו', והוא בחינת 'אברהם', בחינת 'חסד', בחינת 'אמונה'. פי על-ידי 'אמונה' בחינת 'מין' - מתגבר על אויביו וכו'. ובוזה ה'חסד' מתקן אלו ה'אלפין הנפולים'.

ואי-אפשר לבוא לחסד - אלא על-ידי שיכניס תלמידי-חכמים צדיקים לתוך ביתו. פי "המכניס אורחים תלמידי-חכמים אמתיים לתוך ביתו, כאלו הקריב תמידין", כמאמר חז"ל (ברכות י: על מלכים-ב ד, ט): "איש קדוש עובר עלינו 'תמיד' וכו'.

ובזה השמוש שעומד עליהם ומשמש אותם - זוכה ל'חסד' הנ"ל, כמאמר (כתבות צו): "כל המונע תלמידו מלשמשו, כאלו מונע ממנו חסד".

ובשביל זה היה ה'תמיד' 'כבש' - פי ממנו נתתקנו ה'אלפין', בבחינת (ירמיה יא, יט): "ואני ככבש אלוף". וזה בחינת 'כבש' - "שכבוש תחת יד רבו ומשמש אותם".

וזוה: 'תמ"ד', גימטריא ד' אלפין [ד' פעמים: אל"ף] - שהוא 'תקון האלפין'.

ושמענו מפיו הקדוש: "שזאת התורה, מרמז בה כל הפונות של 'פרשת התמיד' שאומרים בבקר", ובאר לנו קצת. ועין בכונות, ותראה ותבין: שכל הפונות של 'פרשת התמיד', מבארים בתורה הזאת!

פי מבאר שם: ש'תמיד' מכניע קלפות-דעשיה וכו', שהם בחינת 'עבודה-זרה' וכו'. ו'עולת' גימטריא שם: אב"ג ית"ץ וכו', שהוא ב'חסד' וכו', בסוד: "וישכם אברהם בבקר" (בראשית יט, כז; כא, יד; כב, ג).

והוא סוד (ישעיה מא, יד): "אל תיראי תולעת" וכו'. ויש כנגדו בקלפה 'תולע', אשר מכלה ואוכל הכל וכו'. ועל-פן צוה השם-יתברך ברחמיו: להקריב 'עולת' תמיד' - להתגבר 'עולת' תמיד' שבקדשה, שהוא בחינת 'תולעת יעקב', על ה'תולע' שבקלפה' וכו'.

ודע: פי כל 'קרפן עולה', היא בבחינת 'לאה' וכו', ולכן בא 'עולת תמיד' כנגדה - כדי למתק דיניה, כדי שלא ישלט וימשל ה'תולעת הטמא', ו'תולע' יחזר ל'עולת' ת'.

וזוה שפתוב (במדבר כח, ו): "עולת תמיד" - פי 'תמ"ד' בגימטריא ד' אלפין' שלוקחת 'לאה' וכו'.

כל זה מבאר ב'פרי-עץ-חיים', 'שער הקרבנות' פרק ד', עין-שם היטב, ותדקדק ותראה: שכל-זה מבאר בהתורה הנ"ל - פי מבאר שם: שהמתנגדים המחרפים יראי-השם, זה נמשך מה'אלפין הנפולים, שאלו ה'אלפין בקדשה' הם בחינת 'לאה'.

ואצלם, נעשה מזה בחינת (ישעיה ז, יג): "המעט מפם הלאות אנשים, כי תלאו גם אלקים", כאלו לואה הקדוש-ברוך-הוא מלעזר וכו'. פי מ'לא"ה' נעשה אצלם בחינת 'לוא"ה' - פי הם יונקים מהדינים הקשים שב'לאה', שמשם אחיזת הקלפות הקשות, שהם בחינת עבודה-זרה הנ"ל.

וזוה מה שמבאר בהתורה הנ"ל: שנופלים ב'כפירות', בחינת 'עבודה-זרה'. והתקון: "אנכי תולעת ולא איש" וכו' (תהלים כב, ז), הינו בחינת 'תולע-דקדשה', שמכניע 'תולע-דקלפה'.

וזוה שמובא לעיל בהתורה הנ"ל: שהוא בחינת 'אברהם', פי כן מבאר שם בפונות: ש'תולע' דקדשה', בחינת 'עולת תמיד', הוא בחינת 'חסד', בחינת 'אברהם', בחינת 'חסד שבגבורה'.

וזוה שמובא בהתורה הנ"ל שהוא בחינת: "בגבורות ישע ימינו" (שם כ, ז), הינו בחינת 'חסד שבגבורה'.

וזוה שמובא שם: שעקר התקון: "על-ידי שיכניס אורחים תלמידי-חכמים בתוך ביתו, שנהשב כאלו הקריב תמידין".

פי 'תמו"ד' בגימטריא ד' אלפין. פי עקר התקון: על-ידי בחינת 'קרפן תמד', שעולה ד' אלפין, שעל-ידיה נתתקנין ה'אלפין' הנ"ל, וזוכין לבחינת 'תול"ע דקדשה', שהוא בחינת 'עול"ת תמיד', בחינת "חסד לאברהם" (מיכה ג, ט).

עין בהתורה הנ"ל ובפגנות היטב, ותבין איך נכללו כל הפגנות של פרשת התמיד בהתורה הנ"ל. עין היטב ותבין פלאות.

[ועין עוד בלקוטי-הלכות, תולעים ג - הפגנות של 'קרפן-תמיד' עולת-תולע", על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב יב 'איה השא לעולה'].

נח. ח"א לה, ח - כשאדם עוסק במשאומתן באמונה, זהו בחינת 'הקרבת הקרבן-תמיד', והקטרת הקטרת'.

נט. ח"ב ז, יא - בזמן שבית-המקדש, היה קיים, היינו נקיים מעוונות, כמו שכתוב (ישעיה א, כא): "צדק ילין בה", ופרש רש"י: "כי תמיד של שחר היה מכפר על עברות של לילה, ותמיד של בין הערבים היה מכפר על עברות של יום".

פי ישראל "עם קדוש" (דברים ג, ו; יד, ב"כא; כו, יט), לפי גדל רוחניותם ודקותם, אין יכולין לשא עליהם המשא של עוון אפלו יום אחד - על-כן אנו צריכין ה'בית-המקדש' שיכפר עלינו בכל יום! - ומעת שהרב בית-מקדשנו, אין אנו יכולים לנקות עצמנו מן העוונות, כי אין מי שיכפר בעדנו.

"ונקדש בכבדי" (שמות כט, מג)

ס. ח"א סז - ה'כבוד' הוא בחינת 'קדש', כמו שכתוב (שמות כט, מג): "ונקדש בכבודי".

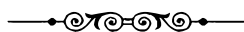
סא. ח"א ע - זה בחינת ה'כבוד' הנאמר אצל ה'משפן, כמו שכתוב (שמות כט, מג): "ונקדש בכבודי", וכמו שכתוב (שם מ, לד): "וכבוד ה' מלא את המשפן" - כי כל ה'כבוד' שיש לכל אדם שבעולם, מקטן ועד גדול, כלם הם מקבלים רק מזה הצדיק, שהוא בחינת 'עפר', בחינת 'משפן', שממנו נמשך ה'כל וכו' (עין בפנים).

סב. ח"א קלא - צריך להתירא ולפחד מן ה'כבוד', כי 'כבוד' הוא 'סכנה גדולה', 'סכנות-נפשות', כי הוא דן את כל הדינים, כמו שכתוב (תהלים כד): "מלך הכבוד". כי 'כבוד' הוא בחינת 'מלכות', הן את הכל. ואזי הכל חוקרים ושואלין (שם כד, י): "מי הוא זה מלך הכבוד", אם הוא ראוי לזה.

וזה שכתוב (שמות כט, מג): "ונקדש בכבדי" - אל תקרי בכבודי, אלא במכבדי" (זבחים קטז): כי על-ידי ה'כבוד', יוכל לגרם לו מיתה חסוּשלוּם! ואזי הוא נשקל במאזנים: אם חסוּשלוּם יפגם בה'כבוד' פחוטה-שערה, שלא יקבלו כמו שצריך - אזי חסוּשלוּם 'פח-חובה' מכרעת!

"והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בנקר בנקר" (שמות ל, ז)

כל עניני ה'קטרת', יופיעו בעזרת-השם במקומם - בפרשת 'פי תשא' -

לקוטי תפלות על התורה - פרשת תצוה

תפלות בענין: ועשית ציץ זהב טהור, ופתחת עליו פתוחי חתם קדש לה | מצח-הרצון

עשית את השמים ואת הארץ הימים וכל אשר בהם.

זכנו להאמין בך באמונה-שלמה, כמו שהאמינו בך אבותינו-הקדושים אברהם יצחק ויעקב, וכן כל שאר הצדיקים אבותינו ורבותינו הקדושים.

☪ [א] תפלות-ותחנונים ח"א ה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א צד, 'זכר חסדו ואמונתו' - לעיל אות מח)

"ועשית ציץ זהב טהור, ופתחת עליו פתוחי חתם קדש לה" (שמות כח, לד)

אתה הוא אלקינו בשמים ובארץ ובשמי השמים העליונים, אתה

⊗ [ב] לקוטי-תפלות ח"א קד ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רטו, כ"ד מיני פדיונות -
לעיל אות נ)

"וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד לְרִצּוֹן
לָהֶם לִפְנֵי ה' (שְׁמוֹת כח, לח)

- עֲנִין 'מִצַּח-הָרִצּוֹן' -

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מָלֵא רַחֲמִים, מְלֶכֶךְ
גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ, פּוֹדֶה וּמַצִּיל
וּמַפְרִינס וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל־עֵת צָרָה
וְצוֹקָה, אֵין לָנוּ מְלֶכֶךְ אֶלָּא אַתָּה.

רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים וְהַגְּדוֹלִים, וְתֹאִיר עָלֵינוּ
עֵת־רִצּוֹן תָּמִיד, בְּזִכּוֹת אַבוֹתֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים, וְתִמְתִּיק וְתַבְטֵל כָּל הַדֵּינִים
מֵעָלֵינוּ, וּמַעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל.
וְתַפְדֶּה נַפְשֵׁנוּ, מִכָּל הַגְּזֵרוֹת וְהַדֵּינִים,
שֶׁנִּגְזְרוּ בְּכָל עֶשְׂרִים־וָאַרְבַּע בְּתֵי־דִינֶיךָ
הַקְּדוֹשִׁים שֶׁיֵּשׁ לָךְ לְמַעַלָּה. בֵּין שֶׁהוּא
קֹדֶם גְּזֵר־דִין, בֵּין שֶׁהוּא לְאַחַר גְּזֵר־דִין,
מִכָּל תַּפְדֶּה נַפְשֵׁנוּ.

וְתִמְתִּיק וְתַבְטֵל, כָּל הַדֵּינִים וְהִסּוּרֵיךְ
וְהַגְּזֵרוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ בְּהֵם,
מֵעָלֵינוּ, וּמַעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל, בֵּין
בְּגוֹף, בֵּין בְּנַפְשׁ, בֵּין בְּמִמּוֹן. בֵּין בְּכָל־ל, בֵּין בְּפֶרֶט.

כִּי גָלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֶיךָ, שְׂאִין אֲתָנוּ יוֹדַע
עַד מָה, אֵיךְ לַעֲשׂוֹת פְּדִיּוֹן וּלְבַטֵּל
כָּל הַדֵּינִים שֶׁנִּגְזְרוּ בְּתֵי־דִינֶיךָ
הַקְּדוֹשִׁים.

וְאַפְלוּ מִי שֶׁיּוֹדַע לַעֲשׂוֹת אֵיזָה פְּדִיּוֹן,
לְבַטֵּל אֵיזָה דִין שֶׁבְּאֵיזָה בֵּית־
דִין, עֲדִין אֵינוּ יוֹדַע לְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים
שֶׁבְּכָל הָעֶשְׂרִים־וָאַרְבַּע בְּתֵי־דִינִים.
וְעַל־יְדֵי־זָה אֵין מוֹעִיל הַפְּדִיּוֹן שְׁלוֹ.

וּזְבִנוֹ לַיָּדַע מְמָךְ, בַּיָּדֵיךָ שְׁלֵמָה,
בְּחֻכְמָה וְשִׁכְלֵךְ אֲמָתִי דְקִדְשָׁה,
וּלְקִים מְקַרָּא שְׁפָתוֹב: "דַּע אֶת אֱלֹקֵי
אֲבִיךָ וְעַבְדָּהוּ, בְּלֵב שָׁלֵם וּבְנַפְשׁ חַפְּצָה,
כִּי כָל לְבָבוֹת דּוֹרֵשׁ ה', וְכָל יִצֵּר
מִחֻשְׁבוֹת מִבִּין". וְנֹאמַר: "וְאַרְשִׁתֶּיךָ לִי
בְּאַמוּנָה, וְיָדַעְתָּ אֶת ה'".

וּזְבִנִי לְעֵינַיִם קְדוֹשִׁים, וְלַהֲסֵת־פְּלוֹת
טְהוֹר וְזָךְ וְצַח. עַד אֲשֶׁר עַל־יְדֵי
הַהֲסֵת־פְּלוֹת לְבַד - שְׂאֵסְתַּפֵּל עַל אֵיזָה
דָּבָר בְּחֻכְמָה וְשִׁכְלֵךְ אֲמָתִי - וּבְאַמוּנָה־
שְׁלֵמָה שֶׁיֵּשׁ בְּדָבָר הַזֶּה אוֹתִיּוֹת וְנִיּוֹצוֹת
קְדוֹשׁוֹת.

עַל־יְדֵי־זָה יִהְיוּ עוֹלֵיךְ כָּל הַנִּיּוֹצוֹת
הַמְּלַבְּשִׁין בְּזָה הַדָּבָר,
לְשָׂרְשׁוֹן וּמְקוֹרָן, בְּבַחֲנִינָת: "פְּתוּחֵי הַתֵּם
קֹדֶשׁ לָה'".

וּמֵהָאוֹתִיּוֹת וְהַנִּיּוֹצוֹת, יִהְיוּ נַעֲשִׂין
דְּבוּרִים. וְעַל־יְדֵי אֱלוֹ
הַדְּבוּרִים־הַקְּדוֹשִׁים, תִּשְׁפִּיעַ רַב טוֹב
לְבֵית־יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר זֶהוּ עַקֵּר הַתַּעֲנוּג
שֶׁלָּךְ כְּבִיכּוֹל. וַיִּקִּים בָּנוּ מְקַרָּא שְׁפָתוֹב:
"זָכַר חֲסֵדוֹ וְאַמוּנָתוֹ לְבֵית־יִשְׂרָאֵל, רְאוּ
כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹקֵינוּ".

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, חוּס וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ,
וְעַל שְׂכִינַת עֲזָךְ וּכְבוֹדָךְ, וְעַל
כָּל הָאוֹתִיּוֹת וְהַנִּיּוֹצוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר
הִמָּה בְּגָלוֹת גְּדוֹל וְכָבֵד מְאֹד, וּמֵהָר
לְנַאֲלָנוּ גְּאֻלָּה־שְׁלֵמָה מֵהָרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ,
וַיִּתְעַלָּה וַיִּתְגַּדֵּל כְּבוֹדָךְ עַל כָּל הָעוֹלָם,
וַיִּקִּים מְקַרָּא שְׁפָתוֹב: "וְנִגְלָה כְּבוֹד ה',
וְרָאוּ כָּל בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִי ה' דָּבָר".

⊗ [ג] לקוטי תפלות ח"א קד ⊗

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ד, זאת הערבים צויתי לכלכלי - לעיל אות נא)

"והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה'" (שמות כח, לח)

- ענין 'מצח הרצון' -

"ואני תפלתי לך ה' עת רצון, אלקים ברב חסדך, ענני באמת ישעך". רבונו של עולם, בעל הרצון, בעל הרחמים, רעוא דכל רעיון, סתימא דכל סתימין, עתיק דעתיקין. אשר הודעת לצדיקיך האמתיים' שלש עשרה מדותיך של רחמים, הכלולים בתליסר תקוניי דיקנא קדישא.

חוס וחמל עלי ברחמיך הרבים ברחמיך הגדולים, ברחמיך הגנוזים, שאין בהם שום אחיזת דין כלל, וזכנו לשוב בתשובה שלמה לפניך, ולהתקרב לעבודתך באמת.

כי אתה יודע באמת, כמה אני רחוק מקדשתך האמתית, וכמה אני צריך להתביש בפני הפשוטים שבישראל, מפלישפן בפני פשרי הדור, מפלישפן וכלי שפן בפני הצדיקים האמתיים שבדור.

אבל על רחמיך הרבים אני בוטה, שעדין יש לי תקוה לתקן את ימי הפגומים מאד מאד, ולהטיב את מעשי, לחדש בנשר ימי שעברו בחשך.

על כן אני תולה עיני אליך ומצפה לישועתך, עד שתחנני ותחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, חיש קל מהרה, עד שאזכה להיות ברצונך הטוב באמת.

על כן רחם עלינו ברחם זכות הצדיקים הגדולים היחידים בדורותם, שהם בבחינת 'משה רבנו', שיש להם פח לעשות פדיון לבטל כל הדינים שבכל העשרים וארבע בתי דינים.

וחוסה וחמל עלינו ברחם זכות הצדיקים האלו, ותאיר עלינו 'מצח הרצון' תמיד כמו בשבת במנחה, שהוא הסתלקות משה' שהוא 'עת רצון'.

ועל ידי זה תפדה נפשנו ותצילנו מפל הצרות, ותמתיק ותבטל כל הגזרות והדינים שנגזרו בכל העשרים וארבע בתי דיני הקדושים. ותצילני מפל מיני חלאים ומכאובים ומחוששים (ובפרט לפלוני בן פלונית וכו'), ומחסרון הפרנסה, ומפל מיני צער ויסורין שבעולם.

מפלים תצילנו ברחמיך הרבים והגדולים, ברחם זכות משה רבנו שנסתלק בשבת במנחה, ובכח כל הצדיקים שהם בבחינת 'משה', שיודעים לעשות פדיון, להמתיק הדין שבכל העשרים וארבע בתי דינים.

רבונו של עולם, רבונו של עולם, תן לנו אמונה שלמה, בטל מעלינו כל מיני פפירות ובלבולי אמונה, בטל מעלינו כל גזרות קשות. רחם עלינו ברחמים רבים, ברחמים פשוטים, שאין בהם תערובת דין כלל, באפן שגזפה מהרה מהרה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת. "ואני תפלתי לך ה' עת רצון, אלקים ברב חסדך, ענני באמת ישעך".

הכל כי אין שום 'חיוב-הטבע' כלל, רק הכל מתנהג ברצונך-הקדוש לבד.

ונזכה כלנו ל'רצון-דקדשה', שיהיה רצוננו חזק ותקיף ואמיץ בכל-עת ובכל שעה, לעבודתך וליראתך ולתורתך. ובכל יום ויום ובכל שעה ושעה, יתחזק ה'רצון-דקדשה' אצלנו יותר ויותר.

כי אתה ידעת, פי בשר-ודם אנהנו, ומחמר קרצנו, ומי יעצר פה לעבדך באמת. הן השמים ושמי-השמים וכל צבאם, מלאכים ושופים ואופנים וחיית-הקדש, וכל צבא-מעלה, אין גם אחד שיוכל להתפאר ולומר שיוכל לעבדך, פי לגדלתך אין חקר, ושמך "מרמם על כל ברכה ותהלה". "אף פי אנוש רמה וכן אדם תולעה", עיף ויגע, ובכל יום ויום יצרנו מתגבר עלינו ופורש רשתות ומכמורות לנפשנו, "בארח זו אהלך טמנו פח לי".

חוסה עלינו כרב רחמיה, וזכנו ועזרנו והושיענו להגביר ה'רצון-דקדשה', שנזכה להרגיל עצמנו ברצונות טובים תמיד, לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע אליך תמיד, ברצון-חזק ובכסופין-אמתיים, בתשוקה-גדולה בכלות-הנפש, כמו שכתוב: "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה', לבי ובשרי ירננו אל א-ל חי. פלה שארי ולבבי, צור לבבי וחלקי אלקים לעולם".

אבי אב הרחמן, משה עבדך אל רצונך, שיהיה כל מגמתי וחפצי

חוסה עלינו כרב רחמיה, ועזרנו וזכנו בכח וזכות הצדיקים-האמתיים הזקנים-שבקדשה, שנזכה לעורר ולגלות ולהאיר הארת מצה-הרצון שהוא רצון-שברצונות.

ויתגבר 'מצה-הרצון' על 'מצה-הנחש', להכניע ולשבר ולעקר ולבטל זהמת 'מצה-הנחש' מן העולם, שהוא 'חכמת-הטבע', ויתבטל 'חכמת-הטבע' וה'אפיקורסית' מן העולם, ויתגלה ויאיר 'מצה-הרצון' בעולם, ויתגלה בעולם שאין שום דרך-הטבע כלל, רק הכל מתנהג ברצונך הטוב לבד.

ותתפשט האמונה-הקדושה בעולם, ויאמינו הכל כי אתה בראת עולמך ברצונך-הטוב אחר העדר הגמור, והוצאת כל העולמות מאין המחלט ליש, ובראת יש מאין, ואתה מנהיג עולמך ברצונך לבד, ואין שום חיוב-הטבע כלל.

ותתן לנו חכמים-אמתיים דקדשה, ותתן להם פה, שיקשרו כל הרצונות ל'שרש-הרצון', ל'מצה-הרצון', ל'רצון-שברצונות'.

עד שיתגלה ויאיר 'הארת-הרצון' בעולם, ונזכה כלנו לכסף ולהשתוקק תמיד לעבודתך באמת, ברצון חזק ותקיף מאד.

ותתבטל 'חכמת-הטבע' מכל העולם, ובפרט מעמך ישראל הקדוש אשר בהם בחרת, ויתפשט 'הארת-הרצון' בעולם, וידעו

את 'אמונת-ה'רצון' בחזק גדול, ותבטל כל הספקות. ולא יהיה כח ל'מצה-הנחש', להטיל שום ספק ב'רצון' הסי-ושלום.

רק "כלם ידעו אותך למקטנם ועד גדולם", ויבירו כלם כח מלכותך, וידעו הכל בידיעה חזקה ונכונה, בלי שום ספק כלל, שהכל מתנהג רק ברצון הבורא הכל לבד, יתברך שמו לנצח. "וכמצביה עביד בהיל שמיא ודירי ארעה, ולא איתי די ימחא בידה ויאמר לה מה עבדת".

ותרחם ברחמיך הרבים, על כל הנפשות מעמך בית-ישראל, אשר כבר נפלו ונלכדו ברשת חכמת-הטבע הרעה והמרה מאד, ותוציאם משם לשלום. ותאיר עליהם ברחמיך הרבים, 'הארות-הרצון', ויתודע להם האמת במקום שהם, שאין שום חיוב הטבעי כלל, רק הכל מתנהג ברצונך-הקדוש לבד, ויפרחו ממצודתם לשלום.

ומעתה תרחם עלינו ועל זרענו ועל כל עמך ישראל, ותשמרנו ותצילנו פלנו, שלא יהיה נלכד שום אחד מישראל ב'חכמת-הטבע' הסי-ושלום, כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו-שבשמים.

חוס וחמל נא עלינו, וזכנו ברחמיך הרבים לבא מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך. "יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי".

ורצוני, חזקים תמיד, לזכות להתקרב אליך באמת. ולא אסתכל על הבלי עולם-הזה כלל.

זכני שיהיה רצוני חזק תמיד, רק לזכות להתקרב אליך ולעבודתך, ולא אפסיק ה'רצון-דקדשה' כלל, אולי אזכה שתעשה עמי ככל נפלאותיך הנוראות, ותתחיל מעתה לקרבני אליך באמת.

ותעזרני ותחזקני ותאמצני תמיד בכל-עית, שלא איאש עצמי לעולם שום יאוש כלל, ובעצם מדרגתי השפלה והפחותה מאד מאד, אזכה לקוות ולצפות לישועה-אמתית, לישועה-שלמה תמיד.

ואקנה ואיחל ואחפה תמיד, לזכות לתכלית השלמות פראוי לאיש הישראלי, אשר לכך נוצרתי, ולא ארפה ולא אעזב את ה'רצון-דקדשה', רק אחזק עצמי בכל-עית לחדש ה'רצון-דקדשה' יותר, להתחיל בכל-פעם מחדש, להשתוקק ולכסוף ולהתגעגע אליך ולעבודתך, ברצון חזק חדש לגמרי.

ותזכנו על-ידי 'התגלות-הרצון' דקדשה, שנזכה להמשיך יראה גדולה עלינו, ונזכה להתירא ולרעד ולפחד ממך תמיד, ולעבודך ביראה-גדולה ובשמחה-רבה, כמו שכתוב: "עבדו את ה' ביראה, וגילו ברעדה".

ונזכה להיות פרוצונך הטוב באמת, ותגלה הרצון בעולם, ותחזק

לקוטי תפלות לימי הפורים

א [ב] לקוטי תפלות ח"א ל

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ל, מ'ישרא דספינא')

וּנְזָפָה לְהַרְגָּ, וּלְהַכְנִיעַ, וּלְשַׁבֵּר, וּלְעַקֵּר, וּלְבַטֵּל, קְלַפַּת מַלְכוּת עַמְלֵק הַרְשָׁעָה, שְׁפָלוּל מִכָּל הָאַרְבַּע־מַלְכוּתִים.

וְתַעֲזְרֵנוּ לְמַחֲזֵת שְׁמוֹ וְזַכְרוּ מִן הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "תִּמְחָה אֶת זְכַר עַמְלֵק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשָּׁכַח". וַיְקִים מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "הָאוֹיֵב תִּמְנוּ חַרְבוֹת לְנֶצַח, וְעַד יִשָּׁב, נִתְשָׁת, אֲבָד זְכָרָם הַמָּה. וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב, כּוֹנֵן לְמִשְׁפַּט כְּסֹאוֹ".

וְתַעֲקֹר וְתַשְׁבֵּר וְתַבְטֵל, כָּל הַחֲכָמוֹת־חַיצוֹנוֹת, וְכָל הָאַפִּיקוֹרְסִית וְהַכְּפִירוֹת, מִן הָעוֹלָם. וַיִּתְגַּלֶּה אֱמוּנָה־הַקְּדוּשָׁה בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וַיִּקְבְּלוּ כָל־אֶת עוֹל מַלְכוּתָהּ, וְתַמְלֵךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד.

ב [ג] לקוטי תפלות ח"א נו

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א נו, ז'ביום הפורים - לעיל 'עניני פורים' אות ב)

וּנְזָפָה לְהַכְנִיעַ, וּלְשַׁבֵּר, וּלְבַטֵּל, וּלְמַחֲזֵת, וּלְכַלּוֹת, וּלְעַקֵּר, 'קְלַפַּת הַמֶּן־עַמְלֵק' מִן הָעוֹלָם, שֶׁהוּא 'תְּאוֹת־מְמוֹן', וְלְהוֹצִיא כָּל חַיִּים הַקְּדוּשָׁה מִמֶּנּוּ, וְלְהַשִּׁיב וּלְהַחֲזִיר כָּל הַנִּיצוּצוֹת־הַקְּדוּשִׁים, וְכָל חַיִּים הַקְּדוּשָׁה, לְשָׂרְשָׁם הָעֲלִיוֹן שֶׁבְּקְדוּשָׁה, וּלְחַזֵּר וּלְעַשׂוֹת מֵהֶם תּוֹרַת־הַקְּדוּשָׁה.

א [א] לקוטי תפלות ח"א י

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א י, ז'אלה המשפטים המקאת-פף ורקודין - לעיל 'עניני פורים' אות ח'ייט-כא-כה-לט-מא-מב)

וּזְכַרְנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, לְקַיֵּם מִצְוֹת 'סְפִירַת־הָעֵמֶר', בְּקְדוּשָׁה וּבְטָהֳרָה וּבְלִב־טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה, עִם כָּל פְּרִטָּיָה וְדַקְדוּקָיָה וּכְוִנוֹתֶיהָ וְתַרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּוִיִּים בָּהּ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּר לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֵּר וּלְבַטֵּל, קְלַפַּת 'הַמֶּן־עַמְלֵק' מִן הָעוֹלָם.

וְתַעֲזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ, לְקַיֵּם וּלְקַבֵּל אֶת יְמֵי הַפּוֹרִים בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה. וְנִזְכָּר שִׂימְשֹׁךְ קְדוּשַׁת הָאָרֶץ פּוֹרִים, קְדוּשַׁת מְרֻדְכִי וְאַסְתֵּר, עָלֵינוּ וְעַל זְרַעֲנוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל.

וּנְזָפָה לְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת הַנּוֹחַגוֹת בְּפּוֹרִים, בְּקְדוּשָׁה וּבְטָהֳרָה וּבְלִב־טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה. וְתַתֵּן שִׂמְחָה בְּלִבֵּנוּ, עַד שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט הַשִּׂמְחָה בְּיַדֵּינוּ וְרַגְלֵינוּ, וְנִזְכָּר אִז לְהַמְחִיא־כֹּף וְרַקוּדִין דְּקְדוּשָׁה בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה לְשִׂמְחָה בְּאַמֶּת.

וְעֲזַרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שֶׁנִּקְבַּל עַל־עַצְמוֹ מִחֻדָּשׁ, לְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה, וְנִזְכָּר לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם, וְתֹאִיר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ, וְנִזְכָּר לְלַמֵּד וּלְהַבִּין וּלְהַשְׁכִּיל בְּנִגְלָה וּבִנְסֻתָּר בְּאַמֶּת, וְתַזְכֵּנוּ לְהַשִּׁיג נִסְתָּרוֹת הַשֵּׁם בְּכָל פַּעַם, וְלֹא נַעֲזוּל בְּכִסּוּפָא קַמָּךְ.

וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ תְּמִיד, קִדְשָׁת מְרֻדְכֵי־הַיְהוּדִי וְאַסְתֵּר־הַמְּלֻכָּה.

וְתַעֲזְרֵנוּ וְתִזְכְּנוּ, לְגַלוֹת וּלְהַאִיר כָּל הַגּוֹנִין־עֲלָאִין שֵׁישׁ בִּ"כְּסֶף וְזָהָב וְנַחֲשֵׁת", בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְּדוּלָּה בְּרִצּוֹנָהּ הַטּוֹב.

וְתַחֲמַל עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵי־הַרְבִּים, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ מִדַּת הַרַחֲמָנוּת בְּאַמֶּת, וְנִזְכָּה לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת, וּלְהַרְבּוֹת בְּצַדִּיקָה.

וְתַבְטֵל הַצָּרָה וְהַגְּזֵרָה הַזֹּאת מֵעָלֵינוּ. וְכָל הַצָּרוֹת וְהַגְּזֵרוֹת שְׂרוּצִים לְגֹזֵר הַסִּיּוֹן וְשָׁלוֹם, כָּלֵם תַּעֲקֶרֶם וְתִשְׁבְּרֶם וְתַבְטֵלֶם בְּבִטּוֹל גָּמוֹר, וְתַהַפֵּךְ הַכָּל לְטוֹבָה. וְתִטֵּה (לב המלכות שריו ויועציו) לֵב הַקַּיֶסֶר יְרוּס־הַיְהוּדִי וְהַשָּׂרִים וְהַיּוֹעֲצִים עָלֵינוּ לְטוֹבָה, וְתִגְזֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת־טוֹבוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִּיּוֹת.

☪ [ה] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א נח ☪

(על-פי לקוטי־מוה"ר"ן ח"א נח, 'הַלֵּל נִפְקִינְךָ מִחֵד' - לְעֵיל 'עֲנִינִי פוֹרִים' אוֹת ...)

וְתַעֲזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי מֵעַתָּה, שְׂאִזְכָּה לְשִׁמְרַת־הַבְּרִית בְּאַמֶּת, בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְּדוּלָּה.

וְתַעֲזֹרֵר רַחֲמֵי הַצַּדִּיקִים־הָאֱמִתִּים, שִׁירַחֲמוּ עָלֵינוּ עַל חַלּוּשֵׁי־כַח כְּמוֹנוֹ, וְיִלְחָמוּ בַּעֲדֵנוּ, וְיִכְנִיעוּ וְיִשְׁבְּרוּ וְיִפִּילוּ וְיִבְטְלוּ, כָּל הַצָּרִים הַרּוֹדְפִים אַחֲרֵינוּ הַנִּלְחָמִים עִמָּנוּ בְּכָל־עֵת, וְיִכְנִיעוּ וְיִבְטְלוּ וְיִקְלַפְתוּ עִמָּנוּ, שֶׁהוּא 'פְּגַם־הַבְּרִית', מִמְּנֵי וּמֵעַל כָּל עַמּוֹד בֵּית־יִשְׂרָאֵל.

וְאַתָּה תִּהְיֶה בְּעִזְרֵנוּ תְּמִיד. וְהַצַּדִּיקִים־אֱמִתִּים יִלְחָמוּ לְפָנֵינוּ, עַד שְׂנִזְכָּה בְּכַחַם לְבַטֵּל 'קְלַפַּת עִמְלֶק', לְמַחֲזוֹת שְׁמוֹ וְזָכְרוּ מִן הָעוֹלָם, וּלְבַטֵּל 'פְּגַם־הַבְּרִית', מִמְּנוֹ, וּמִזְרַעֲנוּ, וּמִכָּל עַמּוֹד בֵּית־יִשְׂרָאֵל, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

☪ [ו] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"ב יד ☪

(על-פי לקוטי־מוה"ר"ן ח"ב יט, 'עֵקֶר הַתַּכְלִית לִילָךְ בְּפִשְׁטוֹת וּבְתַמִּימוֹת' - לְעֵיל 'עֲנִינִי פוֹרִים' אוֹת ...)

תּוֹמֵךְ תְּמִימִים הוֹשִׁיעָה נָא, תַּקִּיף לְעַד הַצְּלִיחָה נָא, תְּמִים בְּמַעֲשָׂיו עֲנֵנוּ בְּיוֹם קָרְאֵנוּ. תָּם וּמִתְמָם

☪ [ד] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א קמג ☪

(על-פי לקוטי־מוה"ר"ן ח"א רג, 'דַּע שֶׁכָּל מִינֵי צַעֲרֵי')

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָלֵא רַחֲמִים, "זָכֹר רַחֲמֶיךָ ה' וְחִסְדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הִמָּה". זָכֹר אֶת כָּל הַהִבְטָחוֹת שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ מִימּוֹת אַבְרָהָם אֲבִינוּ עַד הַנֵּה. זָכֹר אֶת בְּנֵיךָ הַשְּׂרוּיִים בְּגַלוֹת בֵּין הָעַכּוּ"ם, וְתַמְלֵא עָלֵינוּ רַחֲמִים, וְתוֹצִיאֵנוּ וְתַפְדָּנוּ וְתַגְּאֵלֵנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת וּמִכָּל הַגְּלוּיּוֹת.

וְתִשְׁבֵּר וְתַבְטֵל כָּל הַגְּזֵרוֹת־קִשּׁוֹת מֵעָלֵינוּ, הֵן אוֹתָן שֶׁכָּבֵד נִגְזְרוּ, הֵן אוֹתָן שְׂרוּצִים לְגֹזֵר. (בְּפָרֶט עֲצָם הַצָּרָה הַזֹּאת שֶׁכָּבֵד נִגְזְרָה לְקַח בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאִנְשֵׁי חֵיל לְמַלְחָמָתָם חִס־וְשָׁלוֹם). רַחֵם רַחֵם עַל עַמּוֹךְ יִשְׂרָאֵל, וּבַטֵּל אוֹתָם מֵעָלֵינוּ מְהֵרָה, כִּי אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ, וְאִין מֵעֲצוֹר לֵה' לְהוֹשִׁיעַ אֶפְלוּ אַחֵר גֹּזֵר דִּין לְמַעַלְהָ וּלְמַטָּה.

וּכְשֶׁם שֶׁחֲמַלְתָּ עָלֵינוּ וְהוֹשַׁעְתָּ אוֹתָנוּ בְּיַמֵּי מְרֻדְכֵי וְאַסְתֵּר, וְהַפְּכֶתָ מִיַּגּוֹן לְשִׁמְחָה וּמֵאֲבֵל לְיוֹם־טוֹב, כֵּן תַּחֲמַל עָלֵינוּ גַם בְּעַת הַמָּרָה הַזֹּאת,

עם תמימים, זבני לעבד אותך באמת, בתמימות ובפשיטות גמור, בלי שום חכמות כלל.

שמרני והצילני ברחמיך הרבים, מחקירות וחכמות-היצוניות וזרות. רחם עלי ועל כל ישראל, וזבנו בהסדיך העצומים לתמימות באמת, כאשר אתה ידעת דרכי התמימות באמת-לאמתו, פרצונך הטוב, וכרצון צדיקיך היראים והתמימים באמת.

ורחם עלינו ועל זרענו, ועל כל זרע עמך בית-ישראל, ותשמר ותציל אותנו, מפל מיני חקירות וחכמות-היצוניות, ולא נשים עין, ולא נביט, ולא נסתכל כלל, בשום ספר המיסד על-פי דרכי המחקרים, אפלו בספרים שחברו קצת מבני-ישראל על-פי ההקדמות והסברות של חכמות-ההיצוניות שנמשכין ובאין מהעכו"ם, אשר לא נכנסו בדת-ישראל הקדוש, כי "לא באלה חלק יעקב".

שמר רגלנו מלנגף חסוֹשֵׁלֹם באבני-נגף שפלהם, המנחים בכל חכמותיהם הפלולים בשבע-חכמות, אשר בכלם מנח קלפת וזהמת עמלק, שהוא האבן-נגף שבכל החכמות, אשר על-ידו נכשלים ונופלים כל הנכנסין בהם, ויוצאין מעולמם, ובאין לידי כפירות ואפיקורסית גמור רחמנא-ליצולן, רחמנא-לישזבן מהם ומהמונם.

הצילנו נא אבינו שבשמים, עזרנו והושיענו וזבנו בזכות משה רבנו, ובזכות כל הצדיקים-אמתיים שפחמו מלחמת עמלק, שנזכה לקבל

כח מהם, להנצל גם עתה מקלפת-עמלק, שהוא פילוסופיא וחכמות-היצוניות.

ותעזר לב צדיקי-אמת שבדור הזה, וכל הצדיקים שוכני-עפר, שילחמו גם עתה בעדנו, ויכניעו וישפילו וישברו ויעקרו את קלפת עמלק וחילותיו, לבל יהיה להם שום פח, להכניס חסוֹשֵׁלֹם דרכיהם ודעותיהם הרעות והפרות, בלב עמך בית-ישראל.

גואל חזק, הצל ומלט ופלט את שארית עמך בית-ישראל, מהצר המר והעזר הזה, מהאויב האכזר הזה, הוא "איש צר ואויב המן-עמלק הרע הזה", ימח-שמו ונמח-זכרו.

שהוא הקלפה והזהמה שמכנסת בעולם חכמות-היצוניות ואפיקורסית וחקירות פנגד השם-יתברך, שרוצה להתגבר עתה חסוֹשֵׁלֹם בעקבות-משיחא, להכניס גם בישראל כפירות ואפיקורסות חסוֹשֵׁלֹם ושלוֹם, על-ידי שממשיכין אותם ללמד ספריהם וחכמותיהם ולשונוותיהם.

וזבנו ברחמיך הרבים, לאמונה-שלמה באמת, בתמימות ובפשיטות בלי שום חקירות וחכמות-זרות כלל.

רק נזכה לעבד אותך באמת, לקיים מצותיך ולעסק בתורתך בעובדא ובמלווא, בתמימות ובפשיטות כל ימינו לעולם. ונזכה לקיים באמת מקרא שכתוב: "סוף דבר הכל נשמע, את האלקים ירא, ואת מצותיו שמור, כי זה כל האדם".

☪ [ז] לקוטי תפלות ח"ב לז ☪

(על פי לקוטי מוה"רן ח"ב עד, אחר פורים קורין
פרשת פרה' - לעיל 'עניני פורים' אות מ)

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּקֵי
אֲבוֹתֵינוּ, עוֹשֵׂה נִסִּים וְנִפְלְאוֹת
בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, הֲרַב אֶת רִיבֵנוּ, וְהִדָּן אֶת
דֵּינֵנוּ, וְהִנּוּקֵם אֶת נַקְמַתֵנוּ, וְהַמְשַׁלֵּם
גְּמוּל לְכָל אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ, וְהַנְּפָרֵעַ לָנוּ
מִצָּרֵינוּ.

שְׁתַּרְחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּיּים,
וְתַעְזֹר לָנוּ בִּישׁוּעָתְךָ
וְנִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת, שֶׁנִּזְכָּה לְקַבֵּל
ו"לְקַיֵּם אֶת יְמֵי הַפּוֹרִים הַקְּדוּשִׁים
בְּזִמְנֵיהֶם" פְּרָאוּי, שֶׁנִּזְכָּה לְקַיֵּם כָּל
הַמִּצְוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַנוֹהֲגוֹת בַּפּוֹרִים,
בַּקְּדֻשָּׁה וּבִטְהָרָה גְּדוּלָּה, "בְּשִׂמְחָה
וּבְטוֹב לֵבָב", בְּגִילָה בְּרִנָּה בְּדִיצָה וְחִדּוּה
רַבָּה וְעִצּוּמָה מְאֹד, עִם כָּל פְּרִטִּיהֶם
וְדִקְדוּקֵיהֶם וְכוֹנוֹתֵיהֶם וְתַרְי"ג מִצְוֹת
הַתְּלוּיֹת בָּהֶם.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כָּבֵד גְּלִית אֲזִינֵנוּ,
שֶׁכָּל הַנְּסִים וְהַנְּפְלְאוֹת שֶׁעָשִׂיתָ
לְאֲבוֹתֵינוּ אֲשֶׁר עָלִיהֶם נִקְבְּעוּ הַיָּמִים -
טוֹבִים הַקְּדוּשִׁים, כָּלֵם נַעֲשִׂים וְנִתְגַּלִּים
וּמְאִירִים, בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, בְּכָל אָדָם וּבְכָל
זְמַן, וְאֵנוּ צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת פּוֹרִים
וְקְדֻשַׁת כָּל הַיָּמִים טוֹבִים, וְהָאֵרַת הַנְּסִים
וְנִפְלְאוֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ אֲזוּ, בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה,
בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וּבְכָל אָדָם וְאָדָם
בַּפְּרִטִּיּוֹת.

וּבִכֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ עוֹשֵׂה נִסִּים
וְנִפְלְאוֹת בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וּבְכָל יוֹם
וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, לְמַדְנִי וְהוֹרְנִי וְחַנּוּנִי
וְזַכְּנִי, שֶׁאִזְכָּה לְשִׂמְחַת פּוֹרִים בְּשִׁלְמוֹת

בְּאֵמֶת, שֶׁאִזְכָּה לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד בְּכָל
לַיְלָה וּנְפֶשׁ, בְּיַמֵּי הַפּוֹרִים הַקְּדוּשִׁים, בְּכָל
שָׁנָה וְשָׁנָה, בְּשִׂמְחָה שְׂאִין לָהּ קִי.

עַד שֶׁאִזְכָּה עַל-יְדֵי הַשִּׂמְחָה וְהַקְּדֻשָּׁה
שֶׁל פּוֹרִים, לְהַמְשִׁיךְ עָלַי וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל, הַקְּדֻשָּׁה וְהַטְּהָרָה הַנִּמְשַׁכֶּת
מִהַפְּרָה-אֲדָמָה שֶׁמְטַהֵרֶת מִטְּמֵאֵת-מֵת,
אֲשֶׁר צְוִיתָ עָלֵינוּ לְעַסֵּק בַּקְּרִיאַת
הַפְּרָשָׁה הַזֹּאת שֶׁל פְּרָה-אֲדָמָה אַחַר
פּוֹרִים, וְגַלִּית לָנוּ: שֶׁעַל-יְדֵי 'פּוֹרִים',
זוֹכִין לְטְהָרַת הַפְּרָה-אֲדָמָה, לְמַעַן נִזְכָּה
לְהִיּוֹת טְהוֹרִים לְקַבֵּל קְדֻשַׁת הַקְּרִבָּן
פֶּסַח בְּזִמְנֵנוּ.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁבַעֲפָעַם
יְרִידַתֵנוּ וְנִפְלִיתֵנוּ בְּעַמְק
הַגְּלוּת-הַמֵּר הַזֶּה, וְעַצֵּם וְרַבּוּי צְרוּתִי
הַנֶּפֶשׁ שֶׁעוֹבְרִים עָלַי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
וְעָלַי בַּפְּרִטִּיּוֹת, וְעַצֵּם וְרַבּוּי הַמִּצְוֹלוֹת-יָם
הַשׁוֹטְפִים עָלַי, וְרוֹדְפִים אוֹתִי מְאֹד מְאֹד
מִכָּל הַצְּדָדִים, וּבִצְרָה גְּדוּלָּה אֲנִי מְאֹד
מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ, וְאִינִי יוֹדֵעַ שׁוּם
פְּתַח-תְּקוּנָה לְתַקֵּן וּלְהַנְצִיל מִכָּל זֶה.

הֵן עַל כָּל אֵלֹה אֲנִי צָרִיךְ עִתָּה נִסִּים
נִפְלְאִים וְיִשׁוּעוֹת גְּדוּלוֹת וְנוֹרְאוֹת,
כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִם כָּלֵל יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת
עוֹלָם, נִסִּים נִפְלְאִים וְנוֹרְאִים אֲשֶׁר לֹא
הָיוּ כְּמוֹתֵם, בְּיַמֵּי מְרַדְכִי וְאַסְתָּר כְּשֶׁעָמַד
עָלֵיהֶם הַמֶּן-הַרְשָׁע יִמַּח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ וְכוּ'.

אֲשֶׁר נִסְּ זֶה שֶׁל פּוֹרִים גְּדוּל מִכָּל
הַנְּסִים שֶׁעָשִׂיתָ עִמָּנוּ מֵעוֹלָם,
כְּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ לָנוּ עַל-יְדֵי חֲכָמֶיךָ
הַקְּדוּשִׁים זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה: "וְכָל
הַמוֹעֲדִים יִהְיוּ בְּטָלִים, וַיְמִי הַפּוֹרִים לֹא

נְבֹטָלִים". "וּבַתְּחֵלָה הָיוּ כָּל הַהֲתַחֲלוֹת
מִפְּסָה, כִּי כָּל הַמוֹעֲדִים הֵם זָכָר
לְיֵצִיאַת־מִצְרַיִם, וְעַכְשָׁיו וְכוּ".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְרִיחַ דְּעֻלְמָא כְּלָא,
אָדוֹן הַנִּפְלְאוֹת מִצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת,
אֲתָה יוֹדֵעַ הָאֱמֶת, שְׁכָל הַנְּפִסִּים
וְהַנִּפְלְאוֹת שְׁעֵשִׂיתָ עִמָּנוּ בְּיֵצִיאַת־
מִצְרַיִם וּבְמַלְחַמַת־עַמְלֵק בְּיַמֵּי מֹשֶׁה
וּבְיַמֵּי מֶרְדֳּכַי וְאַסְתֵּר, וְכָל הַנְּפִסִּים
וְנִפְלְאוֹת שְׁעֵשִׂיתָ עִמָּנוּ בְּיַמֵּי הַנֶּפֶחַ וּבְכָל
דוֹר וָדוֹר, עֵקֶר הַנֶּס וְהַיְשׁוּעָה הוּא
יְשׁוּעַת־הַנֶּפֶשׁ.

כִּי עֵקֶר הַקְּנָאָה וְהַשְּׁנָאָה, שֶׁל כָּל צָרִינוּ
וְרוֹדְפֵינוּ בְּנִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִּיּוֹת, הוּא
רַק עַל אֲשֶׁר אָנוּ מְאִמִּינִים בְּךָ ה' אֱלֹהֵינוּ,
וּמִשְׁתַּוְּקָקִים לִילְךָ בְּדַרְכֶיךָ הַקְּדוּשִׁים,
וְלִקְיָם מִצְוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת, וְלַגְלוֹת
וְלַפְרָסָם אֱמֶתת אֱמוּנַת אֱלֹהֶיךָ
וְהַשְּׁנָחֶתְךָ וּמִמְשַׁלְתְּךָ בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר רַק
בְּשִׁבִיל זֶה לֹא אֶחָד בְּלִבָּד עֹמֵד עֲלֵינוּ
לְכַלּוֹתֵנוּ, אֲלֵא שְׁבָכַל דוֹר וָדוֹר עוֹמְדִים
עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, וְהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
מַצִּילֵנוּ מִיָּדָם.

וְעַל־כֵּן עֵקֶר הַנֶּס וְהַיְשׁוּעָה מִכָּל
הַצָּרוֹת, הוּא מַה שְּׂאֲתָה
מִקְנֵא קְנֵאתְךָ וְאֲתָה עוֹשֶׂה נְפִסִּים
וְנִפְלְאוֹת, כְּדֵי לְקַיֵּם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת
לְבַל יִתְבַטְּלוּ מִן הָעוֹלָם חַס־יְשׁוּלָם
כְּרִצּוֹן הַשּׁוֹנְאִים וְהַכּוֹפְרִים יַמְחִי־שָׁמָּה,
שְׁכָלָם הֵם מִסְטֵרָא דְהַמֶּן וְעַמְלֵק יַמְחִי־
שָׁמוּ.

וְעַתָּה מַה אוֹמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשְׁבֵי־מְרוֹם,
וּמַה אֲסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן־

שְׁחָקִים, אִם אַחֲרֵי כָּל הַנְּפִסִּים וְהַנִּפְלְאוֹת
הָאֵלֶּה אֲנִי בְּעַצְמִי רוֹדֵף אֶת־עַצְמִי יוֹתֵר
מִכָּל הַשּׁוֹנְאִים, כִּי לֹא הִתְנַבְּרְתִּי נֶגֶד
תְּאוֹוֹתֵי, אֲף גַם הַמְשַׁכְּתִי עָלַי אֶת הַיִּצְרֵי־
הָרַע, וְעֵשִׂיתִי מַה שְׁעֵשִׂיתִי, עַד אֲשֶׁר
הִבֵּאתִי עַצְמִי בְּיָדִים בְּצָרוֹת הָאֵלֶּה צָרוֹת־
נִפְשִׁי, אֲשֶׁר הֵם קָשִׁים וּמְרִים מִכָּל
הַצָּרוֹת, כִּי אֵין צָרָה כְּצָרוֹת־הַנֶּפֶשׁ, כִּי
זֶהוּ הַרְחַמְנוֹת הַגְּדוֹל מִכָּל הַרְחַמְנוֹת,
לְהוֹצִיא נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל מִעֲזוֹנוֹת וּפְגָמִים.

רְבוּנוּ דְּעֻלְמָא כְּלָא, יְחִיד קַדְמוֹן, "ה'
אֱלֹקִים אֱמֶת", אֲתָה לְבַד יוֹדֵעַ
לְהִיכֵן נוֹגְעִים דְּבַרֵּי אֵלֶּה, כִּי בְּאֱמֶת בְּעַר
אֲנִי וְלֹא אֲדַע תִּקְוָה הַנֶּס שֶׁל פּוֹרִים
בְּנִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִּיּוֹת, וּבְפֶרֶט אֵיךְ לִזְכוֹת
לְהַמְשִׁיךְ עָלַי תִּקְוָה הַנֶּס וְהַיְשׁוּעָה הַזֹּאת.

אֲבָל אֲתָה לְבַד יוֹדֵעַ הַכֹּל, וְאֲתָה מְרַמֵּז
לִי מְרַחוֹק לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּכָל־
עַתָּה, בְּכַמְּהָ מִיַּנִּי הַתְּנוּצָצוֹת וְרַמְזֵים רַבִּים
בְּלִי שְׁעוֹר, וְאֲנִי בְּעַצְמִי קָשִׁיוֹת־עַרְפִּי
עֲדִין לֹא שִׁבְתִּי מִטְּעוֹתַי. אֲבָל זֹאת
נִחַמְתִּי בְּעַנְיֵי הַמֶּר, מַה שְּׁעֲדִין אֲנִי
מִתְּעַקֵּשׁ עוֹד לְדַבֵּר דְּבוּרִים כְּאֵלֶּה
לְפָנֶיךָ, וְלַצְּפִצְפָה אִמְרַתִּי מֵעַפָּר אֵלֶיךָ,
וְלַצְּפוֹת עֲדִין לְרַחֲמֶיךָ וַיְשׁוּעָתְךָ.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲתָה לְבַד יוֹדֵעַ תִּקְוָה
הַנֶּס שֶׁהִיָּה אִז בְּיַמֵּי מֶרְדֳּכַי
וְאַסְתֵּר, שְׁזָכוּ לְנִצָּחַ מַלְחַמַת הַמֶּן־
עַמְלֵק, לְמַחֲזוֹת שָׁמָּה וְזָכְרָם מִן הָעוֹלָם,
וְאֵיךְ זָכוּ לְהַמְשִׁיךְ עַל־יְדֵי־זֶה הָאָרֶה
נִפְלְאָה וַיְשׁוּעָה נּוֹרְאָה בְּכָל דוֹר וָדוֹר,
וְאֵיךְ עַתָּה כָּל חַיּוֹתֵנוּ וְתַקּוּתֵנוּ לְצֵאת
מִגְלוֹתֵנוּ בְּגוֹף וּנְפֶשׁ, הוּא רַק עַל־יְדֵי

תקף הנס הזה, כי אנו עומדים ומצפים
לישועתך.

כַּאֲשֶׁר עֲזַרְתָּם אִז לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר
קַלְפַת הַמֶּן-עַמְלֵק, לְעַקֵּר
וּלְבַטֵּל וּלְהַכְנִיעַ זְהֻמַּתוֹ הַגְּדוֹלָה, וּלְגַלּוֹת
אֲמוֹנַת הַשְּׂגָחַתְךָ בְּעוֹלָם, וּלְחַזֵּר וּלְקַיֵּם
וּלְקַבֵּל מִחֻדָּשׁ קֹדֶשֶׁת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה.

כֵּן תַּעֲמֹד בְּעֲזַרְתְּנוּ סֶלָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר,
עַד אֲשֶׁר תִּנְצַח הַמַּלְחָמָה בַּשְּׁלָמוֹת,
לְמַחֲזוֹת זָכַר עַמְלֵק לְגַמְרִי, וּלְהַעֲבִיר רוּחַ
הַטְּמָאָה מִן הָאָרֶץ, וּלְהַשִּׁיבֵנו אֵלֶיךָ
בְּאַמֶּת, וּלְהוֹצִיאֵנוּ מִגְּלוּתֵנוּ הַמֵּר מְהֵרָה.

עַל-כֵּן בָּאתִי לִפְנֶיךָ אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת,
שֶׁתְּשִׂים לִבְךָ לְגַדֵּל צְרוּתִי
נַפְשִׁנוּ, וְתַבִּיט בְּעֵינֵינוּ וְעַמְלָנוּ, וְאֵל תַּבִּיט
בְּמַעַלְלָנוּ, וְתַעֲשֶׂה עִמָּנוּ נִסִּים נִפְלְאִים
וְנוֹרָאִים, נִסִּים שֶׁל פְּוִרִים, בְּאִפֶּן שֶׁתִּסַּבֵּב
סְבוֹת לְטוֹבָה, שְׁנִזְכָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בַּחַיִּינוּ
חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה, וְלֹא נָשׁוּב עוֹד לְכַסְלָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְחַיֶּה חַיִּים, "אֱלֹקִים
חַיִּים וּמְלֹךְ עוֹלָם", רַחֵם עָלֵינוּ
וְהַחַיִּינוּ וּקְיָמֵנוּ, וּקְדָשְׁנוּ וְטַהֲרָנוּ
מִטְּמָאת־מֵת שֶׁהִיא אֲבִי אֲבוֹת הַטְּמָאָה,
שֶׁהֵם הִרְהוּרֵי-נְאוֹף שֶׁהִתְגַּבְּרוּ וְהִתְפָּשְׁטוּ
בְּעוֹלָם מְאֹד, עַד אֲשֶׁר "טַבַּעְנוּ בִּינוֹן
מִצוֹלָה וְאִין מַעֲמֹד", בָּאֵנוּ בְּמַעֲמָקֵי מַיִם
וְשַׁבְּלַת שְׁטָפְתָנוּ.

זִכְּנוּ בְּכַח קֹדֶשֶׁת מִצְוֹת פְּוִרִים, שְׁנִזְכָּה
לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קֹדֶשֶׁת
וְטַהֲרַת הַפְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה, לְטַהֲרָנוּ
בְּאַמֶּת מִטְּמָאת־מֵת, בְּעוֹלָם-הַזֶּה
וּבְעוֹלָם-הַבָּא.

וְאִזְכָּה עַל-יְדֵי-יָזָה, לְקַבֵּל חַג הַפֶּסַח
הַקְּדוּשׁ זְמַן חֲרוּתְנוּ, בְּקִדְשָׁה
גְּדוֹלָה וּבִשְׂמֹחָה רַבָּה וְעִצּוּמָה. וְנִזְכָּה
בְּרַחֲמֶיךָ לְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁל פֶּסַח,
בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה וּבִשְׂמֹחָה וְחֻדוּהָ רַבָּה.

מִלֵּא רַחֲמִים, עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְקַיֵּם
הַמִּצְוֹת שֶׁל פְּוִרִים, בְּקִדְשָׁה
וּבִשְׂמֹחָה גְּדוֹלָה כָּל-כָּף, עַד שְׁנִזְכָּה עַל-
יְדֵי-יָזָה, לְהִיּוֹת נִזְהָרִים בְּאַמֶּת מִמַּשְׁהוּ
חֶמֶץ בַּפֶּסַח, וּלְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת הַנוֹרָאוֹת
שֶׁל פֶּסַח בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה וּבִשְׂמֹחָה נוֹרָאָה
וְעִצּוּמָה.

רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְזַכְּנוּ עִתָּה
לְפַעַל בְּקִשְׁתֵּינוּ בְּרַחֲמִים אֲצִלָּה.
עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ עַל-פִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת
לָשׁוּב וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ מְהֵרָה בְּאַמֶּת.
הוֹשִׁיעֵנוּ מִכַּח קֹדֶשֶׁת הַנֶּס וְהִישׁוּעָה
הַנִּפְלְאָה שֶׁל פְּוִרִים, שְׁנִזְכָּה לְהִתְהַפֵּךְ
מֵעַתָּה מֵרַע לְטוֹב, וְנִזְכָּה לָצֵאת מִיַּגְוֹן
לְשִׂמְחָה, וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹר גְּדוֹל.

וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, לְהִתְעַנּוֹת 'תַּעֲנִית־
אֶסְתֵּר' קוֹדֶם פְּוִרִים בְּקִדְשָׁה
גְּדוֹלָה, וּלְזַכֵּר סְלִיחוֹת בְּכּוֹנֵה גְּדוֹלָה,
וּלְצַעֵק וּלְזַעֵק אֵלֶיךָ מְאֹד מְאֹד, וְתַפְתַּח
אֶת לִבִּי שְׂאִזְכָּה לְהִרְגִישׁ כְּאִב עוֹזְנוֹתִי
בְּאַמֶּת בְּלִבִּי, וְעַצֵּם צְרַת־נַפְשִׁי אֲשֶׁר אִין
לְשַׁעַר.

עַד שְׂאִזְכָּה לְזַעֵק "זַעֲקָה גְּדוֹלָה
וּמְרָה", כְּרֵאוֹי לִי לְזַעֵק לְפִי רְבוּי
עוֹזְנוֹתִי וּפְשָׁעֵי הָעִצּוּמִים, וּפְגָמֵי
הַגְּדוֹלִים וְהַרְבִּים מְאֹד, עַד אֲשֶׁר
יִתְעוֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי בְּאַמֶּת, וְתִמְחַר
לְהוֹשִׁיעֵנִי וּלְנַאֲלָנִי מִמָּוֶי בְּעִצּוּמֵי

וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בַּחֲקִיךָ אֵלֶיךָ וְאֶת
מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁמֶר, בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם.

אָבִי מִלְכִי יוֹצְרִי וּבוֹרְאִי וְעוֹשֵׂי, הוֹרֵנִי
הַדֶּרֶךְ אֵיךְ לְהִתְחִיל מִבְּחִינַת
קִדְשַׁת פְּוֹרִים, פֶּאֶשֶׁר רְמִזַּת לָנוּ עַל־יְדֵי
חֲכָמֵי־הַקְּדוֹשִׁים.

עֲזָרְנִי בַדֶּרֶךְ גַּם וְיִשׁוּעָה נִפְלְאָה
וְנוֹרָאָה, בַּדֶּרֶךְ הַדּוֹשׁ נִפְלְאָה
וְנוֹרָא, בְּאִפְן שְׂאֵזְכָּה מֵעַתָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ
בְּתִשׁוּבַה־שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת, וְאֵזְכָּה לְהִתְחִיל
מִחֲדָשׁ הַתְּחִלָּה שְׁלֵמָה וְאַמְתִּיית בְּכָל לֵב
וְנִפְשׁ בְּעִבּוּדְתְךָ בְּאֵמֶת, וְתוֹרֵנִי וְתַלְמִידִי
בְּאֵמֶת מִמָּה לְהִתְחִיל, וּבְאִיזָה דֶרֶךְ וְעֵצָה
אֵזְכָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "גְּדֹל הָעֵצָה וְרַב
הָעֲלִילָה", תִּקְנֵנִי בְּעֵצָה טוֹבָה
מִלְּפָנֶיךָ, וְהוֹשִׁיעֵנִי מִחֶרֶד לְמַעַן שְׁמֶךָ,
בְּאִפְן שְׂאֵזְכָּה מֵעַתָּה לְתִשׁוּבַה־שְׁלֵמָה
בְּאֵמֶת כָּל יְמֵי חַיִּי, וְלֹא אֶסּוּר מֵעַתָּה
מִרְצוֹנְךָ יְמִין וְשְׂמָאל.

וְאֵזְכָּה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת
וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תַלְמוּד־
תּוֹרַתְךָ בְּאַהֲבָה, וּלְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת וְכָל
הַדְּבָרִים שֶׁבִּקְדָשָׁה, וְלַעֲשׂוֹת כָּל דָּבָר
וְדָבָר בְּמוֹעֵדוֹ וּבְזִמְנוֹ, וְהַכֵּל אֶעֱשֶׂה יָפֵה
בְּעֵתוֹ בִּקְדָשָׁה וּבִטְהָרָה גְּדוֹלָה. וְתַחֲזַקֵנִי
בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה תָּמִיד.

וְאֵזְכָּה בְּכַח הַצְּדִיקִים־הָאֱמִתִּיִּים,
לְגַרֵּשׁ וּלְבַטֵּל מִמֶּנִּי וּמִכָּל
יִשְׂרָאֵלְךָ קַלְפַת הַמֶּן עִמְלֶכָּה יְמַח־שְׁמוֹ,
וְלַהֲמַשִּׁיךְ עָלַי קִדְשַׁת הַנֶּסֶם וְהִישׁוּעָה שֶׁל
פְּוֹרִים.

וְתַרְחַם עָלֵינוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל
שָׁנָה וְשָׁנָה, שְׂנֵזֶכָה לְשִׂמְחָה
מְאֹד מְאֹד בִּימֵי הַפְּוֹרִים בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה
וְחֵדוּה רַבָּה וְעִצּוּמָה.

וְנֵזֶכָה לְקַיֵּם מִצְוֹת 'קְרִיאַת הַמַּגֵּלָה,
בִּקְדָשָׁה וּבִטְהָרָה גְּדוֹלָה
וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעִצּוּמָה, וְנֵזֶכָה לְהִתְבּוֹנֵן
גְּדֹל עֵצֶם הַנֶּסֶם הַנִּפְלְאָה וְהִישׁוּעָה הַנוֹרָאָה
וְהָעִצּוּמָה הַזֹּאת, וּלְפָרְסוּמֵי נֶפֶס בְּפָנֵי כָּל
עַם וְעֵדָה.

וְנֵזֶכָה לְקַיֵּם מִצְוֹת "מִשְׁלוּחַ מְנוֹת
אִישׁ לְרֵעֵהוּ, וּמִתְּנוֹת־
לְאֲבִיוָנִים", וּמִצְוֹת סְעוּדַת־פְּוֹרִים,
בְּשִׂלְמוֹת גְּדוֹל וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעִצּוּמָה.

וְנֵזֶכָה לְקַיֵּם מִצְוֹת הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל
פְּוֹרִים, פֶּאֶשֶׁר צּוּוּנוּ חֲכָמֵינוּ
זְכְּרוֹנֵם־לְבָרְכָה. וְתַעֲזָרְנוּ וְתִשְׁמְרְנוּ,
שֶׁלֹּא יִזִּיק לָנוּ הַשְּׂתִיָּה וְהַשְּׂכָרוֹת שֶׁל
פְּוֹרִים כֻּלָּם, לֹא בַּגּוֹף, וְלֹא בַּנַּפֶּשׁ, וְלֹא
נִזִּיק שׁוֹם אָדָם וְלֹא שׁוֹם דָּבָר עַל־יְדֵי
הַשְּׂכָרוֹת.

רַק נֵזֶכָה עַל־יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פְּוֹרִים,
לְבֹא לְתוֹךְ שִׂמְחָה גְּדוֹלָה וְחֵדוּה
רַבָּה וְעִצּוּמָה מְאֹד, לְתוֹךְ שִׂמְחָה שֶׁל
פְּוֹרִים, אֲשֶׁר אִז מְאִיר הָאָרֶה נִפְלְאָה
וְעִצּוּמָה שֶׁהוּא 'הָאֶרֶת מְרֻדְכִי, אֲשֶׁר אֵין
דְּגַמְתָּה בְּכָל יְמוֹת הַשָּׁנָה.

וְאֵזְכָּה לְהִיזוֹת שִׂמְחָה בְּכָל לֵב, וּלְשִׂמְחָה
גַּם אַחֲרֵים, לְשִׂמְחָה כָּל יִשְׂרָאֵל
עִמָּךְ, בְּשִׂמְחַת־פְּוֹרִים, בְּחֵדוּה רַבָּה
וְעִצּוּמָה מְאֹד מְאֹד, נְגִילָה וְנִשְׂמְחָה
בִּישׁוּעַתְךָ בְּשִׂמְחָה אֱמִתִּיית, בְּאִפְן

שִׁיחָה לָךְ לְנַחַת וּלְרָצוֹן, וּתְקַבֵּל
שְׁעִשׂוּעִים גְּדוֹלִים מִשְׁתִּיתֵינוּ
וְשִׂמְחוֹתֵינוּ בְּפוּרִים הַקְּדוֹשׁ.

וְנִזְכָּה גַם עִתָּה בְּכָל שָׁנָה וּשְׁנָה, לְהַנִּס
הַגָּדוֹל וְהַיְשׁוּעָה הַנִּפְלְאָה שֶׁל
פוּרִים, לְהַכְנִיעַ וּלְגַרֵּשׁ וּלְעַקֵּר וּלְבַטֵּל
מֵאַתְנוּ, קְלַפַּת הַמֶּן-עַמְלֵק וְזִמְתּוֹ
הַגָּדוֹלָה, וְלִמְחוֹת שְׁמוֹ וְזָכְרוּ מִן הָעוֹלָם,
וּלְטַהֵר עֲצֻמְנוּ מִזִּמְתּוֹ בַּקְּדֻשָּׁה וּבִטְהָרָה
גְּדוֹלָה, וּלְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ קְדֻשַׁת מְרֻדְכֵי
וְאַסְתֵּר.

וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ 'שְׂמַחַת-פוּרִים' עַל
כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, לְשִׂמְחָה תָּמִיד
בְּךָ בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּהָ רַבָּה בְּאַמֶּת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְקְדֻשַׁת וְטְהָרַת
הַפָּרָה-אֲדָמָה, וּלְקְדֻשַׁת
פֶּסַח בְּאַמֶּת. וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה
תָּמִיד, וַיְקִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "כִּי בּוֹ
יִשְׂמַח לְבַנּוֹ כִּי בְשֵׁם קְדֻשׁוֹ בִּטְחָנוּ",
"יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי-פִי וְהַגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ
ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי".

☪ [ח] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב מ ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פא, 'כשאדם משמח את-עצמו
בשמחה של מצוה' - לעיל 'עניני פורים' אות ...)

אֲדוֹן הַשְּׂמֵחָה וְהַחֲדוּהָ, אֲשֶׁר עִזָּ
וְחֲדוּהָ בְּמִקוּמָהּ, וְאִין עֲצָבוֹת
לְפָנֶיךָ כָּלֵל. עֲזַרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ-
הַרְבִּים, שְׂאֻזָּכָה לְשִׂמְחָה אֶת-עֲצָמֵי בְּכָל-
עֵת תָּמִיד.

וּתְלַמְּדֵנִי דַעַת, וְדַרְךְ עֲצָה תּוֹדִיעֵנִי,
בְּאַפֵּן שְׂאֻזָּכָה לְהַתְגַּבֵּר
וּלְהַתְחַזֵּק תָּמִיד עַל הַיְגוֹן וְהָאֲנָחָה

וְהַעֲצָבוֹת, לְהַרְחִיקָם מֵעָלַי וּמֵעַל גְּבוּלֵי,
לְבָלֵי לְהַנִּיחָם לְכִנּוּס לְאַחַז וּלְגַע בִּי כָּלֵל
חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, רַק לְהַתְגַּבֵּר בְּכָל עִזָּ
לְהַמְשִׁיךְ עָלַי שְׂמֵחָה וְחֵדוּהָ תָּמִיד.

אֲגִיִּלָּה וְאַשְׂמַחָה בְּךָ, וּבִישׁוּעָתְךָ
הַגָּדוֹלָה, וּבַנִּפְלְאוֹתֶיךָ וְחַסְדֶיךָ
הַרְבִּים וְהַעֲצוּמִים אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּי,
וְאֲשֶׁר אָתָּה עָתִיד לַעֲשׂוֹת עִמָּי, אֲשֶׁר
בַּחֲסְדֶיךָ הַנִּפְלְאִים תִּמְכַּת גּוֹרְלִי לְהִיּוֹת
מְזַרַע יִשְׂרָאֵל עִם קְדֻשָּׁה, אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ
תּוֹרַת אֱמֶת וַחַיֵּי עוֹלָם נְטֻעָה בְּתוֹכֵנוּ.
"חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בְּנְעִימִים אֵף נֶחֱלַת
שְׂפָרָה עָלַי".

זִכְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְהַתְגַּבֵּר
וּלְהַתְחַזֵּק בְּכָל-עֵת, לְהַמְשִׁיךְ עָלַי
הַשְּׂמֵחָה הַגָּדוֹלָה וְהַנִּפְלְאָה הַזֹּאת תָּמִיד.

וְאַזְכָּה לְחֹזֵק אֶת עֲצָמֵי בְּשִׂמְחָה
גְּדוֹלָה כָּל-כַּף, עַד שֶׁתִּגִּיעַ
הַשְּׂמֵחָה לְרַגְלֵי, שְׂאֻזָּכָה לְרַקַּד מִחֶמֶת
שְׂמֵחָה. וּבְפֶרֶט בְּשִׁבְתוֹת ה', וּבְמוֹעֲדֵי ה'
מִקְרָאֵי קְדֻשָּׁה, וּבַחֲנֻפָה, וּפוּרִים, וּבְשָׂאֵרֵי
שְׂמֵחוֹת שֶׁל מִצְוָה, תִּהְיֶה בְּעִזְרֵי תָּמִיד,
לְשִׂמְחָתִי בְּכָל עִזָּ.

עַד שְׂאֻזָּכָה לְרַקַּד הַרְבֵּה מִחֶמֶת
שְׂמֵחָה. וְאַזְכָּה לְעֶסֶק בַּתּוֹרָה
וּלְעֲשׂוֹת כָּל הַמִּצְוֹת בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה כָּל-
כַּף, עַד שֶׁהַשְּׂמֵחָה תִּגִּיעַ עַד רַגְלֵי, וְאַזְכָּה
לְהַעֲלוֹת אֶת הַרְגְּלִין לְמַעְלָה.

שִׁבְעֵנוּ מְטוֹבָה, וְשִׂמְחָנוּ בִישׁוּעָתְךָ,
וְטַהֵר לְבַנּוֹ לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת.
"תְּשִׂמֵּעֵנִי שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה תִּגְלָנָה
עֲצָמוֹת דַּבִּית. הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ

וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי. "יְהִיוּ לְרִצּוֹן אֲמַר־יָפִי וְהַגִּינוּ לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגֹאֲלֵי". אָמֵן וְאָמֵן.

☪ [ט] כּוֹכְבֵי-אֹזֶר ☪
 'שְׁשׁוּרְ-וְשִׁמְחָה' בְּפִתְיָהּ, תִּפְלָה ז

אָנָּה ה', רַחֵם עָלֶיךָ וְעַלֵּינוּ, וְאָמַר דִּי לְדַמְעוֹתֶיךָ כְּבִיכּוֹל וְלְדַמְעוֹתֵינוּ, לְמַצּוֹקוֹתֶיךָ כְּבִיכּוֹל וְלְמַצּוֹקוֹתֵינוּ.

וְחִמּוֹל נָא וְחוּם נָא וְרַחֵם נָא, גַּם עַל מְטַבַּע בְּעַמְּךָ קִלְפַת הַמֶּן-עַמְּלֶךָ כְּמוֹנִי, עַל מַבְלָע בְּבֶטֶן ה'סִמְ"ךְ-מ"ם כְּמוֹנִי, עַל נֶהְפֵךְ לְמַהוּת הַנְּחָשׁ כְּמוֹנִי, עַל גְּרוּעַ מִכָּל הַכְּנוּיִים לְגַנְאֵי.

וְתָן בְּלֵב רֵאשׁ צְדִיקֶיךָ הָאֱמֶתִיִּים רַבֵּנוּ נַחֲמֵן בֶּן שִׁמְחָה זְכַר-צְדִיק-וְקָדוֹשׁ-לְבָרָכָה, וּבְלֵב תִּלְמִידוֹ הַקָּדוֹשׁ מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי נִתָּן זְכָרוֹנוֹ-לְבָרָכָה, וּבְלֵב כָּל הַצְּדִיקִים-הָאֱמֶתִיִּים שֶׁהָיוּ מֵעוֹלָם הַכְּלוּלִים בּוֹ - שִׁיתְּפַלְלוּ גַם בְּעֵדֵי תְּמִידָה, וַיַּעֲזְרוּ בְּכַחַם הַגְּדוֹל, רַחֲמִים רַבִּים וְעֲצוּמִים וְנִשְׁגָּבִים כְּאֵלֶּה שֶׁהֵם מִסְּפִיקִים גַּם עָלַי, שֶׁתּוֹשִׁיעַ אוֹתִי בְּכָל מִיָּנִי יְשׁוּעוֹת בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִּיּוֹת, שֶׁתּוֹשִׁיעַ גַּם לְחוּטָא וּמַחֲטִיא אֶת הָרַבִּים כְּמוֹנִי.

בְּאִפֶּן שֶׁאֲשׁוּב לְפָנֶיךָ בְּתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה כְּרֵאוֹי, בְּאִפֶּן שִׁיתְּהַפְּכוּ בְּחַיִּים חַיּוֹתַי כָּל חֲטָאֵי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי לְזִכְיֹתַי, וְכָל חֲטָאֵי אֶת הָרַבִּים לְזִכְיֹתַי הָרַבִּים, וְכָל חֲלוּלֵי-הַשֵּׁם לְקָדוֹשׁ-הַשֵּׁם, וְכָל יְגוֹנוֹתֵי-וְאִנְחוֹתַי לְשִׁשׁוֹנוֹתֵי-וְשִׁמְחוֹתַי בְּךָ תִּתְּבַרֵךְ לְעֵד לְנִצְחָה.

כִּי הֲלֹא דִיקָא עַל-יְדֵי-זָה, יִתְגַּלֶּה לְנִצְחָה, רוֹמְמוֹתֶיךָ עַל כָּל שְׁמוֹתֶיךָ, רוֹמְמוֹתֶיךָ עַל כָּל הַשְּׂכָלִיּוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת, רוֹמְמוֹתֶיךָ עַל כָּל הַשְּׂבָחִים וְהַתְּהַלּוֹת עַד בְּלֵי דֵי, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זָה יְהִיָּה נִגְמָר כּוֹנֵנְתְּךָ בְּבִרְיַאת עוֹלָמְךָ כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב.

הוצאות הגליון נתנדב

ע"י הנדבנים החשובים
 כל אחד בשמו הטוב יבורך

ידידינו הרה"ח

ר' יואל יאראוויטש שליט"א

לזכות בנו הרך הנימול משה הי"ו
 שיזכה לגדלו ולחנכו לתורה ולחופה ולמעש"ט
 בדרך ישראל סבא וברוך רביה"ק זיע"א

לזכות הבה"ח

מנחם מענדל נחמז

בן שרה הי"ו

שיזכה לזיווג הגזן בקרוב
 ולבנות בית נאמן בישראל

התודה והברכה

ל"מכוז תורת הנצח"

על השתתפותם בהוצאת הגליונות
 בעין יפה ורוח נדיבה

כל הברכות יחולו עליהם ועל זרעיהם
 בזכות רבינו הקדוש זיע"א